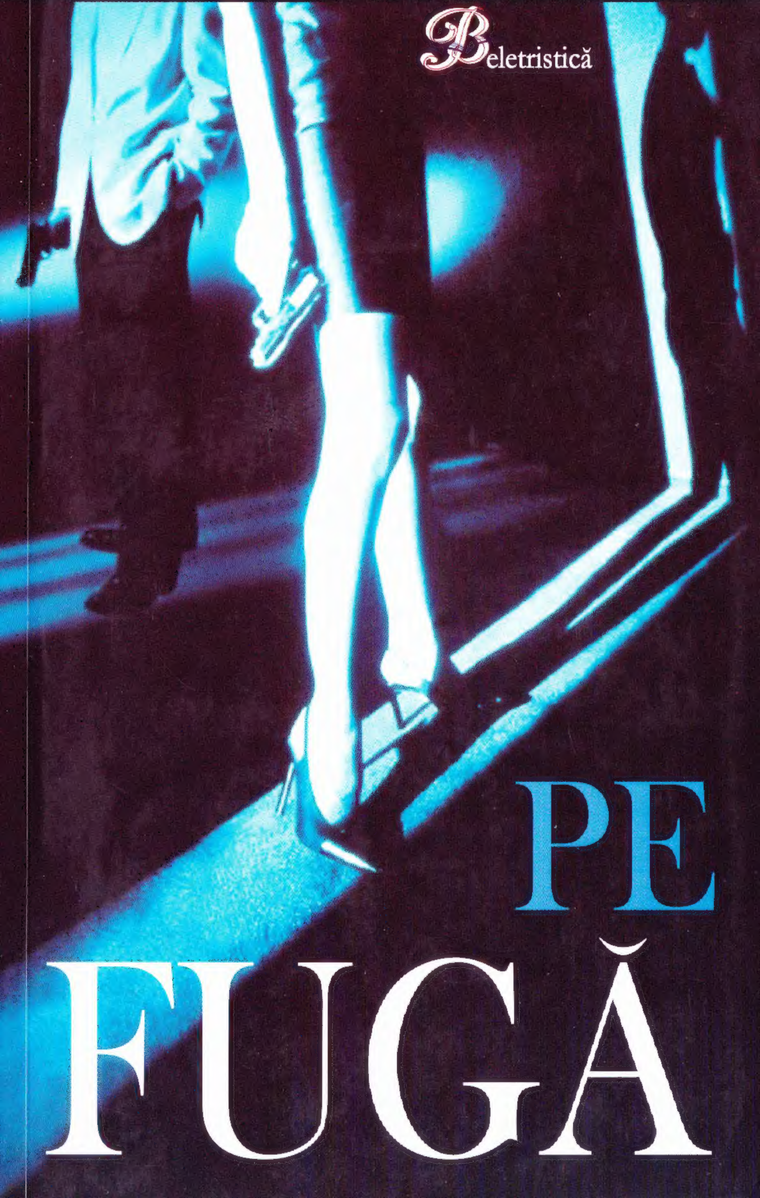
TARA JANZEN

Beletristică

PE FUGĂ

TARA JANZEN

PE FUGĂ

TARA JANZEN

PE FUGĂ

Traducere: ILEANA DINU

Editura LIDER

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

JANZEN, TARA

Pe fugă / Tara Janzen ; trad.: Dinu Ileana - București : Lider, 2010

ISBN 978-973-629-241-5

I. Dinu, Ileana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Redactare: Gina Copel
Coperta: Claudia Costache
Tehnoredactor: Adriana Fleancu
Bun de tipar: Emilia Leancă

ON THE LOOSE

Editor **Casandra Enescu**

OP 5 - CP 15, Sector 4, Bucureşti
Tel./Fax: 021 316.32.55
e-mail: lider@e-xtreme.ro; site: www.edituralider.ro

PROLOG

Peru, 115 km nord-est de Cuzco

C. Smith Rydell îşi reglă din nou luneta asupra celor trei bărbaţi care ieşeau dintr-un cort de pânză, aproape ascuns între copacii de dedesubt. Îi recunoscu pe doi dintre cei care ieşiseră din cort – lucrase cu ei în urmă cu câteva luni, în altă misiune mixtă de recunoaştere americano-peruviană – şi niciunul n-ar fi trebuit să se afle pe această pistă îndepărtată de decolare, suspendată pe o pantă atât de abruptă a Anzilor, pe care ar fi definit-o mai clar ca fiind „ameţitoare".

La jumătatea drumului spre rai, îndreptându-se direct spre iad, se gândi el.

– E Mendez, spuse abia şoptit. Iese din cort. Poartă cămaşă neagră.

Un alt grup de bărbaţi, înarmaţi până în dinţi, lucrau în tabără, stivuind marfa, executând lucrări de întreţinere pe acea fâşie de pământ de opt sute de metri, răpită pădurii.

– Bătrânul Julio Mendez? întrebă partenerul său, mutând lentila camerei digitale de la bărbaţii de pe

pistă spre cortul din pânză. Agentul peruvian antidrog, Rufio Cienfuegos, era întins pe burtă lângă Smith, la punctul de observație pe care-l ocupaseră odată cu ivirea zorilor. O pătură groasă de nori plutea în aer chiar sub ascunzătoarea lor, acoperind văile adânci și înverzite de la Rio Vilcanota, conferind peisajului un aspect ireal. Cerul deasupra lor, ghețarii la sud, munții cu vârfuri inegale, ieșind din marea albă, înspumată; Smith se simțea suspendat în aer, erau acolo doar el, Rufio și un echipaj complet de *narcotraficantes*.

– Bătrânul Julio, confirmă el. Și Carlos Moreno, cămașă închisă la culoare, pantaloni negri.

– Și Moreno? zise Rufio dezgustat, reglând lentila aparatului. Mda, e Carlos.

Prea multe nu merseseră bine cu operațiile antidrog derulate de DEA în Peru în ultimul an, misiunile nu se desfășuraseră conform planului, existaseră scurgeri de informații, doi agenți fuseseră uciși; toate acestea indicau faptul că exista un trădător undeva, în Joint Ops Central – Centrul Operațional din Lima.

– Parcă Mendez ceruse liber săptămâna asta, spuse Smith.

– Mda, răspunse Rufio.Voia să-și viziteze sora din Miami, dar aici nu e Miami, după cum se vede.

Era al naibii de sigur de ceea ce spunea.

După uciderea ultimului agent, foștii șefi ai lui Smith de la DEA „îi ceruseră să se alăture voluntar“,

cu noua sa echipă, unei misiuni aviatice mixte de recunoaştere. Serviciile lor obţinuseră informaţii convingătoare în legătură cu numeroasele zboruri, nedetectate de radar, efectuate între Cali, Columbia, şi o serie de piste îndepărtate ale aviaţiei din Peru, ascunse în munţii din jurul regiunii Cuzco. Cartelul cocainei din Cali deţinea controlul asupra traficului cu droguri din regiunea Cuzco. Cei doi agenţi ucişi fuseseră trimişi la Postul de Comandă din Teren, de la Cuzco.

Nu erau coincidenţe. Toate aveau o legătură. Cineva din Lima trădase tot ce pusese la cale postul de observaţie din Cuzco în lupta împotriva numărului de crime în creştere, cauzate de drogurile care inundaseră oraşul, iar mulţi oameni fuseseră ucişi din această cauză.

Găsiţi-l pe acel trădător blestemat, descoperiţi acele piste de decolare blestemate şi pe acel pilot blestemat, care efectua raidurile imposibil de detectat de radar la graniţă, fără a se lovi de munţii Anzi – acelea fuseseră ordinele primite de Smith direct de la generalul „Buck“ Grant, şeful său de la SDF*, un grup de luptători din Denver, care-şi desfăşura forţele într-un infern, o anexă a Departamentului Apărării din Washington, D.C.

– *Pendejos*, înjură Rufio încet, urmărind bărbaţii prin lentila aparatului său de fotografiat, făcând fotografie după fotografie. Coboară.

---

* Special Defense Force – Forţa Specială de Apărare.

Mda, erau nişte nemernici, foarte bine, şi era evident că acum începea declinul lor.

Sarcina primită ca bonus de Smith în cadrul acestei operaţiuni, aşa cum ceruseră analiştii Agenţiei, era să găsească acel avion blestemat şi să-l fotografieze. Agenţii erau îngrijoraţi că tipul de avion cu acea configuraţie specifică de zbor nu putea fi identificat în producţia standard de avioane. Aparatele din gama respectivă, concepute pentru un anumit plafon de zbor, nu aveau agilitatea necesară ca să abordeze terenul dur la o altitudine atât de joasă. Şi mai mult chiar, simulările făcute de agenţi pe calculator indicau faptul că, în eventualitatea că exista un avion cu toate caracteristicile necesare, probabilitatea ca aceste zboruri să aibă succes era de şaizeci la sută. În restul timpului, conform acestor simulări pe calculator, avionul care încerca să efectueze astfel de zboruri era ori forţat să zboare la o altitudine detectabilă de radar, ori să sară în aer. Nimeni nu putea zbura atât de jos, evitând stâncile, sau cel puţin nu aici, în Anzi. Posibilitatea ca doi sau mai mulţi piloţi cu un asemenea nivel de perfecţionare deosebită să se afle simultan în acelaşi loc era foarte mică.

Nu, conchiseseră analiştii Agenţiei. Era vorba de o singură persoană, un singur pilot, dar cine anume?

Era treaba lui Smith să-l afle, urmând ca, imediat ce-l va pune pe nemernic cu spatele la zid, după gratii, să aibă bucuria de a-i spune cât de impresionaţi

fuseseră analiştii Agenției de îndemânarea lui de zbor. Până atunci, trebuia să caute un avion blestemat, un pilot la fel de blestemat, cine ştie câte piste de aterizare şi cel puțin un actual sau un fost nemernic. Ziua de azi începuse bine, cu el şi cu Rufio pe această pistă de aterizare şi cu doi nemernici detectați.

Zgomotul îndepărtat al unui avion multimotor îi ajunse la urechi, aducându-i un rânjet pe față. Ridică privirea în depărtare, spre ținta sa.

Perfect.

Să presupunem că existau acea pistă de aterizare, doi nemernici, un avion fantezist, pe care nu-l putea detecta nimeni, şi cine naiba o fi fost cel care-l pilota, se gândi el.

Începuse o zi foarte bună, într-adevăr.

– Bango, zise Rufio.

Smith rânji şi mai tare.

– Bingo, îl corectă el, cercetând perdeaua de nori care se întindea din pisc în pisc peste vale. Nori cu franjuri albi, eterici, se vălătuceau de-a lungul terenului de aterizare, apoi o luau spre copaci, adăugând un factor de dificultate de aproximativ o sută la fiecare mişcare pe care un pilot putea s-o facă. Urma să fie o aterizare teribilă sau o explozie de asemenea teribilă, dacă acel nemernic rata pista. Oricare din variante îi convenea lui Smith.

Asta dacă acel avion blestemat nu cădea peste el şi Rufio.

Rânjetul îi pieri. Mda. Se putea întâmpla. Se putea întâmpla într-o clipă. Când vântul se întețea, abia mai vedea terenul de aterizare și, practic, se afla deasupra întregii blestemății.

La naiba!

Cercetă norii din nou și speră că pilotul misterios era într-o formă foarte bună în această dimineață, sau pe aproape.

Și unde naiba se afla? Zgomotul motorului reverberă în valea îngustă, amplificându-se, dar Smith nu putea identifica direcția din care venea. Date fiind aceste condiții, dacă el ar fi fost pilotul, ar fi urmat traseul văii, sub plafonul de nori, și ar fi încercat o aterizare directă.

Dar el nu era vreo sculă de pilot plătit de cartelul Cali în aur, terenuri și mai mulți bani decât putea să numere.

Zgomotul motorului răzbătu brusc prin aerul dimineții, iar Smith observă ceva mișcându-se la nivelul umărului său stâng. *Dumnezeule!* S-a ferit de tot ce i-ar fi putut face pilotul, dacă ar fi calculat ceva greșit – orice. Dar era bine. Bine. Tipului îi reușise. Pilotul cartelului reușea să facă totul la modul dur în dimineața asta, apărând direct deasupra piscurilor crestate din spatele lui Smith, apoi căzând direct din cer, chiar pe terenul de aterizare ascuns, trecând peste punctul de observație al lui Smith și Rufio, și reușind asta foarte bine.

Avionul bimotor, Piper Seneca, cu fuzelajul său

lucios, veni în picaj, apoi se echilibră şi se înclină de-a lungul marginii opuse a terenului, urmărind baza pantei printre nori. Vopseaua de camuflaj a aparatului îi captă atenția lui Smith pentru o secundă, apoi se pierdu pe fondul ceții atunci când pilotul trase spre dreapta, punând avionul pe vârful aripii, pierzând altitudine. Smith îi urmărea conturul fantomatic, teribil de impresionat. Îi cunoştea pe piloți, le ştia avioanele, dar acest tip merita fiecare dolar, fiecare uncie şi pogon de pământ cu care era plătit, şi încă ceva pe deasupra. Sincronizându-şi mişcările perfect, pilotul aşeză avionul pe linia pistei de aterizare şi, simultan, reduse accelerația, chiar deasupra copacilor, la trei sute de metri de pragul de aterizare.

Ceva din felul în care zbura tipul acesta îi provocă lui Smith o senzație stranie la nivelul creierului, ceva ciudat şi deconcertant, nu tocmai o amintire, dar ceva suficient de apropiat încât să-i dea o binemeritată pauză de o nanosecundă.

Se uită la Rufio, asigurându-se că acesta înregistra totul cu camera sa. Fie că pilotul ateriza sau nu, Centrul va dori să vadă totul imortalizat în pixeli şi JPG-uri.

Dar aterizarea era ca şi efectuată. Smith era sigur. Acest pilot nu făcea greşeli, nu în munca sa. Secvențele de apropiere a avionului erau executate fără ezitare, fără a doua trecere, fără derută. Individul ştia prea bine ce are de făcut.

Exact.

Senzația aceea ciudată îi reveni mai puternic, ca un ghem rece răsucindu-i-se la nivelul stomacului, şi urmări cum avionul trece de linia copacilor, cu un flaps de 25 de grade. Îl văzu cum luceşte la o sută de metri de pistă şi aterizează fără cea mai mică ezitare. În clipa în care roțile s-au aşezat bine, elicele cu trei pale au pornit mişcarea în sens invers la turație maximă şi avionul s-a oprit, deşi mai era destul din pistă în fața sa.

Opt sute de metri nu însemna prea mult, dar era de-ajuns pentru acest pilot, iar Smith mai văzuse mişcarea asta cândva. Avionul se răsuci perfect la unu optzeci şi rulă spre rezervoarele de combustibil de la marginea terenului de aterizare, fără cea mai mică ezitare. Observă cum pilotul întoarce avionul cu eleganță în sensul acelor de ceasornic, cu partea stângă spre butoaiele de combustibil, stăpânind aparatul doar din frână, cu puterea repartizată pe ambele motoare.

Smith mai văzuse această măiestrie, încrederea cu care evolua pilotul, văzuse această demonstrație arogantă de mai multe ori decât avea chef să-şi amintească. Ghemul rece se transformă în plumb în măruntaiele sale şi începu să se contracte.

Mai văzuse avionul ăsta blestemat, vopseaua standard de camuflaj, partea de deasupra a avionului împestrițată cu pete maro şi cafenii, partea inferioară de un cenuşiu-albăstrui; aceste particularități făceau avionul greu de detectat, indiferent dacă cel care-l

observa se uita de jos, de la sol, sau de sus, de pe cer. Vopseaua mată indica o substanță absorbantă a semnalelor radarului, care nu făcea avionul complet nevăzut, dar diminua semnalul slab de răspuns către radar.

Mda, mai văzuse avionul. Îl văzuse luând foc la contactul cu solul afgan în timpul operațiunii Enduring Freedom.

Sau cel puțin aşa crezuse.

Poate că avionul Piper Seneca fusese înlocuit, vopseaua de pe el la fel, dar aterizarea era un act individual, ca o semnătură, de parcă femeia-pilot şi-ar fi scris numele pe cer.

Ea, femeia-pilot.

Irena Polchenko.

Orice emoție ar fi avut în clipa aceea, îngheță în sufletul lui, îngheță iremediabil, pentru că el nu mai mergea unde voia să-l ducă această grămadă de rahat. Ar fi fost imposibil. Ea murise şi, dacă ar fi fost după ea, ar fi murit şi el. Ea aranjase moartea lui, depusese chiar şi oarecare efort personal în asta, se implicase, acea cățea neagră la suflet.

Da, îl făcuse, îl făcuse cu adevărat. Apoi murise. O văzuse cu ochii lui cum moare, cu şase ani în urmă, urmărise cum se întâmplase totul într-o vale îndepărtată de sus, din munții Hindukush şi, chiar dacă o ura, i se rupsese sufletul s-o vadă cum se prăbuşeşte, să vadă cum avionul ei cade din cer şi el să nu poată face nimic.

Dar principiul lui era „câştigă şi mergi mai departe“, cu orice chip, cât poți de bine, de fiecare dată. Asta era plătit să facă şi, odată plecat de la locul faptei, nici nu se mai uitase înapoi.

Niciodată.

Cu toate acestea, acum se uită, întrebându-se ce pierduse, întrebându-se dacă pierduseră cu toții ceva. Întrebându-se, Doamne ajută, dacă cea care-l trădase se afla chiar acum în carlinga Piperului.

Un bărbat masiv înarmat, cu o puşcă de asalt, deschise trapa şi examină marginea pistei. Mendez, Moreno şi alte două narcogherile apărură de la limita pădurii şi schimbară semnale de recunoaştere cu el. Mulțumit, omul se întoarse şi-i făcu pilotului un semn că totul este în regulă; acesta opri motorul stâng, iar pe cel drept îl reduse la mers în gol, cu elicea la o înclinație neutră.

– Se pare c-o să petrecem, şopti Rufio, cu camera orientată asupra avionului.

Elicea stângă se opri, iar comitetul de primire aşeză o rampă scurtă sub cabina pasagerului. Din ea ieşi tipul cel masiv cu puşca, urmat de un alt bărbat dichisit, energic, cu o servietă în mână.

– *Guardia de seguridad,* spuse Rufio. *Bodyguard.*

– *Sí, y principal. Da, şi şeful,* tipul care avea nevoie de protecție. Smith făcu un efort să-i vadă bine pe amândoi şi mai făcu un altul mult prea solicitant, ca să-şi desprindă privirea de ei şi atenția de la carlingă.

– Ai înregistrat tot? îl întrebă pe Rufio.

– Tot, confirmă acesta.

Agentul peruan era tânăr, dar isteț și dur, așa cum trebuia să fie.

– Ne trebuie pilotul, îi reaminti Smith, deși nu mai era nevoie, știa asta prea bine, dar, *la naiba!* Își focaliză telescopul de 40 direct asupra carlingii, așteptându-se la ce era mai rău, și chiar asta a primit.

După ce echipajul de înlocuire de la sol, format din gherile înarmate, asigură roata principală a trenului de aterizare cu saboții de șoc, pilotul deschise capacul de la carlingă și păși pe reazemul antialunecare de la roata stângă.

Smith nu mai avu nevoie să aștepte să-și scoată cascheta – o recunoscu imediat. Era inconfundabilă; înaltă și slabă, aproape un metru și optzeci de centimetri de femeie devoratoare de bărbați, într-un combinezon negru de zbor – o femeie pe care el o iubise.

Își scoase cascheta și o cascadă de păr mătăsos, negru-corb, îi căzu aproape până la șolduri.

La dracu'! Din toate amintirile stupide pe care ar fi putut să le aleagă, văzând-o acum cum se ridică din morți, faptul că odinioară fusese destul de tâmpit încât s-o iubească ar fi trebuit să constituie ultima sa alegere blestemată. Și fusese întru totul problema lui. S-a îndrăgostit, a fost atât de plin de sine că o câștigase în fața altor tipi care umblau după ea ca o haită de lupi, iar ea îl manipulase chiar de la început.

De fapt, îi manipulase pe toți – cu chipul ei, cu acel trup, cu fundul provocator, cu toate poreclele,

cu acea atitudine „fă-mă dacă poți, dar probabil că nu“, ea încă îi mai manipula pe bărbați și acum. Nu se îndoia nicio secundă.

Rufio dădu aerul afară din piept încet, calm, observând-o pe Irena ca pe un tot; cârlig, undiță și plumb, în mai puțin de trei secunde.

Era mortală, iar băiatul era pierdut.

La fel și Smith.

Se simțea lovit în plex doar privind-o.

Multă lume ar fi vrut să afle că trăia – o mulțime de agenții, de guverne, în special guvernul său. Peruanii îl voiau pe pilotul cartelului Cali, care intra și ieșea din regiunea Cuzco, și, desigur, îl voia guvernul american, dar mai mult decât pe pilot îl voiau pe aviatorul din contract, care lucrase pentru DEA în Afganistan și-l vânduse pe agentul C. Smith Rydell unui războinic din munți, ca să pecetluiască o afacere de o jumătate de milion de dolari, heroină contra arme sol-aer. Ar fi vrut s-o prindă în corzi și să le strângă bine, mai ales coarda din jurul gâtului ei mic și frumos.

La dracu'! Era chiar Irena Polchenko.

Ea coborî pe reazemul roții, verificând vizual frânele de la roți, înainte de a se îndrepta spre grupul de bărbați adunat în jurul unei mese, între copaci. Smith o urmări cum traversează pista cu pași mari. N-o mai ura deloc acum. Nu-i mai păsa de-ajuns încât s-o urască. Fusese moartă pentru el timp de șase ani

şi ar fi vrut ca şi acum să fi fost la fel. Asta era tot. Nu mai era nimic personal. Nu chiar.

Nu prea.

Adevărat.

Singura întrebare care-i dăinuia în minte era cum să înfăptuiască totul cât mai bine, în avantajul DEA. Ei îl plăteau pentru această misiune. Şi poate ei vor vrea să poarte o discuţie lungă, interesantă cu Irena, pe undeva, într-o celulă de detenţie, cu o mulţime de fantome şi de analişti care să-i pună o mulţime de întrebări şi să primească garantat o mulţime de răspunsuri. Aşa că ea nu va muri astăzi, nu cu el aflat aici la doar două sute cincizeci de metri deasupra ei, cu precizia lui de a ochi şi cu arma sa M4 încărcată. O echipă mixtă de intervenţie rapidă peruano-americană aştepta la distanţă de zece minute de ei, cu destui agenţi ca să asigure pista de aterizare şi pe toată lumea de pe ea, iar asta era ce voia DEA – capturarea ei, nu moartea, nu încă. Rufio nu trebuia decât să facă un semn.

Îi făcu semn peruanului să deschidă legătura radio de frecvenţă înaltă şi, cu colţul ochiului, îl văzu pe Rufio cum deschide capacul aparatului..., *dar acolo este Irena,* se gândi el, fata care nu greşeşte, iar dacă noul ei Piper Seneca era la fel ca celălalt, ea ar...

La dracu'! Se întoarse spre Rufio să-l oprească, dar era prea târziu. Agentul peruan apăsase deja tasta „Send".

Se auzi imediat un ţipăt ascuţit.

Are un radio goniometru al naibii de bun, își încheie el gândul, urmărind-o cum își smulge cu zgomot receptorul de la centură și-l ține în unghiul de cătare al imaginii. *La dracu'!* El știa exact ce va vedea ea: un radio transmițător de frecvență înaltă, pe banda de frecvență a Poliției Federale Peruane, la cincisprezece grade de partea din față a avionului ei, aflat la nivelul solului, și va acționa cu forța și dexteritatea ei recunoscute, care o situaseră imediat în topul funcției sale.

Și asta compromitea toată acțiunea de supraveghere, *la dracu',* iar Rufio știa asta la fel de bine ca el.

Agentul peruan închise imediat difuzorul de frecvență înaltă, dar din nou prea târziu. Fata sărise la loc în avionul ei scăpându-le și strigând peste umăr:

– *Peligro! Aborden el avión! Pericol! Urcați repede în avion!*

Bodyguardul reacționă imediat, înșfăcând servieta într-o mână, trăgându-și șeful de pe scaun cu cealaltă. Irena se afla deja în carlingă, strigând încă, de data asta la comitetul de primire, care era confuz.

– *Hay intrusos encima de la loma alla! Encuentrenlos y mátenlos! Sunt intruși, acolo sus, pe deal!* striga ea, arătând direct spre punctul de observație al lui Smith și Rufio, care brusc se afla al naibii de aproape, la două sute și cincizeci de metri distanță. *Găsiți-i și omorâți-i!*

Mátenlos. Omorâți-i!

A, da. Vorbele acelea căpătau o conotație familiară, tandră, mai ales când veneau de pe buzele ei dulci, deși ar fi vrut să corecteze imaginea pe care o avea despre ea, s-o vadă așa cum era, o cățea haină la suflet, însetată de sânge.

La dracu'! Dădu drumul farului de avertisment și începu să-și strângă echipamentul. Rufio făcea același lucru. Nu erau prea îngrijorați, cu toate rafalele mitralierelor și discuțiile provocatoare de pe pista de zbor. Puseseră la punct un scenariu foarte eficient. Puteau scăpa de urmăritori în timpul în care ar fi adus un avion înarmat pe terenul de zbor, după care tipii cei răi ar fi fost prea ocupați ca să mai intervină, încercând să-și scoată elicopterul de acolo.

Aruncă o privire rapidă asupra pistei de zbor și înjură încet. Irena și pasagerii ei urcaseră deja în avion și trăseseră trapa de acces. Era un scenariu de urgență bine planificat. În câteva secunde, ea accelerase motorul drept și întorsese avionul de pe direcția poziției de observație, în timp ce simultan dăduse drumul la motorul stâng.

Mda, fata asta știa ce are de făcut. Știuse întotdeauna.

În mai puțin de o sută de metri era la viteză maximă, mai avea trei sute de metri de pistă de rulare în față, mai mult decât necesar ca să se ridice de la sol. Nu avusese timp să alimenteze, așa că avionul

era uşor, iar cu Irena la manşă, Piperul se ridică deasupra copacilor de la capătul pistei şi în clipa următoare dispăru în ceaţa din valea de dedesubt.

La naiba! Smith îşi aruncă rucsacul pe umăr şi verifică repede cartuşierul de la M4. Rufio făcu la fel şi jumătate de minut mai târziu erau pe traseul de evacuare, mergând într-un ritm accelerat.

1

O zi mai târziu, hotelul Blake, Panama City, Panama

Incredibil.

Smith stătea pe marginea piscinei din hotel, holbându-se la o blondă în bikini, care încerca apa cu călcâiul perfect îngrijit al piciorului drept.

Lăsându-şi încet capul într-o parte, o privi din alt unghi, dar lucrurile nu se schimbară prea mult. Era perfectă, indiferent din ce unghi ai fi privit-o, absolut perfectă. *Dumnezeule!* Viaţa lui nu putea fi atât de complicată, de nebunească. El ar fi trebuit să fie cu tipii de la Joint Ops Central pe urmele a doi trădători, un traficant notoriu de droguri, cu legături internaţionale, şi un avion asupra căruia analiştii DEA încă mai discutau. N-ar fi trebuit să fie luat din camera sa de hotel la mijlocul nopţii şi aruncat într-un avion care părăsise Lima înainte de ivirea zorilor, şi nici n-ar fi trebuit să i se schimbe misiunea iniţială într-una împuţită, de PSD*, sub niciun motiv sau, oricum, nu pentru acesta.

---

* Personal Security Detail – Pază şi Protecţie a Persoanei.

La dracu', Panama City!

Lângă el, reprezentantul Departamentului de Stat îi răpăia în ureche că va fi făcut direct responsabil de orice accident sau chestie care nu mergea aşa cum i se ceruse, şi ar fi fost mai bine să nu existe aşa ceva; în caz contrar, fundul lui Smith va ajunge pe o tavă. Miza era ridicată, zicea tipul: Rydell fusese desemnat pentru o slujbă pe care sigur n-o merita şi el trebuia să țină asta minte foarte bine.

Da, da. Smith mai auzise asta şi, ca oricare dintre cei care încercaseră să-i vândă aşa ceva, tipul de la Departamentul de Stat îşi păzise fundul. Tipii ca el nu primeau niciodată misiuni pe care nu le meritau. Li se dădeau misiuni pe care nu le făcea altcineva sau pe care nu le voia nimeni. Dar niciuna din aceste explicații nu era valabilă în situația de față, admise el în tăcere. Orice tip din lume şi-ar fi dorit slujba asta. Tipii visau la o misiune PSD, visau la ea şi erau sute de indivizi care o puteau face la fel de bine ca el şi probabil mai puțini care o puteau face şi mai bine, pentru că la cincisprezece metri, el era deja în flăcări, venind în picaj, lângă ea.

Honey York.

Incredibil!

Ea intră în piscină, se apleacă – *Dumnezeule!* – şi-şi udă brațele.

El se ridică, slăbindu-şi nodul de la cravată.

La naiba!

Mda. Aşa era. I-o făcuseră, şi faptul că o vedea din nou îi dovedea că făcuse bine să renunțe la ea în ultimele patru luni. O dată nu-i ajunsese.

Nici pe aproape.

Şi-l scosese din minți.

Nu de asta avea nevoie acum.

– Siguranța şi confortul domnişoarei York vor fi prioritatea ta în următoarele două zile, îi spunea tipul. *Nimic,* chiar *nimic* nu are voie să se petreacă între voi, aşa că scoate-ți ideile astea din minte, iar dac-o aduci înapoi cu un singur fir de păr deranjat, ai încurcat-o. E clar, domnule Rydell?

– Cristal. Acest singur cuvânt rece, succint nu trăda în vreun fel starea sa interioară, cu toate că asudase sub gulerul cămăşii şi avea sentimentul unui fel de intervenție divină, pe care era sigur că n-o voia.

Dar, *la naiba,* se trăseseră sfori undeva ca să fie eliminat din misiunea peruană de recunoaştere şi aceleaşi sfori au trebuit să fie cumpărate, vândute şi tocmite pe alei întunecoase, pentru ca lui să-i aterizeze fundul lângă o piscină din cel mai exclusivist hotel din Panama City pentru o treabă de baby-sitting; fuseseră oricum nişte sfori ceva mai groase decât cele care țineau sus bikinii lui Honey.

Bikini cu şnur.

Bikini negri.

Iar dacă erau măcar patruzeci de centimetri de material în aceşti blestemați bikini, el era gata să-i înghită.

Dar nu-şi putea lua ochii de la ei sau de la curbele pe care nu făceau nimic să le acopere, ceea ce nu avea darul să-i îmbunătăţească starea de spirit.

– Itinerarul domnişoarei York se află în portofoliul tău, cu plecările şi sosirile şi numele fiecărui cultivator mai important de cafea din ţinutul muntos. Ţine special să se vadă cu proprietarii plantaţiilor din zonă.

Smith aruncă o privire prin ochelarii săi de soare Ray-Bans spre individul cu aspect de crevete, în costumul său lucrat pe comandă şi pantofii din piele lucraţi manual. Pe Brett Jenkins III stătea scris Yale peste tot, şi nesimţit pe deasupra.

– Cafea? Un tur al plantaţiilor? Nimeni nu-i spusese nimic de cafea. Nimeni nu pomenise de un asemenea tur.

Serviciu de pază personală de mare prioritate, asta i se spusese, ordine primite direct de sus, cod roşu, presa în ofensivă, faţă de care i se cerea discreţie absolută, şi un agent acoperit de la SDF.

Îşi lăsă privirea să alunece înapoi la femeia care se rezemase de un perete al piscinei, luând o gură de piña colada cu atât de multe fructe în ea, încât să poată fi considerată chiar o salată.

Discreţie, pe dracu'!

Nu putea fi nimic discret legat de Honoria York-Lytton, în bikinii ei negri cu şnur, nimic discret în acea pereche enormă de ochelari negri cu strasuri, aşezaţi pe nasul ei, nimic discret în privinţa acelor o sută şi încă una nuanţe de păr blond, pe care le răsucise

într-un moț voit ciufulit, ridicat din bucle sălbatice, în vârful capului.

Vreun fir rebel? Lăsați-l în pace. Nu avea niciun fir scăpat de sub control. Avea doar o mică umbrelă de cocktail, neagră, vârâtă între buclele blonde. Când scoase umbrela roz din piña colada şi şi-o vârî şi pe aceasta în păr, imaginea fu completă: bimbo, petrecăreață, un metru şaizeci şi cinci de jucărie sexuală.

Nu se lăsă păcălit nicio secundă.

Dacă a învățat ceva la San Luis, El Salvador, a fost să nu subestimeze niciodată o femeie care poartă sandale cu platformă şi rochie cu buline, mai ales dacă familia acelei femei venise pe *Mayflower*, iar tatăl ei şi doi unchi fuseseră ambasadorii Statelor Unite, în special dacă acea femeie avea diplomă de la Harvard, iar pleiada ei de cunoştințe începea de la Madison Avenue din Manhattan şi se termina la Departamentul de Stat din Washington, D.C.

Avea relații, foarte bine, dar el n-o sunase niciodată după acea noapte de nebunii de la vechiul hotel Palacio din San Luis. Îl pusese pe Skeeter, unul din tovarăşii săi din SDF, s-o urmărească pe drumul de întoarcere la Washington, D.C şi să-i confirme că ajunsese teafără acasă, apoi făcuse totul ca s-o uite. Îi scrisese doar o dată, dar nu expediase scrisoarea. Nu-i trimisese flori, deşi fusese tentat s-o facă de mai multe ori decât ar fi vrut să recunoască, şi nici nu-i înapoiase chiloții.

Nu. Chiloții ei se aflau încă la el, în posesia lui, încă în rucsacul lui, cea mai transparentă, mai frumoasă, cea mai scumpă piesă de lenjerie pe care o văzuse vreodată, o atinsese vreodată, sau orice...

Perfect. El păstrase lenjeria ei de mătase, iar ea asmuțise Departamentul de Stat pe el. O, la naiba, nu fusese un accident.

– ...limuzina va fi aici în aproximativ patruzeci şi cinci de minute, ca să te ducă la baza aeriană, să prinzi zborul programat să plece peste două ore şi să ajungă după-amiază la Aeroportul Internațional Ilopango. De acolo vei lua o maşină privată spre munții....

– Ilopango? îl întrerupse Smith, iar atenția şi privirea îi reveni la Jenkins. Ilopango este în San Salvador. Şi n-a spus nimeni nimic că această misiune blestemată ar fi în El Salvador.

– La fel şi plantațiile de cafea pe care domnişoara York şi-a programat să le viziteze în provincia Morazán, de-a lungul graniței Honduraranului, lângă râul Torola. Chiar ambasadorul Hasbert a făcut aranjamentele.

Sprâncenele lui Smith se arcuiră deasupra ochelarilor săi Ray-Bans. Torola? Probabil Jenkins glumea. Omul ăsta nu ştia ce naiba se petrecea pe dealurile din Morazán? Nu făcuse naibii cercetări pentru acest PSD?

Era evident că nu.

Smith se uită din nou la Honey şi scăpă o înjurătură doar de el auzită. Ea ştia, aşa să-i ajute lui Dumnezeu. Trebuia să ştie, altfel n-ar fi avut nevoie

de el, pentru că, *la naiba,* dintr-un singur motiv putea să existe vreo legătură între această persoană cu poziție importantă, căreia i se făceau toate hatârurile, care aparținea elitei din Washington, D.C, şi o mlaştină stătută, din lumea a treia, din regiunile muntoase. Exista una singură, la dracu', doar genul de necaz de la care ar fi trebuit să-l oprească cineva, înainte de a-l vedea că se holbează la fundul ei în bikini, în Panama City.

Hristoase! În ce necaz mai intrase sora ei de data asta? Şi cui oare mai aranjase Hasbert să i-o prezinte acum? Guvernul salvadorian îi sancționase pe cultivatorii de cafea sau pe liderul rebelilor, Diego Garcia, încercând să-l scoată din cărți, pentru că, cinstit vorbind, domnişoara York nu avea nevoie să-i fie prezentată lui Diego Garcia. Ea şi căpitanul gherilei se cunoscuseră la San Luis în aceeaşi noapte în care o cunoscuse şi el, cu patru luni în urmă, într-o biserică, la o masă pe care se afla un sfert de milion de dolari, introduşi ilegal de Honey în San Salvador şi predați unui preot disident, care nu pierduse niciun minut şi-i predase la rândul său lui Garcia; erau dolari americani în bancnote de cincizeci, legate cu benzi de cauciuc în stive de câte cinci centimetri.

Era o misiune de caritate, aşa o numise ea, pentru sora ei, o tânără mireasă a lui Hristos, care-şi sacrifica viața trăind ca o călugăriță năpăstuită în El Salvador. Dar iadul explodase la graniță în ultimele patru luni, şi, de mai multe ori decât putea să-şi amintească,

Smith se întrebase dacă n-ar fi trebuit să oprească tranzacția ilegală cu bani gheață din sacristie, atunci când avusese ocazia.

Nu că ar fi avut prea mult succes. Banii erau deja pe masă când a intrat el în biserică şi pe atunci nu prea mai avea nici armele, nici autoritatea necesare. Un cartuş de 45, doar asta avea pentru pistolul vechi pe care-l luase. Un biet cartuş pentru un revolver la fel de vechi, pentru că Honey îi subtilizase Sig Sauerul cel mare, revistele suplimentare şi cam jumătate din creierul pe care-l avea atunci.

Iar acum, iat-o bând piña colada, răcorindu-şi frumosul fund în piscină, aşteptând ca el s-o ducă înapoi la El Salvador.

Smith îşi drese glasul înainte de a vorbi.

– Domnişoara York a fost informată de activitatea trupelor de gherilă de pe partea salvadoriană a graniței, în special de pe râul Torola?

– Cu lux de amănunte, spuse Jenkins, încordându-se. De asta te afli aici.

Perfect.

Smith se uită la ceas, întrebându-se dacă avionul peruan cu care sosise aici se mai afla la aeroport şi dacă putea sau nu să-şi urce fundul la loc în el. Munca lui la DEA era al naibii de importantă, şi voia să se întoarcă la ea, imediat ce ar fi oprit treaba asta şi ar fi îndreptat-o pe Honey în direcția bună. Care era spre nord. Nord. Mult mai spre nord decât El

Salvador. Mai aproape de Canada era ce avea el în minte.

– Nu trebuie să te îngrijoreze decât felul cum îți vei face treaba, domnule Rydell, continuă Jenkins. Să fii convins că mi-o fac şi eu pe a mea.

Nu, nu era convins. Nu şi dacă Honoria York-Lytton călătorea în munții din El Salvador.

– Cred c-ar trebui să discutăm cu ambasadorul Hasbert, zise Smith. Şi cu oricine altcineva implicat în treaba asta. O misiune de asigurare a securității personale în Panama nu era chiar o vacanță, dar în Morazán era o misiune de luptă adevărată, iar Honey nu trebuia implicată în aşa ceva. Cineva trebuia să ştie asta mai bine, şi el trebuia să afle cine era acea persoană. Dacă nu era Hasbert, atunci se va duce direct la generalul Grant. Honey îi ceruse cuiva să-l desemneze pe el bodyguard personal, iar Grant era cel care putea da lucrurile înapoi.

Pentru că asta era o nebunie.

– Ambasadorul Hasbert nu se întoarce în Panama, nu va fi în reşedință până la sfârşitul lunii, îi spuse Jenkins. Până atunci, eu dețin controlul şi am verificat personal itinerarul domnişoarei York.

Ei bine, asta era mai mult decât o nebunie. Era o nebunie periculoasă – Honey mergea în teritoriul gherilei salvadoriene, iar idiotul care se ocupa de ambasada din Panama îi facilita călătoria.

– Ştii că este o greşeală, spuse Smith. Oricine putea să vadă cât de mare era greşeala de a-i permite

lui Honey să ajungă oriunde în apropiere de Torola, indiferent dacă era legat sau nu de plantațiile de cafea, iar el nu accepta sub niciun motiv că acest fiasco blestemat avea vreo legătură cu cafeaua sau cu prezența lui Diego Garcia în zonă.

Nu. Acest dezastru purta amprenta sorei Julia. Jenkins strânse mai tare din maxilare.

– Ce știu eu, domnule Rydell, iar tu se pare că mai trebuie să înveți, este că ar fi mai bine să execuți ordinele care ți se dau. Eu am primit ordin să ți-o predau pe domnișoara York, iar tu trebuie să-i garantezi siguranța cât este în grija ta, sacrificându-ți chiar viața, dacă este necesar.

Zâmbetul abia schițat pe care i-l aruncă Jenkins, împreună cu mesajul său, i-au lămurit foarte clar lui Smith că, pentru banii pe care-i primea, cu cât mai repede putea să-și sacrifice viața, cu atât era mai bine. Din nefericire, dată fiind situația, Smith vedea că sorții de izbândă se îndreptau exact acolo unde voia Jenkins.

Sau nu.

O mai privi o dată pe Honey și de data asta ea îi întoarse privirea. Un frison de vreun fel sau altul îl străbătu rapid, lovindu-l în locurile pe care el fusese antrenat să le ignore, și tocmai asta făcea, le ignora. Încurajându-se, trecu de Jenkins, îndreptându-se spre piscină. El era profesionistul aici, tipul chemat în ajutor. Își câștiga existența din supraveghere și era al naibii de bun la asta.

Traversă platforma piscinei cu paşi lungi, sigur pe sine. Dacă scribul de la Departamentul de Stat nu avusese atâta minte să oprească asta înainte de a-i exploda în faţă, nici de a i se împotrivi unei blonde cam de un metru şaizeci şi cinci, Smith o va face în locul lui.

Hristoase! Irena Polchenko trăia, era liberă şi transporta droguri pentru cartelul Cali. Astea erau toate veştile proaste cu care Smith se putuse descurca săptămâna asta. Honey York trebuia să-şi ţină fundul acasă, iar el era cel care trebuia să-i spună asta.

2

Smith nu părea prea fericit.

Honey mai luă o gură de piña colada, apoi o amestecă încet cu paiul, urmărindu-l, de la adăpostul siguranței oferite de ochelarii ei de soare, pe domnul Hotărâre și Control sub Presiune, care o studia. O, nu, nu părea deloc fericit.

Nu-l învinuia. Nici ea nu era prea fericită de situație.

Ducându-și paharul la gură, linse zahărul de pe marginea paharului și-l lăsă să i se topească pe limbă.

Totuși, Smith arăta bine în costum.

Al naibii de bine.

Costum de culoarea porumbelului, croit la perfecție pe corp, cămașă de un alb imaculat, cravată de culoarea oului de prigorie, cu dungi roz și aurii, nodul Windsor puțin slăbit în jurul gâtului. Arăta grozav, avea un aer foarte tropical... și detașat, chiar și pe căldura asta. Rece, calculat, stăpân pe sine, observă ea, dur, neiertător și periculos.

Bine. Avea nevoie de el așa cum era, cu tot ce se vedea, ba chiar mai mult, și oricât de hotărât părea, ei nu-i păsa nici cât negru sub unghie de ce avea el

nevoie, ce-şi dorea sau ce avea de spus. Era o afacere încheiată. Era al ei cât va vrea, şi ar fi fost mai bine să nu dureze peste cele patruzeci şi opt de ore care îi fuseseră date ca să ia legătura cu CNL – *Cuerpo Nacional de Libertad,* cu baza lângă râul Torola.

Şapte, opt, zero, patru, patru, doi.

Patruzeci şi opt de ore.

Şase numere.

Cinci valize.

Şi un bodyguard care arăta ca Stânca Gibraltarului – asta lua cu ea în munţii din El Salvador şi a naibii să fie dacă se va întoarce cu mâinile goale. El era asul ei din mânecă, chiar dacă n-o sunase în cele patru luni, nici măcar ca să vadă dacă ajunsese teafără acasă, ticălosul.

O relaţie de-o noapte – asta fusese pentru el, dar situaţia asta urma să se transforme într-o chestie în stil mare. *La naiba!*

Întinse mâna şi apucă pandantivul atârnat de un lanţ de argint la gâtul ei. Mica bijuterie de culoarea fildeşului, din cuarţ reticular, îi fusese dată drept garanţie că Smith va colabora complet, total şi imediat.

Din fericire, era singurul lucru care-i trebuia, un mic sprijin, pe măsură ce el venea mai aproape şi mai aproape, iar dorinţa ei de a fugi era puternică, tot mai puternică. I-a trebuit un efort, la naiba, să rămână tare pe poziţii, ceea ce era ridicol, din motive pe care ea nu avea chef să le cerceteze.

Honoria York-Lytton nu dădea niciodată bir cu fugiții. Ea era cea care făcea cărțile aici, nu el.

La marginea piscinei, el se opri și o privi prin ochelarii de soare, cu o expresie greu de desluşit şi totuşi, cumva, mesajul lui era clar: dezaprobare şi o doză mare de „n-ai de ce să te afli aici".

Îşi dori ca el să fi avut dreptate, dar nu era aşa, nu era deloc aşa, indiferent cât se holba la ea şi chiar asta făcea el din spatele ochelarilor. Îl simțea.

Încet, fără a-şi lua ochii de la el, ea duse la gură paiul subțire din paharul cu piña colada şi... sorbi. Secundele se scurgeau în tăcere, una după alta, soarele strălucea, palmierii se legănau, apa îi lovea fundul, iar el, fără să-i tresară măcar un muşchi, stătea acolo cu umerii săi largi şi pieptul la fel, aplecat spre ea, îmbrăcat într-un costum perfect, cu pantofii perfect lustruiți.

Acum îi ştia numele complet. Îl citise în raportul care i se dăduse, un rezumat superficial, care se sfârşise cu doi ani în urmă, într-un loc cunoscut doar ca SDF. Numai Dumnezeu ştie ce făcuse el de atunci, pe lângă faptul că fusese o noapte cu ea în San Luis; sau poate mai ştia, în afară de Dumnezeu, şi bărbatul care-i dăduse bijuteria de cuarț.

Bărbatul acela ştia ce avea de făcut. Bărbatul acela ştia totul, chiar şi despre ea... *tot,* ceea ce n-o făcea fericită. Oh, nu, chiar deloc.

Printre multe alte amănunte picante, cum că fusese crescut în Little Rock, Arkansas, că urmase

cursurile Universității Wyoming din Laramie, raportul despre C. Smith Rydell menționase starea lui fizică, dar ea știa deja cât este de înalt, atât de înalt, încât ea, cu sandalele cu platforme de șase centimetri, abia îi ajungea la guler. Știa deja cât cântărește, că are straturi peste straturi de mușchi solizi, de-ajuns ca să-i acopere umerii puternici, de-ajuns să-i marcheze abductorii și s-o facă să-i păstreze amintirea în fiecare celulă a trupului ei. Părul îi era mai închis ca la San Luis, încă blond pe alocuri, dar în general castaniu-roșiatic, la fel de lung, dar tuns mai îngrijit. Își aminti că ochii lui erau căprui-închis, cu gene groase, negre, iar gura....

Oh, da, își amintea gura lui.

Își amintea prea multe despre un bărbat care o urcase într-un avion și nu se mai gândise la ea.

Oftând resemnat, el se aplecă la nivelul ei, privind-o în ochi.

– Ar fi bine să iasă așa cum trebuie, Honey.

Ea mai luă o înghițitură lungă, încet, apoi linse capătul paiului.

Oh, era bine, foarte bine, destul de bine pentru guvernul SUA să simuleze un caz împotriva ei și a lui, destul ca s-o scoată pe ea din țară, iar pe el să-l închidă, destul ca să-i omoare pe amândoi, dacă dădeau greș.

Ea nu avea de gând să-i spună asta totuși, nu până ce el nu afla că nu are de ales. Nu până ce el nu afla că, indiferent ce ar fi urmat, iadul, potopul sau un

pluton salvadorian de execuție va trebui să fie alături de ea, pentru că nici ea nu avea de ales şi asta nu numai din cauza blestematei CIA şi a amenințărilor lor blestemate.

După ce termină de lins paiul, îl puse la loc în pahar şi-l aşeză la picioarele lui.

– Un tip din Washington mi-a spus să-ți dau asta, că vei şti ce înseamnă, ce semnificație *exactă* are, spuse ea, scoțându-şi colierul de la gât. Îi întinse pandantivul, care atârnă între ei cu acea lumină tropicală, strălucitoare a cuarțului, licărind pe lanțul de argint înfăşurat în jurul degetelor ei.

El nu făcu nicio mişcare să-l ia, rămase nemişcat, uitându-se la acel obiect blestemat.

Ea înțelese. Fusese ceva mai mult decât speriată de avertismentul acelei pietre când o primise – şi nimic altceva. Un mandat; pentru ea, un ordin al cărui pericol îl ignorase; pentru el, aşa i se promisese, o misiune pe care trebuia s-o îndeplinească, fără să comenteze.

Şi cu toate acestea, nici nu întinsese mâna să-l ia.

– Vreau un nume, spuse el, când vorbi în cele din urmă. Vreau să ştiu cine, ce, când, unde şi cum naibii ai ajuns în posesia lui. Vorbea încet şi măsurat, vocea avea acea claritate rece, gen „n-o face pe autoritara cu mine".

Şi ei îi plăcea – *o, da.* Era exact ce-i trebuia, acest bombănit şi mormăit al lui, acea amenințare mascată pe care o afişa el, dar, cu toate acestea, era speriată de ceea ce aştepta bărbatul din Washington de la ea.

Dar domnul C. Smith Rydell nu trebuia să ştie că era speriată, niciodată.

Împingându-şi ochelarii în jos pe nas, îi aruncă o privire superficială, rece, pe deasupra ramelor, desigur, fără a se deranja să-i spună cine îi dăduse colierul. Numele plutea suspendat în aer între ei şi el ştia asta.

Astfel că îl fixă cu calm constant, până când el îi înțelese mesajul.

– Nici vorbă, spuse el clătinând din cap, iar un rânjet de neîncredere îi curbă colțurile gurii. Nu poți avea atâtea legături. Nimeni nu poate fi atât de conectat. N-ai ajuns la tipul ăla.

– Ai perfectă dreptate, ca de obicei, domnule Rydell, spuse ea, ridicându-şi ochelarii la loc. Nu am ajuns eu la el. A venit el la mine.

Urmă altă tăcere, altă tăcere plină de tensiune, şi Honey era aproape sigură că vor urma patruzeci şi opt de ore de iad, imposibil de suportat, patruzeci şi opt de ore de căldură toridă şi de sudoare.

Dumnezeule, spera doar să aibă putere pentru asta.

Nemernicul!

Smith se holba la colier, la bijuteria de cuarț luminată de soare, şi în mintea sa profera înjurătură după înjurătură.

Cu Honey s-ar fi descurcat – privirea îi căzu pe trupul ei –, poate. Dar piatra nu era negociabilă, era

un pandantiv de culoarea fildeşului, sculptat în formă de piesă de şah, un porumbel alb, şi cu ea stând în fața lui, cu iadul din Peru în spatele lui, cu blestematul de Jenkins care-i dădea ordine ca la paradă, colierul nu putea veni decât de la un singur bărbat, care avea autoritatea de a-l face chiar şi pe generalul Grant să sară în sus: White Rook, *acel* White Rook, o figură întunecată din protipendada guvernului SUA, care înființase SDF cu unsprezece ani în urmă doar printr-o semnătură.

Iar White Rook i-o trimisese pe Honey York.

La naiba!

Situația asta începuse să-i provoace un sentiment rău, enervant, şi el tocmai asta nu suporta – să aibă astfel de sentimente rele, în special înainte de masă.

Îi luă paharul de piña colada şi se uită pe marginea piscinei, înainte de a sorbi prelung din el. Erau vreo sută de persoane prin zonă, dar el nu cunoştea pe nimeni, în afară de idiotul din spatele său şi de bucățica de care trebuia să se ocupe, aflată la picioarele sale – şi ăsta putea fi un lucru bun sau rău – sau putea să nu însemne absolut nimic.

– Asta nu are nicio legătură cu cafeaua, nu? zise el, aşezând paharul cu băutură pe marginea piscinei, coborându-şi din nou privirea asupra ei. Blondă, bogată, prea frumoasă pentru oricine, reprezentând nimic altceva decât necazuri – dacă vreo persoană avea nevoie de un bodyguard la hotelul Blake, aceea nu putea fi decât Honey York.

– Poate, spuse ea, dar nu cu adevărat.

El înjură din nou, cu ceva mai multă duritate, apoi luă colierul şi-l vârî în buzunar, pentru că nu avea de ales.

– Haide, domnişoară York, îi spuse, întinzându-i mâna ca s-o scoată din piscină. Să mergem undeva să-mi explici de ce nu ţi-aş urca fundul într-un avion care să te ducă acasă, indiferent câte bijuterii ai cărat în Panama.

Iar el trebuia să accepte misiunea, indiferent ce se va dovedi a fi în cele din urmă, dar era singurul lucru pe care trebuia să-l facă. Planificarea şi executarea misiunii SDF era strict treaba agenţilor în acest caz, şi în cazul lui nu exista niciun motiv pentru ca ea să facă parte din orice s-ar întâmpla în continuare, în special dacă acţiunea urma să fie în El Salvador.

O măsură din priviri când o scoase din apă – ei bine, se putea gândi la un motiv, dar asta nu se va întâmpla, nu în timpul unei misiuni.

În clipa în care ea puse piciorul pe marginea piscinei, îi lăsă mâna şi se dădu un pas în spate, păstrând o distanţă sigură, dacă asta era posibil cu ea, lucru de care se cam îndoia. Femeia asta nu-i adusese decât probleme de când se cunoscuseră, chiar dacă nu petrecuseră nicio zi întreagă împreună. N-a înţeles niciodată ce naiba l-a făcut să lase acea bere bună, într-un loc foarte bun, şi să ajungă pe

strada aia lamentabilă, plină de băieți răi, ca s-o salveze pe ea de eventuale probleme.

Pe dracu', eventuale!

Nu existase nimic „eventual" în legătură cu ea. Acei băieți răi își ațintiseră armele asupra ei și totul în sufletul lui îi spusese să intervină. Sigur, ea intrase în necaz în ziua aceea în San Luis, rătăcindu-se de drumul obișnuit al turiștilor, dar el nu putuse să lase greșeala să persiste și să aibă grijă de sine, nu când o văzuse și știuse, în acel moment, ce urma să se întâmple.

Așa că iată-l din nou aici. *La naiba!*

O lăsă să meargă în fața lui spre un șezlong, așteptând să încalțe o pereche de sandale negre cu paiete, să-și lege un sarong negru, delicat în jurul coapselor, iar el încercă să nu fie prea interesat de acest proces, în special de operațiunea de înfășurare a acelui ceva în jurul coapselor ei.

Așa.

Deocamdată, tot ce avea de făcut era s-o asculte, să scoată toate informațiile pertinente din mica capcană a creierului ei, apoi s-o trimită pe drumul ei, pentru că nu putea face nimic mai repede, mai bine și mai sigur în El Salvador decât să se ducă fără ea.

Nu, n-o va lua pe Honoria York-Lytton cu el la Morazán. Cu niciun chip.

3

În niciun caz.

Smith luă una dintre fotografiile pe care Honey le pusese pe o măsuță din bungalow-ul din grădină, ascultând ce-i spunea despre operațiune și despre rolul pe care-l avea ea, iar el se gândea că *în niciun caz* n-o va căra după el.

– Apelul de ajutor a venit cu două zile în urmă. M-am urcat imediat într-un avion care a decolat azi-noapte de la Dulles. Misiunea care a eșuat avea caracter diplomatic, top priority.

Nu erau așa toate acțiunile? se gândi el, dar își păstră părerile pentru sine. El mai fusese în câteva misiuni diplomatice „top priority", în care procentul de gloanțe depășise normele diplomatice, în raport de o sută la unu.

Își scoase ochelarii de soare și se uită mai atent la fotografie.

– CIA știe că gherila a găsit avionul lor doborât, pilotul și servieta de curierat pe care o transporta, spuse ea. Ceea ce nu știu ei este dacă Diego și oamenii lui au găsit...

– Diego? o întrerupse el, mutându-și privirea de la luciul de opt pe zece înfățișând secțiunea frântă a cozii avionului și fixând-o cu privirea. *Diego?*

– Diego Garcia, conducătorul gherilei.

Da, da, da, ştia toate astea, dar *pentru Dumnezeu...*

– Te tutuieşti cu comandantul de la Cuerpo Nacional de Libertad? CNL?

– Ne-am cunoscut în noaptea aceea, la San Luis, în sacristia bisericii St. Mary. Am cinat împreună.

– Îmi amintesc. Îşi amintea foarte bine, dar nu considerase că fusese vreun eveniment social.

– Şi, am... mă rog, am corespondat de câteva ori de atunci.

El o fixă cu privirea, fără să scoată o vorbă.

Sexocorespondenţă?

– Aşa că... ei bine..., continuă ea uitându-se la fotografii şi îndreptând absentă marginea unui vraf de hârtii... ce nu ştie CIA este dacă gherila CNL a găsit stick-ul de memorie pe care-l transporta pilotul. N-a fost menţionat în lista lor. Dar Agenţia îl vrea, şi după ce punem mâna pe servieta de curierat, se presupune că va trebui să-i facem pe rebeli să ne ducă la avion, dacă nu vrea Campos, ca să putem căuta...

– Stai puţin, spuse el ridicându-şi mâna. Maxilarul i se încordă atât de tare, încât abia mai vorbea. Opreşte-te aici.

Dacă CIA voia blestemata de servietă de curierat şi stick-ul de memorie, foarte bine. Bine. Îi va chema pe Kid sau Creed şi îi va trimite să le aducă. Dar nimic din această operaţie nu avea sens, în cazul în care era implicată Honey. Nu-i venea în minte o

modalitate mai bună de a se lăsa ucis, pentru că nu exista. O, nu, pe naiba! Dacă lua cu el o blondă răpitoare în Morazán, ca să se încurce cu nişte curieri din junglă aflați acolo să scotocească carlinga şi fuzelajul unui Cessna prăbuşit, asta era o misiune de sinucidere.

O şi vedea acolo, o bucățică grozav de bună, în mijlocul acțiunii, cu sandalele ei mici, strălucitoare şi umbreluțele scoase din cocktail, dar toată puterea şi banii din dotare n-o vor ajuta cu nimic.

La naiba, nimic nu avea sens – cu o mică excepție.

– Corespondență, zise el, punând fotografia la loc pe masă. O întrebare la care era normal să aştepte răspuns.

– Nişte bilete, notițe, răspunse ea. Ei bine, nişte vederi cu notițe. Imprimate în relief. Au fost câteva.

În relief.

Desigur.

– A, da... el mi-a scris pe hârtia aceea subțire, aproape transparentă.

Smith putea să parieze că CIA savurase mesajele din plin.

– Şi despre ce v-ați scris voi? o întrebă.

– Despre vreme.

Rahat.

– Şi duritatea vieții de tabără.

Şi mai mare rahat.

– Şi despre Julia.

Bingo, bango, bongo. Jocul s-a sfârşit.

– Strânge-ți lucrurile, îi spuse vârându-și ochelarii de soare în buzunarul jachetei. Indiferent în ce rahat a intrat sora ta, nu ești tu cea care o poate scoate de acolo. Mergi acasă. Şi dacă ăsta era planul pe care stafiile de la Langley îl făceau în detaliu pe la spatele Departamentului de Stat, era cazul să-și găscască o slujbă la un birou, undeva. Ori va trebui să ducă mai multă muniție.

– Nu pot.

– Atunci o s-o fac eu pentru tine, îi spuse el, întorcându-se spre dulap.

– Voiam să-ți spun că nu mă pot întoarce acasă. Biletul pe care mi l-au dat a fost doar pentru dus.

– Atunci, o să cumpărăm unul.

Skeeter îi va rambursa banii din fondurile Ambasadei americane din Panama. Brett Jenkins îi va mulțumi mai târziu, pentru că îi făcea o favoare tipului. Mai bine s-o trimită sub observație strictă cu un avion de linie decât să aibă de dat explicații cum a pierdut-o pe fiica unui fost ambasador în sălbăticia din El Salvador. Jenkins s-ar fi cramponat de asta pentru tot restul unei cariere foarte scurte.

– Nu e chiar așa de ușor.

– Ba este. Cu un card American Express și cu un pașaport, nimic nu este mai ușor.

Ajunse la dulapul cu acces direct, cu ea în urma lui, deschise ușa cu un gest brusc și se opri înmărmurit.

Ce dracului?

Era un dulap foarte încăpător unde puteai intra chiar dacă erai înalt şi unde se afla o stivă de valize Louis Vuitton. Cinci din acestea erau foarte mari.

– Ce....? începu el, apoi se opri. „Ce“ nu era întrebarea.

„De ce“ – aceasta era întrebarea – de ce ar avea nevoie o singură persoană de atâtea lucruri? Oriunde? Oricând? Ca să facă orice? Şi tocmai voia să pună întrebarea, când ea lansă altă fumigenă.

– Nu este aşa uşor. Nu este uşor deloc. Nu mă vor primi acolo.

Simţind cum acea senzaţie de iritare revine în forţă şi i se concentrează pe şira spinării, se întoarse cu faţa spre ea.

– *Cine* nu te lasă să te întorci şi, mai ales, *unde?*

– CIA nu mă lasă să mă întorc în SUA, nu fără a mă acuza de trădare, dacă vin fără servieta de curierat, fără stick-ul de memorie şi asigurarea lui Diego Garcia că plantaţia de cafea Campos din Morazán nu va lua parte la următorul asalt al CNL, pe râul Torola.

O făcuse din nou, îl lăsase fără replică, dar, foarte bine, el începea să-şi facă o idee despre ce se petrecea, ceea ce era oricum mai mult decât sora Julia şi un schimb de vederi. Trădare, Iisuse, şi restul: el ştia plantaţia Campos şi ce se întâmplase acolo cândva. Alejandro Campos avea o mare abilitate de a ajunge unde voia, pe căi lăturalnice, fără a ajunge pe linia de foc sau pe lista cuiva de „distruge şi

demolează". Tipul era adânc implicat, împărțea puterea între bazele sale de operațiuni din Morazán și alte zeci din nordul și sudul Americii Centrale și dincolo: era cartofor, traficant de droguri, de arme, orice voiau alții să fie, aliați sau dușmani, și Smith nu-și imagina de ce voia CIA ca Honoria York-Lytton să fie puntea de legătură dintre el și CNL. La naiba, cunoscându-l pe Campos, știa că, probabil, el finanțase ultima ispravă a grupului de rebeli, el probabil îi vânduse de cel puțin trei ori în timpul acesta, ceea ce explica interesul CIA de a-l păstra intact. Era greu să găsești un astfel de talent.

Dar trădarea, *Hristoase,* trădarea era ceva prea facil. Sacristia bisericii St. Mary fusese plină de trădare în noaptea aceea – cel puțin așa fusese explicată de cineva care avea un motiv anume, de exemplu o agenție care trebuia să recupereze o blestemată de servietă de curierat și un stick de memorie, de la un grup de gherilă din munți și dintr-o mie de motive nu voia să se afle că ei făceau asta, sau că toată acea nenorocită de problemă era a lor, ceea ce se potrivea fiecărui lucru făcut de CIA.

Privirea lui căzu din nou asupra lui Honey, examinând-o de la vârful blestematelor ei bucle blonde până la cele zece degete rozalii care se iveau din sandalele ei strălucitoare, o fată de un metru șaizeci și cinci, sută la sută femeie adevărată, bine întreținută, versiunea cu cifră octanică ridicată.

Corect.

Şi tocmai ea a fost trimisă în jungă să le aducă acele lucruri înapoi.

Nici vorbă!

Pentru niciun motiv care ar putea exista pe această planetă verde a lui Dumnezeu.

– De ce tocmai tu?

– Diego m-a solicitat. Au fost câteva... ei bine, evenimente să zicem, care au avut loc recent. Au provocat nervozitate, au dezechilibrat balanța, ca să zic aşa, şi se pare că sunt singura în care are încredere acum.

Nicio surpriză, nu cu adevărat. Câteva evenimente recent petrecute în regiunile muntoase ale Salvadorului, care au ținut ultima pagină a secțiunii de noutăți din *The New York Times*: au fost pierderi, ambele părți fiind implicate în situația în care „ tot cerul se dezlănțuise pe graniță“, situație pe care el a monitorizat-o în ultimele patru luni blestemate.

Aşa că, foarte bine, era gata să accepte. Honey le dusese personal băieților răi un sfert de milion de dolari. Aruncase în luptă o soră sfântă, care salva orfani din satele din munți, şi asta era de-ajuns ca să ungă unele roți, stabilise relații, acolo unde Garcia şi CIA atinseseră unele puncte sensibile în afacerile lor reciproce legate de „ evenimentele recente“. Aşa că putea să vadă un ticălos rebel, un ucigaş, care-i cerea unei tinere *gringa* cu un fund grozav, să-i livreze data viitoare payola.

La dracu'.

Cineva de la CIA ar fi trebuit împuşcat.

– Câți bani le duci?

Ea se încruntă.

– În jur de patru milioane de dolari. Pentru cheltuieli neprevăzute şi unele lucruri.

Da. Uneori când părăsea oraşul câteva zile, avea şi el nevoie de cheltuieli neprevăzute, dar patru milioane pentru acest fel de cheltuieli ar fi trebuit să includă şi garanția pentru viața lui.

– Mă refeream la Garcia.

– Nu ştiu.

Grozav.

Dacă mai era ceva ce trebuia să urască în această misiune ar fi vrut să ştie chiar acum, când mai avea o şansă să se elibereze.

– Am conosamentul echipamentului care se presupune că mă aşteaptă la baza aeriană şi jumătate din cifrul servietei negre pe care mi-au dat-o, marcată cu litera Z, continuă ea. Nu mi-a spus nimeni ce este în ea.

Conosament?

Bine, nu-i plăcea asta – nici acea servietă. O ura şi pe ea.

– Cine are cealaltă jumătate a cifrului?

– Alejandro Campos.

Şi asta îi displăcea teribil.

– De ce el?

Ea se mulțumi să-l privească lung, dur, cu ochii îngustați ca ai unei pisicuțe foarte supărate... fata asta îl atrăgea, îl atrăgea cu adevărat, dar asta era

tot legat de acel „eu cel mare şi periculos“ pe care-l putea produce ea. Şi asta nu era de-ajuns. Nu pentru ce se aştepta de la ea.

El ar fi avut nevoie de Red Dog. Aparent, şi ea era o dulce *gringa,* dar fata aceea putea, la cerere, să facă lucruri foarte rele şi periculoase, într-o secundă sau mai puţin, fără nicio exagerare.

Dar n-o avea pe Red Dog. O avea pe Honey-pie.

– Sunt sigură, domnule Rydell, spuse ea aşezându-şi mâinile pe şolduri, că, atunci când ţi se propune o slujbă, ţi se dau răspunsuri la toate „de ce-urile“, la toate „cum se face că“, şi „acesta este motivul pentru că?“ – dar cu mine n-a fost aşa. Nu mi-au oferit decât o predică înspăimântătoare despre ce presupune trădarea din punct de vedere legal, o oră să împachetez, un bilet de avion pentru dus, jumătate din combinaţia cifrului unei serviete şi o ameninţare josnică anexată unui avertisment ca nu cumva să greşesc.

O ameninţare josnică. Ea avea dreptate. Lui nu-i fusese dat aşa ceva. Toate ameninţările care fuseseră proferate la adresa lui fuseseră ajustate în funcţie de calibru.

Şi, *Dumnezeule,* ea îşi împachetase toate minunile din dulap într-o oră? Asta trebuia să fie un soi de performanţă.

– Cu diferenţa de fus orar cum te descurci? o întrebă.

– Se rezolvă dintr-o lovitură de bici, răspunse ea.

Mda. Putea să-şi imagineze. Lovitură de bici cu un bici de bou – iar ea arăta destul de apetisant.

La dracu'!

– Arată-mi conosamentul.

Ea îi întinse un conosament standard al US Air Force luat de pe masă; pe măsură ce citea, Smith strângea mai tare din maxilare.

Era destulă aparatură pe această listă blestemată cât să doteze un pluton pentru o săptămână. Lăzi, ca acelea pentru puşti. Cutii, ca acelea de muniție. Rucsacuri aşa cum nu se presupune că ar putea căra Honey York. Şi arme, Dumnezeule. Privirea lui devie spre dulap şi spre toate acele valize Louis Vuitton, apoi reveni pe lista de arme şi muniție. Mda, ştia ce era asta – o operațiune gen Paris Hilton.

Sigur. O operațiune ascunsă, care îşi căuta un loc unde să se întâmple, o operațiune gen Paris Hilton care nu urma să aibă loc în El Salvador, nu cu Honey York atârnată de bagaje.

Scăpă o înjurătură dintr-un singur cuvânt. Indiferent dacă ea ştia sau nu, se implicase într-o afacere cu arme care ar duce la altceva, apoi la ceva mai serios, gen acuzații de trădare pentru cineva, cum ar fi pentru CIA.

– Arată-mi servieta, spuse el împăturind lista şi strecurând-o în buzunarul interior al jachetei de la costum. *Dumnezeule!*

Ea se apropie şi desfăcu fermoarul uneia dintre valizele mai mici. După estimarea lui, răvăşi cam o jumătate de tonă de haine, acele haine femeieşti cu

o mulțime de bretele și buzunare înșelătoare, înainte de a scoate servieta.

– E grea, spuse ea ridicând-o.

El se aplecă și o luă, apoi o puse pe masă și-i verifică încuietorile cu cifru, două la număr, câte una de fiecare parte a mânerului unei serviete obișnuite. Blestemata de servietă părea să-i scoată sufletul și era surprinzător de grea, ceea ce el știa că ținea de materialul din care era făcută, din pielea care acoperea oțelul mai degrabă decât de ceea ce se afla în ea.

Putea fi orice în ea.

Și nu-i convenea să nu știe.

Ceea ce urma putea să însemne două lucruri: un pasaj dur sau mai multe pasaje dure. Depinde cine avea restul combinației cifrului, banii acestuia fuseseră duși peste o mulțime de granițe blestemate, de un blestemat de milion de ori.

Nu știa ce să facă cu acel Z imprimat manual deasupra, într-un stil cursiv, ornat. Nu era din producția de serie, dar părea una obișnuită, ceea ce însemna că el avea un mister în palme, și lui nu-i plăceau misterele.

– Știi ce înseamnă Z-ul? o întrebă.

Ea își încrucișă brațele la piept și îi mai aruncă o privire concentrată.

– Am sperat că Zorro, dar dat fiind felul în care a evoluat norocul meu începând de ieri după-amiază,

am îndoieli serioase în privința apariției unui bărbat mascat la plantația Campos.

Ieri după-amiază, *Hristoase!* Probabil încă i se mai învârtea capul, mai avea amețeli. White Rook o smulsese din viața ei obișnuită și o aruncase în această complicație în timp record – iar el n-ar fi făcut asta, dacă n-ar fi avut un motiv al naibii de întemeiat.

Să însărcinezi un civil să ducă la bun sfârșit misiuni vitale care implicau arme, serviete cu cifru și CIA era cel mai sigur drum către dezastru – Smith știa asta – în special dacă civilii erau blonde trăsnet, fără antrenamente și fără calități practice.

Își mută înapoi atenția asupra servietei. Designul literei avea ceva de Zorro, dar, ca și ea, se îndoia că existau eroi legendari învârtindu-se prin provincia Morazán, gata să salveze o fată în fiecare zi. Nu, slujba asta, dacă și când trebuia făcută, va fi doar a lui, și nu vedea decât o singură posibilitate de a o rezolva.

– Planul A, așa cum l-ai prezentat, este inacceptabil pentru mine, spuse el. Nu-i păsa cine-l pusese la cale. Așa că, trecem direct la planul B.

– Care este?

– Îmi spui jumătatea ta de cifru, zise el, verificând din priviri servieta, înainte de a-și trece mâinile cu grijă pe deasupra capacului, iar eu zbor singur la Morazán, să mă văd cu Campos și Garcia, aduc servieta de curierat și stick-ul, iar tu stai aici, la hotelul

Blake, te bronzezi la piscină şi bei piña colada. Poate că Brett Jenkins te scoate undeva la o cină ca lumea.

Nimic surprinzător, planul B fu întâmpinat cu tăcere.

Dur. Lui îi plăcuse, iar ea trebuia să accepte. Îi oferise o posibilitate de ieşire şi, după toate regulile, ea ar fi trebuit să-i fie recunoscătoare.

Termină de verificat servieta, lăsându-şi mâinile să alunece de-a lungul marginilor. Nu simţi nimic neobişnuit, dar, dacă era aranjată să explodeze, mecanismul de declanşare şi termitul erau înăuntru. Când termină de verificat, se uită peste umăr la ea. Stătea în dulapul înalt, cu braţele încrucişate, cu buzele strânse, cu ochelarii cu strasuri ridicaţi pe cap, cu umbreluţele din cocktail înfipte la ceafă şi părul ridicat în vârful capului, arătând anapoda. Ar fi trebuit să arate ridicol.

Dar nu era aşa.

Părea stăpână pe sine, nu era afectată, avea pielea albă ca satinul, bikini, atât cât erau, legaţi cu şireturi. Puţin depăşită de situaţie, dar, încă controlându-se. Părea că se controlează, chiar dacă situaţia îi scăpase de sub control.

Părea că are nevoie de un drug de fier şi de doi luptători de sumo ca să scoată blestemata de jumătate de cifru de la ea.

Şi, *la naiba,* ea arăta ca ceva ce el pierduse. Ceva cu care ar fi trebuit să fie mai atent, dar asta era o intervenţie divină pe care n-o accepta, nu aici, nu acum.

– De ce eu, Honey? Asta era întrebarea la care aştepta un răspuns. Contrar celor spuse de ea, el nu găsea un motiv sau o raţiune, şi nimic din ce-i arătase ea nu avea nicio legătură cu el, în afară de ea.

Fără o vorbă, ea se întoarse la masă, iar tocurile mici ale sandalelor ei păcăniră pe podeaua de lemn. Ajunsă acolo, îi trebuiră zece secunde ca să-l arunce iar în aer.

Răsfiră fotografiile cu palma, apoi scoase trei din partea inferioară a teancului.

– Aici eşti tu la fereastra sacristiei, în noaptea aia din San Luis, spuse ea, întinzându-i prima fotografie. Observă că ai un pistol în mână – în ambele mâini, de fapt – şi eşti concentrat, urmărind ce se petrece înăuntru.

El se uită la fotografie şi asta a fost de ajuns ca să realizeze că ea este corectă şi ca toate implicaţiile fotografiilor să devină foarte clare.

– Iar aici este aceeaşi fotografie, dar prinsă pe fereastră. Te rog să observi transferul ilegal de bani care are loc în cealaltă parte a sacristiei, unde eu şi Diego Garcia suntem în prim-plan. Ia aminte că n-am ştiut că un aparat de fotografiat poate face fotografii atât de bune noaptea.

El ştiuse, dar nu-şi imaginase că în San Luis cineva îi făcuse lui fotografii şi ar fi trebuit să ştie atâta lucru, la naiba.

– Şi ultima – i-o întinse ea – este cu noi doi urcându-ne în taxi dimineaţa, şi da, ei ştiu exact cum am părăsit ţara. De fapt, ei ştiu mai multe decât mine

despre pilotul şi avionul în care m-ai urcat în acea dimineaţă.

Mda, ai naibii tipii ăştia de la CIA, ştiau tot şi era evident că fuseseră pe urmele lui de când intrase în El Salvador, ceea ce însemna că, şi după marea favoare făcută lor de către cei de pe strada Steele cu patru luni în urmă, când au retras unul dintre agenţii lor ticăloşi, CIA continua să fie pe urmele agenţilor SDF şi însemna că...

– M-ai demascat, spuse ea.

Mda. Cam asta fusese, iar acoperirea ei fusese perfectă: turistă blondă, aiurită, cu o sacoşă foarte mare. Perfectă, pentru că ăsta fusese aproape adevărul.

Aproape, dar nu prea. Ea nu era aiurită şi nici turistă. Ca şi el, se aflase în El Salvador în misiune, numai că misiunea ei fusese una de caritate, ducându-i bani surorii ei Julia, ca să reabiliteze un orfelinat.

– De fapt, atunci..., continuă ea, a fost doar vina ta şi nu poţi da vina pe altcineva.

Tipic pentru ea.

– Şi eu te învinuiesc.

Era o idee preconcepută în viaţa sa, ori de câte ori fusese vreo femeie implicată, dar ea doar îşi făcea încălzirea.

– Pentru că nu-i pasă nimănui dacă Honoria York-Lytton sare de la Puerto Vallarta, Mexic, la San Luis, El Salvador, pentru câteva zile de plajă, dar se pare că celor de la CIA le cam pasă de ceea ce ai făcut

tu în noaptea aceea, spuse ea ridicând puțin vocea, lucru despre care el știa din experiența cu alte femei că nu era un semn bun. Și pentru că tu m-ai urmărit, te-au urmărit și ei, și știu tot ce ai făcut, ceea ce n-a fost bine, „pentru că din pricina asta fundul meu este în Panama, însoțind o mulțime de arme pe care se presupune că le voi depozita în junglă și o servietă plină cu Dumnezeu știe ce, iar locul următor unde-mi voi muta fundul este înapoi la El Salvador, unde se presupune că mă voi învârti și voi avea de-a face cu un grup de insurgenți politici, periculoși și înarmați, iar singurul loc unde aș putea garanta că n-o să-mi ajungă fundul este înapoi, în avionul de Washington, nu fără servieta de curierat, stick-ul de memorie și o înțelegere între CNL și Alejandro Campos.

– Asta dacă îmi dai jumătatea de cifru și mă lași s-o fac în locul tău. Soluția la toate astea era atât de simplă.

Dar ea bătea deja din picior.

– Nu, îi spuse. Un singur cuvânt.

Și exista un singur motiv pentru care folosea acest cuvânt: sora ei Julia, sfânta soră Julia Ann-Marie Bakkert. Smith făcuse ceva investigații despre femeie și se pare că Julia băgase la cap ceva sfințenie în cei douăzeci și unu de ani, înainte de a fi primit binecuvântarea, pusese pe roate un program de consiliere a tinerilor, în timp ce studiase la o școală particulară în Europa, muncise într-o bancă de stocare de alimente din Washington, D.C., ca

preşedinta unui comitet de colectare de fonduri pentru un adăpost dedicat tinerilor cu probleme din Boston.

Părăsise Harvardul după primul an de studii ca să se căsătorească cu fiul cel mic al doctorului Hans Bakkert, şeful filialei America Latină a Organizației Internaționale a Sănătății. Doi ani mai târziu, acel fiu, Carl, era ucis în hotelul Langston de pe insula Malanca, lângă coastele Hondurasului.

Smith îl pusese pe Skeeter să găsească dosarul, inclusiv fotografiile, şi se aflase în fața unei mari încurcături. Miracolul a fost că Julia n-a murit odată cu soțul ei. Fuseseră prinşi în liftul principal al hotelului, un loc propice asasinatului, iar Honey, când s-a întâmplat asta, se afla în restaurantul hotelului Langston, aşteptându-i.

El îi citise declarația. Honey îi văzuse pe ucigaşi.Trecuseră pe lângă ea, trei bărbați cu cagule şi haine negre, cu pistoale mitralieră, care ieşiseră pe uşa din față a hotelului, în timp ce la celălalt capăt al holului, în lift, Julia căzuse într-un colț țipând, iar Carl se prăbuşise în celălalt colț, în tăcere, ciuruit de peste 30 de focuri de 40 S&W trase extrem de aproape.

Conform dosarului, Honey ajunsese prima la lift. Îşi recuperase sora, se baricadase cu ea în apartamentul ei şi stabilise o conversație telefonică triplă cu ambasada SUA din Tegucigalpa, Honduras, şi cu Departamentul de Stat de la Washington, D.C., alcătuind scenariul unei plecări precipitate, înainte ca poliția să ajungă la fața locului.

Privind-o, îi era greu să-şi imagineze că făcuse asta.

El văzuse carnagii de aproape, se implicase personal. Cunoştea balistica fiecărui glonţ al armelor sale. Ştia ce văzuse ea în lift.

Şi totuşi se afla aici, refuzându-l.

– Jenkins a zis că-ţi dă două zile acolo, pe platoul muntos.

– Două. Ea încuviinţă.

Şi cu patru luni în urmă transportase pe ascuns un sfert de milion de dolari în El Salvador, apoi dusese banii la San Luis în miezul nopţii, în mijlocul unei revolte, de una singură.

– Patruzeci şi opt de ore.

– Exact, confirmă ea.

– De ce?

– Garcia a făcut programul. Dacă nu-l respectăm, îşi mută tabăra, dispare în munţi şi vinde altcuiva.

Pe dracu'! El va îndeplini misiunea asta, dar nu din cauza fotografiilor. Existau destule informaţii în CIA, dar nu de-ajuns ca să-l condamne pentru înaltă trădare. Jucase jocul ăsta în prea multe feluri, pentru prea multe organizaţii guvernamentale, totul în numele unei misiuni, indiferent care, pe care i-o dăduseră şi pe care putea s-o facă din nou, de câte ori aveau nevoie de el, oriunde şi oricând. Această îndemânare fusese motivul pentru care fusese racolat de Grant la SDF. Acele capacităţi l-au făcut mult prea indispensabil ca să fie aruncat la ştirile de pe

ultima pagină, cu bani puțini. Astfel că fotografiile nu erau o amenințare pentru el, iar datorită numelui ei de familie, nu erau nici pentru Honey, și ea trebuia să știe asta, indiferent cât de duri deveniseră cu ea înainte de a o urca în avionul de Panama.

Nu, asta era o ocazie epuizantă și toată lumea de la CIA până la White Rook folosea situația în avantajul său, inclusiv Honoria York-Lytton. Nu se îndoia nicio secundă că indivizii își voiau înapoi documentele și datele, sau că Diego Garcia o ceruse pe ea drept curier pentru bani, dar ea era aici pentru Julia – și pentru că voia ceva, se pusese la dispoziție ca să fie folosită.

Din acest motiv, Smith ținea acea listă blestemată de Crăciun doar pentru sine.

Nimeni nu știa ce vrea.

Iar White Rook, la dracu', White Rook știa valoarea ei, până în cele mai mici amănunte, și din acest motiv Smith își dusese fundul în Panama, cu destinația El Salvador, în loc să mai fie încă în Peru. Brett Jenkins III avusese dreptate. Era o operațiune de PSD, cu încărcătură mare la bord.

Dar treaba lui era s-o păzească.

Își lăsă din nou privirea să alunece de-a lungul trupului femeii, peste toate acele curbe. *Dumnezeule!* Nu era nicio linie dreaptă pe acel trup – nicăieri.

Da, el știa ce vrea. Știa ce a vrut în ultimele patru luni, ca mica capcană de oțel a creierului ei să se concentreze asupra lui, iar trupul ei fierbinte și dulce să-l epuizeze.

Fă-mă, Smith, îi şoptise în noaptea aceea la San Luis, iar el nu făcuse nimic, ci doar visase la ea de atunci, avusese tot felul de fantezii cu ea, apoi reluase visul de prea multe ori ca să-i mai ardă să şi-l amintească.

Dar nu avea să se mai întâmple asta, nu în cele patruzeci şi opt de ore, iar după asta fundul ei se va afla pe drumul de întoarcere la Washington, D.C.

În buzunar simţi vibraţia telefonului şi se gândi că era şi timpul. Un telefon era minimum din ce-i trebuia, înainte să urce într-un avion spre orice direcţie, dar în special spre El Salvador.

Scoase telefonul, verifică numărul, era al generalului Grant, apoi se uită la ceas.

– Ai jumătate de oră până la plecare, îi spuse trecând pe lângă ea. Să nu întârzii.

4

Exaltación, Columbia

Asta era ultima dată când fura o maşină. Alejandro Campos jură că va fi ultima. Era prea bătrân ca să mai pornească o maşină prin scurt-circuitarea sistemului de aprindere, pe vreo alee plină de şobolani, din vreun oraş de graniță plin de purici, şi cu toate astea sfârşea tot în vreun oraş de graniță blestemat de pe cine ştie unde, de obicei pe muchie de cuțit, şi nu-i plăcea să se gândească la asta, dar cu cât zăbovea mai mult pe această alee cu şobolani, cu atât mai sigur era că mai trecuse pe aici şi văzuse aceiaşi şobolani blestemați.

Mierda! La naiba! Îşi trăise viața la limită, o trăise aşa mai mult decât ar fi fost bine pentru el. Totul devenea al naibii de evident.

– Jewel, iubito?

– Ce spuneai, şefule?

Pe sub volan, îmbină iar cablurile, dar în zadar.

– Acum de ce nu merge? întrebă.

Dumnezeule! Fusese foarte priceput la astfel de lucruri, poate cel mai bun.

Adevărat, era o rablă, o chestie ieftină pe patru roți, cu tabla ruginită, cu o gaură în podea, dar se pare că nu aveau prea multe opțiuni după ce Mercedesul pierise într-o minge incendiară de metal contorsionat şi anvelope fumegânde – fusese maşina lui Jewel, un SL 380 gri-pearl şi oh, Dumnezeule, ştia că asta se va vedea imediat pe contul ei de cheltuieli.

Fata asta nu prea avea reguli.

– Pentru că eşti căpos.

O cățea fără scrupule, brutal de onestă – de asta o iubea.

Căută prin jur după alt conductor.

Dar o mai iubea şi aşa? La dracu', îşi pusese întrebarea asta de când ieşise ultima oară pe uşa dormitorului lui, cu doi ani în urmă, şi încă nu ştia sigur. Ziua în care se măritase cu fitecine, şi asta poate fusese cu un an în urmă, cu unsprezece luni, sau acum două săptămâni, şi, da, asta fusese un fel de indiciu, ei bine, în ziua aceea crezuse c-a aflat răspunsul, nu, n-o iubea. Drum bun, iubito, şi chestii de astea.

O răpăială scurtă de mitralieră izbucni pe alee şi Jewel răspunse imediat cu două gloanțe de mare precizie, ridicându-şi pistolul şi țintind marginea acoperişului din partea de sud.

Un tip căzu de pe acoperiş şi ateriză ca o grămadă însângerată pe alee, la mai puțin de doi metri de maşină. Primise un glonț zdravăn în piept şi din ce văzu Campos, sau mai bine zis din ceea ce nu văzu,

cum ar fi ceafa individului, îl mai lovise un glonț. Dumnezeule, tipa era bună, dar băieții răi o ajungeau din urmă.

Atinse alt set de fire și reuși un nimic la fel de mare.

La dracu'!

Sigur, drum bun, asta fusese în ziua căsătoriei ei, dar când el era întins sub volan, iar ea se afla pe scaunul pasagerului, aranjat pentru a obține maximum de avantaj tactic, și el îi vedea fusta, ei bine, erau momente ca acesta, când se întreba dacă o mai iubea. Și în funcție de cât de mult putea să vadă prin fusta ei, răspunsul putea fi „da" sau „nu".

Astăzi era „da".

– Porți chiloți roșii de mătase?

– Du-te dracului!

El rânji. O iubea. Era un da foarte clar.

– Așadar, ce mai faci, șefule?

– Sângerez, dar nu se vede. Nu pe aleea asta plină de șobolani, nu în orașul ăsta plin de purici, nu astăzi. Îl aranjaseră, asta fusese, un glonț îl nimerise în partea cărnoasă a coapsei drepte, când scăpase din tratativele cu traficanții de droguri, la o cină care ieșise prost. Rana îl ardea, dar nu așa de tare cum îl ardea creierul.

Da, creierul lui se afla într-un foc blestemat. Doi *chingaletos* puseseră mâna pe un transport de cocaină pe care el îl expediase lordului drogurilor din Exaltación, un tip pe nume Ray Gonzales. Îi

furaseră marfa chiar de sub nas şi apoi veniseră după el pentru un supliment bun – şi baby, săptămâna asta, în afacerea asta a existat şi ordin de execuţie. Nimeni nu dădea greş în afacerile cu cocaină ale lui Alejandro Campos, în afară de el însuşi.

Dumnezeule, traficul cu droguri era al naibii de complicat zilele astea. Prea mulţi jucători, prea multe lovituri, prea mulţi care-şi vârau degetele în plăcinta de cocaină şi prea mulţi care-şi băgau picioarele.

Următoarea sârmă pe care o legă de celelalte două produse scânteia – *la naiba!* Motorul gemu, scrâşni şi în cele din urmă porni.

Era cea mai jalnică scuză ca s-o şteargă, cu cea mai jalnică maşină în care se aflase vreodată – spera doar să meargă. Se aflau la o sută şaizeci de kilometri distanţă de Barranquilla, şi dacă n-o ducea întreagă acasă pe Jewel, un fitecine ar scrie probabil vreun poem jegos despre el şi l-ar publica în cine ştie ce jeg de jurnal academic.

Un poet. Îl părăsise pentru un poet blestemat.

Iisuse! Femeile!

Se lăsă în scaunul şoferului ignorând faptul că stătea pe o pată din propriul său sânge. Era mică, ceva mai mare ca o mâzgâleală umedă, acum când mare parte din sângele pe care-l pierduse se scursese în tapiţerie. Da, sir, transformarea cravatei preferate de mătase într-un bandaj cu care să facă presiune fusese o idee strălucită.

Maşina începu să trosnească atunci când apăsă puțin pe accelerație şi scăpă o înjurătură.

– Haide, rablă de rahat! Nu mă lăsa chiar acum!

Exaltación, Columbia, nu era un oraş prea mare, nu aşa de mare încât Gonzales să nu se descurce în privința străzilor, dar nu era mare brânză din care să scoți ceva.

Dar el şi Jewel respirau uşurați. Încercă din nou să accelereze, iar când motorul continuă să meargă, băgă în viteză.

– Pune-ți centura, baby, şi încarcă din nou.

– Centură? Ea pufni în râs şi izbi cu revista în Coltul ei de calibru 45. Nu avem uşa şoferului, lunetă, nici jumătate din bord, şi tu vrei să-mi pun centura? Dumnezeule, şefule! Noroc că am şi scaunul ăsta blestemat! Râse forțat. Să-mi pun centura. Dumnezeule, Campos, ai ştiut mereu să mă faci să râd!

Şi, probabil, acesta era ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l audă un tip, oricare ar fi fost acela. Mai era un singur pas până la acel cu totul demoralizant „Ai şi terminat? Deja?“ care, trebuie să recunoaştem, era cu câțiva paşi deasupra acelui „Care este problema? Nu mă mai placi?“.

Da, fusese foarte aproape de câteva ori. *La naiba!*

Odată i se întâmplase cu ea – dar niciun bărbat nu este părăsit doar din cauza unei „disfuncții erectile întâmplătoare“, nu dacă femeia îl iubeşte.

Se pare că fusese cam aşa, el se îndrăgostise, ea se prefăcuse, poate pentru plăcerea jocului, pentru că, baby, jocurile lor erau făcute pe muchie de cuțit.

– Nu mai trebuie să ne întâlnim aşa, boss.

Mda, ştia şi el prea bine.

– Vorbesc serios, Campos. A venit momentul să dai lovitura vieții, să iei banii şi să spui *hasta la vista.*

Nu, momentul nu venise. Ştia el când se va întâmpla asta.

– Dar n-o s-o faci, spuse ea.

Dumnezeule! Femeia îi ghicea gândurile? Nu suporta asta.

O mai privi o dată: Jewel – Joya Molara Gualterio, fostă regină a Marinei Comerciale a SUA, din Austin, Texas, picioare lungi, păr castaniu lung, ochii negri, gura cu buze pline, costum roşu business cu jacheta la trei nasturi şi fusta foarte strâmtă.

La dracu'! Femeia asta se culca cu un poet, iar el era de râs. Ceva nu era în regulă cu lumea asta.

De fapt, foarte multe nu erau în regulă cu lumea lui, începând cu aceşti tăinuitori de doi bani, care aveau impresia că puteau să câştige ceva dacă-l omorau pe Alejandro Campos în loc să facă ce trebuia, adică să-l lase să se descurce bine în afacerea lui cu Gonzales. Erau multe de făcut, fiecare se putea descurca în felul său.

Dar nimeni nu se mai descurca după ce avea de-a face cu Alejandro Campos. Era o mişcare total

inutilă. În ultimii doisprezece ani, avusese grijă să-şi construiască o reputaţie care făcea ca, în comparaţie cu el, oricine altcineva să pară inutil.

La dracu', fuseseră doisprezece ani!

Doisprezece ani în care evoluase de la traficul de droguri de la colţul străzii la o forţă care deţinea deja un imperiu în ţinuturile muntoase din Salvador şi la genul de anturaj care ar fi trebuit să-l ţină departe de aleile pe care mişunau şobolani.

Dar nu şi astăzi. Nu prevăzuse că va veni acest dezastru şi, pe naiba, nu se aşteptase să fie împuşcat şi să sângereze într-unul din cele mai bune costume ale sale.

Ei bine, traficanţii de pe stradă obţinuseră tot sângele pe care l-au putut obţine, care se scursese pe scaunul POS-ului, acea rablă de doi bani.

Da, mai erau o sută şaizeci de kilometri până la Barranquilla, dar numai trei până pe coastă, unde aştepta o barcă rapidă. O va lăsa pe Jewel în grija individului acela, indiferent cum îl chema, iar el se va aşeza în Beech Baron să zboare spre casă, la Morazán, înainte ca stafful lui Gonzales să termine de curăţat învălmăşeala care a început cu un prânz elegant, cu o mică afacere şi s-a terminat cu un Mercedes flambat şi focuri între patru pereţi.

În seara asta trebuia să primească un pachet pe numele lui şi al naibii să fie el dacă va rata livrarea.

5

Femeia asta face cât patru luptători de sumo, se gândi Smith, stând lângă Honey în limuzina care-i transporta spre Baza Aeriană Howard, de unde urmau să plece la bordul unui C-130 spre Ilopango. Ea nu se trăda în vreun fel, dar mai ales nu trăda acea blestemată de combinație a cifrului servietei, pe care, cu toată frica de Dumnezeu, și-o legase cu o cătușă de încheietura mâinii. Era singura imperfecțiune a felului ei impecabil de a arăta. Nu știa cum reușise să arate așa, chiar nu avea idee, dar în jumătatea de oră pe care o avusese la dispoziție să se aranjeze, reușise să se transforme dintr-o pipiță în bikini într-o prințesă din Park Avenue. Buclele ei sălbatice dispăruseră într-o coafură franțuzească cu părul neted și lucios strâns la spate, iar toate rotunjimile ei apetisante dispăruseră în interiorul unei rochii fără mâneci, galben-canar, atât de simplă că nu putea fi descrisă. Nu avea nimic: nici în față nu era despicată, nici în spate, avea doar o curea neagră, simplă, foarte subțire, cu un nod în față. Asta era tot. Și cu toate astea, arăta ca și cum ar fi costat mai mult ca mașina

lui. Şi i se potrivea ca o mănuşă. Fiecare respiraţie a ei era o ridicare şi coborâre delicată a materialului galben-canar. La fiecare mişcare pe care o făcea, rochia era acolo cu ea, la fel şi blestemata de servietă.

Spre binele ei, va trebui să-i spună că băieţii răi aveau o metodă rapidă de a rezolva încheieturile legate cu cătuşe de serviete, iar ea nu ştia asta, dar îi va îngheţa fundul într-un C-130, într-o rochie fără mâneci. Din fericire, dacă ei îi era frig, putea rezolva problema.

– Amicul nostru de la Departamentul de Stat nu ţi-a dat perechea asta de cătuşe ca să le porţi, îi spuse el.

White Rook ştia la fel de bine ca oricine că, în partea asta de lume, a-ţi lega de mână orice merită să fie furat este cea mai bună cale să-ţi pierzi mâna, iar băieţii răi n-ar ezita nicio secundă, indiferent cât de frumoasă e manichiura ei franţuzească.

– Nu, spuse ea aranjându-şi servieta mai confortabil lângă ea pe scaun, vârând-o lângă poşeta ei galben-canar. Cătuşele îmi aparţin.

Grozav! Tocmai ce voia el să audă. Femeia care a scris *Ghidul fetelor din comunităţile feminine pentru sexul realizat prin eforturi personale,* cea care ţinuse titlurile de pe prima pagină a tabloidelor despre jocurile sexuale neruşinate ale fetelor din comunităţile de femei avusese o pereche de cătuşe, iar el o lăsase să i se strecoare numaidecât printre degete.

Da, ea se afla în grija lui de vreo douăsprezece ore, o adevărată relație de șoc, și uneori nu așa trebuia să fie. *La dracu'*.

Honey întoarse pagina cărții pe care o citea și oftă, unul din multele oftaturi pe care le scăpase de când părăsiseră hotelul Blake. Încerca să înăbușe ceva, cel puțin asta era evident, și probabil că era ceva ce trebuia să știe și el, cum ar fi poate adevărul despre motivul pentru care se lăsase implicată în această misiune, sau poate exact cât de mult și în ce fel se implicase sora Julia și ce naiba credea Honey că poate face ca s-o scoată pe Julia din probleme.

Smith știa un singur lucru: CIA nu dădea o para chioară pe Julia Bakkert. Șeful Ambasadei SUA în Panama City, William Dobbs, afirmase asta mult mai clar când Smith se oprise acolo, la ordinele generalului Grant, și-l întrebase politicos ce dracului se întâmpla. Misiunea de acoperire mersese prost, așa îi spusese Dobbs. Un avion doborât. Date clasificate, care nu rezistau în timp, rătăceau pe undeva prin junglă. Facțiunile de gherilă cereau bani, arme și o femeie pe nume Honoria York-Lytton care să le aducă toate astea în patruzeci și opt de ore sau mai puțin, altfel își împachetau jucăriile și dispăreau, iar Agenția își va mai vedea documentele doar pe piața neagră internațională. Din fericire, Agenția o avea la mână cu prea multe ca s-o facă maleabilă pe domnișoara York-Lytton. Multe, își amintea Dobbs, printre care un agent sub acoperire, aflat sub comanda generalului Richard Grant.

Da. Salva de deschidere a lui Dobbs îmbinase aproape tot ce-i spusese Honey.

Oricum, şeful continuase, implicarea lui Rydell venise de la celălalt capăt al lanţului, direct de la cineva aflat sus, în Departamentul de Stat din Washington, D.C., foarte sus, dacă supraveghea implicarea CIA în recuperarea propriilor date.

Lui Dobbs i se spusese să sprijine misiunea şi el o făcuse, aranjând transportul şi personalul de la Panama City la Ilopango şi de la Ilopango la Morazán, negociind avantaje politice în San Salvador, multe avantaje politice costisitoare, dacă avem în vedere unde mergeau armele. În schimb, lui Dobbs i se promisese că putea conta pe omul lui Grant să negocieze cu rebelii, să recupereze valiza diplomatică şi stick-ul de memorie de 2 GB, ascuns în fuzelajul avionului Cessna doborât de rebeli. Legătura cu călugăriţa catolică era o treabă periferică şi nu trebuia să afecteze în vreun fel obiectivul principal al lui Rydell sau al domnişoarei Lytton – de fapt, dacă eşua vreo parte a misiunii, implicarea lui Rydell putea fi urmărită de Departamentul de Stat, nu de CIA, aşa încât întâlnirea lor era cam neoficială. Brett Jenkins ar fi trebuit să-l informeze. De fapt, în privinţa lui Dobbs, Jenkins îl informase şi încheiase cu „mulţumesc foarte mult că ai trecut pe aici".

Spre onoarea sa, Dobbs îi adusese informaţii curente despre CNL şi imagini actuale din nordul El Salvadorului, în special din provincia Morazán şi

mai ales asupra locației probabile în care căzuse avionul. Analiștii detectaseră deja două astfel de locații, ambele la câțiva kilometri de tabăra CNL de pe râul Torola.

Pilotul nu putea alege un loc mai puțin nimerit ca să-și îngroape avionul Cessna.

Aflată în limuzină alături de Smith, Honey lăsă să-i scape un oftat abia perceptibil și lui îi trecu prin minte că poate era speriată de moarte, iar dacă era așa, era bine ca el să știe, pentru că dacă stătea cu gura încleștată și fața împietrită, nu-i era de folos. O discuție ar fi eliberat-o de încordare și în mod sigur el avea mijlocul cel mai sigur de a o elibera de stres.

– Am dat peste revista *Ocean* despre care vorbeai, cea cu tine pe copertă. Cea cu ea pe copertă recreând cunoscuta imagine a lui Marilyn Monroe, stând pe un capac din trotuar, cu fusta ridicată de curent, un număr vechi, pe care a fost nevoit să-l cumpere de la un comerciant de reviste de pe internet din Hell-and-Gone, New Jersey, și plătise o sumă uluitoare, ca să pună mâna pe el. Da, acel număr.

Ea îi spusese despre revistă, în noaptea în care se întâlniseră la San Luis, și după ce ajunsese acasă și se gândise numai la ea în cele două zile care urmaseră, plecase singur într-o misiune s-o găsească, evitând-o pe Skeeter, care era al naibii de bună la găsirea a orice era dorit de cineva de pe strada Steele. Lucruri pe care un tip voia să le țină doar pentru el, cum ar fi să alerge după o moștenitoare de milioane, pe care să o și prindă, moștenitoare de milioane pe care n-ar avea șansa să pună mâna.

Dar, la naiba, n-avea ce să-i strice dacă afla mai multe despre ea – sau cel puțin așa gândi el.

– Articolul a fost interesant, foarte bine scris. Pentru o dulcegărie extravagantă.

Honey îi aruncă o privire ridicată direct din carte.

– Mă bucur că ți-a plăcut.

Da, îi plăcuse, dar nu foarte mult.

– Mai ești implicată în multitudinea de organizații de caritate? Lista ei de fapte bune luase mai bine de o treime din interviu, iar el fusese impresionat. Faptele bune și valoarea ei impresionantă erau o combinație naturală, chiar dacă din când în când mai sfârșeau în aresturile poliției și în scandaluri pe prima pagină.

Se întâmplase. Nu avea de gând să păstreze în continuare un dinte împotriva ei, dar începuse să înțeleagă cum se face că cineva cu înclinații sfinte nou descoperite, ca sora ei, prefera să păstreze distanța față de familie.

Apoi, după afacerile scandaloase și titlurile din ziare despre arestări, urmase restul interviului, celelalte două treimi, care constituiau baza și îi lăsaseră o pauză și prea mult timp de gândit, și niciuna din astea nu era treaba lui.

– Câteva, răspunse Honey, întorcându-se parțial spre el, cu o notă de curiozitate în glas, chiar așa. Flecăreala lejeră nu era punctul lui forte, iar dacă ea își amintea orice despre el, lucru de care el avea motive puternice să se îndoiască, își va aminti, dar

el nu va avea mult de lucru aici, cel puțin nu va fi ceva semnificativ. Articolul fusese o chestie superficială, doar superficială. Se pare că ea era regina în asta. Nu fusese nimic relevant pentru că nu fuseseră fapte relevante în viața ei – sau oricum nu le aflase el – şi asta l-ar fi făcut să se confrunte cu dificultăți din cauza prostiilor ei, a fleacurilor şi a celor două treimi din interviul dedicat celebrului ei prieten.

Două blestemate de treimi din articolul de două pagini, mai mulți centimetri de rubrică pe care îi alocase *Ocean* „Noului tărâm al lenjeriei", care se pare că era Alabama, şi stilului retro revigorant, creat de un designer, o femeie care produsese sutienele Bama Mama în atelierul ei din Mobile. Creatoarea şi articolele lucrate de ea erau o nebunie, iar el se putea descurca cu ele. Îi plăceau sutienele cu şireturi, mai ales dacă se dezlegau. Şi cele de la Bama Mama se desfăceau.

– N-am ştiut că ai avut şi o slujbă – cândva. Smith rosti cuvântul cu mai multă apăsare decât ar fi trebuit, şi fiind o tipă isteață, Honey sesiză asta numaidecât.

– Nu te obosi să mă dezaprobi, domnule Rydell, spuse ea revenind asupra cărții. Fac doar ce este cel mai bine, cu ceea ce am.

Muncă grea, dar îşi imagină că trebuia s-o facă cineva.

– De câte ori o să-mi distragi atenția, domnule Rydell?

– De câte ori va fi nevoie.

Ea întoarse altă pagină din carte.

Destul de cinstit până acum.

El se așeză mai bine în scaun, dorindu-și să fi mâncat ceva mai substanțial la acel mic dejun din ultimul său zbor blestemat. Drumul până la El Salvador era lung.

– Uite ce este, domnule Rydell, începu ea din nou, pe un ton ușor exasperat, întorcându-se cu fața spre el. Ca director responsabil cu strângerea de fonduri al companiei Kardon County Human Services Foundation am avut o funcție remunerată, timp de trei ani. Adică, am avut o slujbă.

– Și ai donat salariul. În fiecare an, conform revistei.

– Am făcut o donație proporțională cu salariul meu. Este o diferență.

Doar pentru un contabil.

– Imaginea ta din *Visul unei nopți de vară* a fost altă parte interesantă a articolului. Cred că ai fost Titania.

Honey îl țintui o secundă cu privirea, apoi se așeză la loc și-și drese glasul.

– Am scos mulți bani cu producțiile teatrale, îi spuse ea, în special cu Shakespeare. Bardul s-a ocupat bine de vânzări în comitatul Kardon, iar mie

mi s-a potrivit costumul de zână. Adică am fost Titania.

– Costum? Scuzat să-mi fie, dar ce costum? Am pierdut ceva din fotografie? A existat un costum real?

Fotografia din articol o arăta într-o scenă în care alerga noaptea, strecurându-se printr-o pădure fantastică, arătând cumva ca şi cum ar fi fost luminată din interior, trăgând două panglici, doar cu trei frunze plasate strategic, care o lăsau aproape goală, fără pic de pudoare, cu un grup de zâne, îmbrăcate sumar, zburând printre copacii din spatele ei, fiecare jucându-şi rolul în pielea goală pentru Shakespeare şi districtul Kardon – şi, da, el probabil pierduse cam mult timp în ultimele patru luni uitându-se la fotografie, gândindu-se la ea goală.

– A fost o producție teatrală, îi explică ea, deşi nu era necesar, cu licență de creație.

– Era Shakespeare cu nuduri. Nu este de mirare că ați făcut atâția bani.

– Era un spectacol de caritate.

– A fost scandalos. Şi chiar aşa fusese acel lucru blestemat. Toată viața ei se desfăşurase în public, expusă bârfelor, paginilor din ziarele de scandal şi titlurilor defăimătoare. La naiba, nu aveai nevoie de talente de investigator să încropeşti un dosar Honey York, erau de ajuns doar câteva exemplare din numerele vechi ale ziarelor de pe Coasta de Est şi câteva reviste. Şi totuşi nu se potrivea. Femeia absolvise la Harvard, *magna cum laude,* publicase

două cărți, una fusese bestseller, coordonase timp de trei ani strângerea de fonduri și făcuse jumătate de duzină de alte acte de caritate, fusese arestată pentru expunere indecentă – și apoi? Să fie o petrecăreață în lumea sus-pusă pentru tot restul vieții?

Smith nu accepta asta.

– După cum scria articolul, ai jucat rolul acela trei ani... în pofida recenziilor.

– Ai depus prea mult efort ca să afli toate astea. Nici măcar nu-l privi de data asta, dar, spre uimirea lui, se îmbujoră abia vizibil.

– Au fost cam neciopliți, mai ales criticul de la *Times,* spuse el, în special în privința felului în care ai interpretat.

– Doar pentru că nu am alt talent decât să alerg aproape goală în jurul scenei, zise ea dând altă pagină din carte, roșeața din obraji accentuându-i-se.

Foarte bine. Accepta asta, chiar dacă părea puțin cam dur.

Mai mult decât dur.

– Probabil, în ochii lor ai făcut ceva bine, de ți-au cerut să joci în piesă trei ani la rând, spuse el, în mod inexplicabil venindu-i în apărare.

Honey continua să întoarcă paginile cărții, una câte una.

– Ca și tine, domnule Rydell, nu-mi duc viața după părerile altora.

Dar ea continua să roșească. Ăsta era lucrul bun legat de munca lui de agent sub acoperire – lucrurile

trebuiau să scape complet de sub control la nivel politic, chiar înainte ca oricine să afle că există şi bărbaţi ca el, ca să nu mai vorbim de ceea ce făceau. Lui Smith nu numai că-i plăcea intimitatea: depindea de ea pentru supravieţuire.

Şi iat-o pe ea, an după an, afişată pe prima pagină şi pe cea de scandal.

– Ce-ai făcut după ce ai părăsit fundaţia Kardon County Human Services?

CV-ul lui Honey, dacă putea fi numit astfel, se termina brusc cu arestarea din Shakespeare. Dispăruse de peste tot, în afară de paginile ziarelor de scandal.

– M-am concentrat asupra altor lucruri noi. Ceea ce nu era un răspuns.

– Dar ai avut acelaşi prieten toţi anii aceştia?

Bine, asta nu suna prea profesional, ci mult prea rău; dat fiind trecutul lor, el era curios.

– Prieten? O sprânceană perfect conturată se ridică un milimetru.

– Manechinul care prezenta lenjerie, spuse Smith, ajungând la partea principală a celor două treimi din articol. Scriitorul de la *Ocean* relatase tot, dar capotase la pagina cu tipul şi presărase interviul cu detalii savuroase.

Savuroase.

Detalii.

Smith dusese chestia asta blestemată până la etajul treisprezece din strada Steele şi-i arătase lui

Skeeter articolul şi pe însoţitor, „un tânăr armăsar în lenjerie intimă", ca să afle părerea unei fete.

Baby Bang îi aruncase o privire prietenului lui Honey şi rânjise ca o pisică Cheshire.

– Sex pe băţ, fusese opinia fetei. Unor femei le-ar plăcea să-l lingă, adăugase ea, ceea ce era mai mult decât părerea pe care voise el s-o audă. Şi? Nu era treaba lui, nu cu adevărat, şi nu ştia de ce naiba îl deranja. Da, îl deranja.

– Robbie MacAllister? întrebă Honey.

Da, aşa scria pagina de bârfă din *The Washington Post*, în săptămâna în care se întorsese el din El Salvador. Exista o fotografie frumoasă cu amândoi la o gală de modă, tipul ţinând-o după umeri, strâns, privind-o foarte protector, ceea ce-l făcuse să-şi iasă din minţi. Smith fusese cel care o protejase în El Salvador şi se descurcase al naibii de bine în condiţii mai ameninţătoare decât un blestemat de spectacol de modă.

– Pare tânăr. Al naibii de tânăr şi imatur, libertin, în special în posterul său preferat cu lenjerie, cel inclus în articolul din *Ocean*. Tinerii cu care lucra Smith nu-şi permiteau luxul de a poza în lenjerie intimă pentru a-şi câştiga traiul, dar n-o vedea pe Honey ieşind cu un soldat din armată. Nici într-un milion de ani. N-o vedea nici cu un agent DEA.

Sau cu un agent SDF sub acoperire.

La dracu'! Ce se petrecuse între ei fusese o chestie grozavă, un noroc care îl lovise dur când văzuse

pagina mondenă şi realizase că ei îi trebuise o zi şi jumătate să revină într-un vârtej social complet datorită acestui iubit – un iubit foarte tânăr, foarte bogat şi celebru. Destul ca orice alt bărbat să se întrebe dacă avusese vreun impact asupra ei.

Apoi ea ţinuse din nou rubrica mondenă din săptămâna următoare la braţul unui francez, un conte care-l înveninase în mod special. Titlurile nobiliare europene în general nu-i erau pe plac. Un nobil francez cvasicunoscut, jucător de polo, participant la raliuri, băutor de şampanie, care lui nu-i pica bine. Dar, la naiba, el nu era şeful ei.

Acea slujbă se pare că-i aparţinuse tipului cu care se afişă în Manhattan două săptămâni mai târziu, regele fondurilor de risc de pe Wall Street, un tip cu mult mai bătrân ca ea, care arăta ca şi cum orice se întâmpla între el şi lenjeria sa intimă trebuia ţinut ascuns. Foarte bine ascuns. Relaţia lor durase un weekend întreg şi, apoi săptămâna următoare, ea se întorsese la modelul de lenjerie, apoi din nou la regele fondurilor de risc pentru un alt weekend de distracţie la maxim, de premiere la operă şi colecte de fonduri de caritate.

Ultima oară când Smith citise pagina mondenă, cu o zi înainte de a pleca spre Peru, ea fusese cu un tip nou care purta incredibilul nume de Kip Woo, dar al cărui nume real se pare că era Elliot Fletcher-Wooten III.

Dumnezeule! Ea îl făcea să ameţească.

– Păi, el era foarte tânăr când a început afacerea şi campania pentru lenjerie l-a propulsat chiar în vârf. De fapt, toată campania a fost considerată un punct de cotitură în fotografia modei masculine, spuse Honey. Dar de ce tocmai acum vorbim despre Robbie MacAllister?

Cel puțin ăsta nu era Robert MacAllister III şi vorbeau despre el pentru că tipul apărea mereu în viața ei. Articolul din *Ocean* era vechi de patru ani, ceea ce înseamnă că Honey avusese acelaşi iubit o perioadă de două ori mai lungă decât avusese el o nevastă, ceea ce îl înfurie din nou, ca să nu mai vorbim şi de ceilalți bărbați cu care ea se mai vedea.

– Şi eu am lenjerie din asta.

– A, grozav, spuse ea revenind asupra cărții, dând pagina. Este de foarte bună calitate, mai scumpă, dar merită.

Nu era interesant că el a fost şocat de propria idioțenie? De unde-i venise asta? Cu lenjeria?

– Mi-a cumpărat-o iubita mea. Şi asta nu l-a salvat deloc. Nu.

Ea mai întoarse o pagină a cărții, dar nu comentă. El n-o învinui. Unele lucruri nu meritau discutate, primul exemplu fiind lenjeria lui.

La naiba! Smith nu făcuse decât să se gândească la ea patru luni blestemate, iar acum, când stătea lângă ea, în ultimul loc din lume unde s-ar fi aşteptat să ajungă când îl scoseseră din camera sa de hotel din Lima la miezul nopții şi-i încredințaseră această

misiune blestemată, acum, el se gândea la situație și-și lăsase imaginația să i-o ia înainte.

Și era furios.

Mai ales pentru că se gândise la ea patru luni blestemate. San Luis ar fi trebuit să fie o aventură de o noapte, nu o obsesie. Nu aveau nimic în comun.

Și totuși, iată-i din nou aici, într-o aventură sălbatică. *Dumnezeule,* era soarta, dar el nu agrea ideea cu soarta.Voința liberă, simplă și necomplicată era singurul lucru în care credea. Dă-i mână liberă, un . 45 și putea să aibă grijă de el, slavă Domnului.

Dar liberul-arbitru îi fusese răpit la ora trei și o avea pe Honey pe cap, o servietă și o grămadă de informații fără rost, care nu erau treaba sa.

Shakespeare cu nuduri. *Hristoase!*

Smith se foi în scaun, se uită pe geam, mai lăsă să treacă un kilometru și jumătate, înainte să dea drumul la ce ținuse patru luni în gușă. La naiba!

– Îți datorez scuze.

Vorbele lui fură primite în tăcere.

– Pentru ce? întrebă Honey după un moment.

Se uită în direcția ei și se văzu privit cu un amestec de curiozitate și de prudență. N-o învinui pentru prudență. Oricine avea un pic de creier folosea puțină precauție în relația cu el.

– Am fost cam dur cu tine în noaptea aia la San Luis.

Ea ridică din sprâncene și, mai mult ca sigur, roși din nou.

El aproape rânji. Nu asta voise.

– Mă refeream la faptul că te-am zgâlțâit în camera mea, ți-am luat arma și în general...

– În general ai făcut-o pe șeful, amenințându-mă că-mi rupi gâtul?

– Da. Iisuse! O amenințase că-i rupe gâtul. Uitase de partea asta. Îmi pare rău. Îmi cer scuze dacă te-am rănit.

– Mie nu-mi pare, zise ea revenind asupra cărții, dar fără a mai da paginile. Îmi cam pierdusem mințile, Smith, chiar de-a binelea, iar dacă nu mă aruncai în camera ta, probabil că n-aș fi supraviețuit acelei nopți. Nu știu cine erau acei bărbați, dar cred că tu știi, și bănuiesc că erau mai periculoși ca Diego Garcia.

Ea pricepuse bine partea asta. Tipii lui Tony Royce erau aleși din mizeria pământului pentru brutalitate și tendințe sociopate. N-ar fi supraviețuit patru ore în mâinile lor și cine știe ce Dumnezeu i s-ar fi întâmplat, așa cum pățise prietena și partenera lui Smith din SDF, căruia i se spunea Red Dog.

Gândul acesta îi produse fiori enervanți pe șira spinării.

Da, fusese un dur, făcându-și treaba așa cum crezuse că era mai bine și, da, ea ieșise cam șifonată în timpul ăsta, dar supraviețuise.

Apoi ea se dovedise a fi cineva de care începuse să-i pese mai mult decât ar fi trebuit. Viața este al naibii de neașteptată uneori – de cele mai multe ori.

– Mă bucur că ai înțeles. Majoritatea oamenilor, în special în cercurile ei sociale, nu înțelegeau. Nu prea știau ce trebuia să faci ca lumea să se învârtă în continuare. Nu știau de tipii ca el și, ceea ce era mai rău, nici nu voiau să știe.

– Mă bucur și eu că înțeleg, spuse Honey, ridicându-și ochii, întâlnind privirea lui. Robbie MacAllister nu mai este iubitul meu. Mai ieșim doar la prezentări de modă împreună.

Ei, el nu prea știa ce naiba să facă cu informația asta, nu prea știa, mai ales că mai erau și alți bărbați implicați.

– Fata care mi-a cumpărat lenjeria a dispărut și ea demult. Doar un fapt, nimic mai mult, dar ce naiba, dădea cărțile pe față și vedea ce se va întâmpla și spera că se va întâmpla ceva bun și ar fi trebuit să știe mai bine, mult mai bine. Se crezuse mai deștept.

Se pare că nu era așa.

La naiba!

Iar rezultatul fusese un mic zâmbet și mai multă roșeață și o alunecare a privirii ei și, la naiba, nu știuse ce să facă nici cu asta.

6

Sona, Columbia

De la măsuța aflată pe veranda de la etajul doi, Irena Polchenko urmărea un sedan negru care înainta încet pe aleea străjuită de copaci ce ducea la poarta principală a vilei ei și a zonei din jur.

Bine, se gândi ea, dând la o parte farfuria de *pollo con arroz,* întinzându-și mâna spre lămâia proaspătă aflată într-un vas pe masă. Aristotle Alexandar Poulos, Ari, șeful pazei ei, întârziase, dar în cele din urmă își făcea apariția și, dacă îi aducea și veștile așteptate, îl ierta.

Altfel, va avea mult de plătit. Timpul va decide.

Rezemându-se de spătarul scaunului, strivi fructul în palme, apoi îl duse la nas. Mirosul proaspăt de lămâie încălzită la soare din palmele ei a fost o amintire erotică și plină de sevă a motivului pentru care trăia la tropice. Avea inimă de reptilă, sânge rece și avea nevoie de căldură.

Cu o mișcare îndelung exersată, Irena scoase un briceag din buzunarul pantalonilor, cu degetul așezat în prelungirea lamei. Două tăieturi precise în pulpa

verde a fructului îi oferiră ce voia, o felie subțire, perfectă, care să cadă pe gâtul lung al sticlei de Corona. Puse briceagul înapoi în buzunar şi aşteptă până ce lichidul de culoarea ambrei se ridică până la buza sticlei.

Când termină, duse sticla la gură şi luă prima înghițitură, urmărind maşina cu privirea.

Lumina după-amiezii se reflecta de pe sedanul în mişcare uşoară şi arunca umbre spre valea înverzită de dedesubt, o întindere verde de teren care se lărgea pe mile întregi spre dealurile ce mărgineau proprietatea ei la est şi vest. Casa ei, stil spaniol, cu trei etaje, era vârâtă la baza pantei de vest, la şase kilometri de micul sat Sona. Pe dinafară, vila şi restul arătau ca o reşedință de fermier columbian. Dar nu era ceea ce părea. Drumul care ducea la poarta din față a vilei era o secțiune dreaptă de aproximativ opt sute de metri pavată manual, străjuită de pomi înalți şi falnici, de-o parte şi de alta. Două rânduri de copaci decorativi, aşezați din zece în zece metri, se întindeau pe o sută de metri. Dacă ar fi fost nevoie, un trăgător de elită din vilă sau de pe panta de deasupra putea folosi copacii ca pe nişte marcaje, pentru a aprecia distanța la care se afla un vehicul.

Sedanul negru se afla la cinci sute de metri distanță şi se apropia – era o țintă uşoară pentru unul dintre trăgătorii ei la distanță, o țintă şi mai uşoară pentru ea.

Irena mai luă o gură mică de bere, privirea alunecându-i spre valea de dincolo de drum, uitându-se

după orice era neobişnuit, nelalocul său. Fusese compromisă, misiunea din ziua precedentă terminându-se aproape într-un dezastru, şi era la capătul nervilor. Eşuase destul de rău, motivele trebuiau determinate, dar mai era ceva... ceva încă neştiut, care aprinsese un semnal de alarmă în colţurile cele mai ascunse ale creierului ei şi făcuse ca muchia de deasupra prăpastiei pe care se afla să fie foarte ascuţită, foarte periculoasă.

Maşina se opri sub nivelul la care se afla ea, pe drumul circular, şi auzi cum se deschid portierele.

Lăsând berea deoparte, Irena scoase o ţigară turcească din pachetul pe care-l ţinea întotdeauna la îndemână. Bricheta pe care o luă din buzunarul de la spate era din argint pur cu incrustaţii de aur, cu creasta monstrului Gila şi cu mottoul ei: *Vincit Qui Se Vincit* – Câştigă cel care se câştigă pe sine. Apropie flacăra de capătul ţigării şi trase adânc din ea. Bricheta era darul unui lord englez pentru serviciile oferite şi pentru că obţinuse un profit mai mare decât se aşteptase el. Ea ştia ce are de făcut, dar mai ales ştia să întoarcă lucrurile în favoarea sa. Fără îndoială, va rectifica greşeala din ziua precedentă.

Scoţând o dâră lungă de fum, aşteptând ca Ari să apară pe verandă, Irena îşi lăsă privirea să se întoarcă spre aleea străjuită de copaci. Pentru ochiul unui aviator, aleea pavată cu grijă servea altui scop. Suprafaţa aleii era la nivelul câmpiei, nu era convexă, iar pietrele din mijlocul drumului aveau o culoare mult mai deschisă decât celelalte. Copacii erau

plantați la o distanță precisă de cincisprezece metri de la linia de centru, în mare spus, trei anverguri de aripă de avion. Lanterne cu piedestal fuseseră aşezate între fiecare întrerupere a liniei copacilor, la punctul mort. Pe lângă lanterne, piedestalele mai conțineau faruri ILS, un sistem de aterizare dirijat, care putea fi activat de un avion ce se apropia cu ajutorul codurilor unui dispozitiv automat de recepție-transmisie. Ziua sau noaptea, drumul putea fi folosit ca pistă de aterizare de urgență, indiferent de vreme.

Mai erau şi alte piste de aterizare pe proprietate. Domeniul Irenei se întindea aproape un kilometru dincolo de poarta principală şi mai avea trei clădiri separate. Acestea păreau barăci columbiene cu un singur etaj, cu pereții laterali din chirpici şi acoperişuri țuguiate.

Dar nu erau ceea ce păreau.

În pofida fațadelor dărăpănate, clădirile aveau structuri pe cadru de oțel, în care se găseau vehicule, avioane, facilități de întreținere, depozite, arme şi cazarme. Mai sus, pe deal, două clădiri adăposteau centrul ei de comunicații. Drumurile întortocheate şi murdare care legau zonele între ele erau, de fapt, carosabile cu pietriş compact de şapte centimetri, destul de solide ca să suporte vehicule grele şi avioane de mărime medie. Unele dintre clădirile plasate strategic erau montate pe şine de alunecare şi puteau fi rearanjate ca să alinieze drumurile, transformându-le în mai multe piste de aterizare.

Totul îi aparținea, fiecare băț, fiecare scândură, fiecare piatră, fiecare centimetru de material fuseseră acumulate prin forța voinței ei și cu o minte care nu se odihnea, nici nu accepta înfrângerea. Le făcuse singură. Niciun bărbat nu-i oferise nimic de valoare – cu o singură excepție.

Irena mai trase o dată din țigară, apoi își alungă gândul din minte. Sona nu era locul pentru astfel de gânduri.

Ușile duble se deschiseră în spatele ei și un bărbat cu statură atletică, foarte îngrijit, cu trăsături europene, parcă cioplite cu dalta, cu părul blond, pătrunse pe verandă, având grijă să se miște pe linia vederii ei periferice, înainte de a se apropia de masă – și asta dintr-un motiv foarte bun. Ea nu era niciodată neînarmată și nu greșea niciodată, nu cu pușca ei, dar mai ales cu pistolul model 1911, varianta .45 de la coapsă.

– *Guten Tag, patrona,* spuse el. Bună ziua.

– Hans.

Irena înclină capul, atenția ei mutându-se deja asupra bărbatului aflat în spatele acestuia. Ari Poulos avea cam 1,80 metri înălțime și cântărea puțin peste o sută de kilograme. Jumătate grec, jumătate guatemalez, avea patruzeci și trei de ani, fusese soldat în războiul civil, antrenat de consilierii militari israelieni în mici unități tactice și de armament, inclusiv de arme antiaeriene și avioane militare, fusese trăgător de elită.

– Au trecut douăzeci şi patru de ore de la Cuzco, îi spuse ea calm, cu privirea asupra celor doi bărbaţi. Ce-ai aflat?

Hans Klechner era şeful activităţilor ei, fost ofiţer de informaţii din Germania de Est, instruit de KGB. Cândva lucrase şi pentru guvernul sârb, conducând o operaţiune sub acoperire împotriva rezistenţei albaneze din Kosovo.

Ari vorbi primul:

– *Patrona*, am primit câteva informaţii de la contactele noastre rămase la unitatea mixtă de control antidrog din Lima. Au fost identificate cele două aparate ale noastre de pe pista de zbor, dar peruanii n-au putut să le localizeze. Se pare că au reuşit să se infiltreze în reţeaua noastră clandestină şi ne vor contacta când nu vor mai fi în vizorul autorităţilor peruane. În orice caz, nu-i mai putem considera informatorii noştri în cadrul structurii de introducere a drogurilor.

Irena încuviinţă.

– Adu-i aici imediat ce scot capul la suprafaţă din nou, spuse ea scuturându-şi ţigara într-o scrumieră de cristal cu folie de plumb de pe masă. Sunt ai noştri de acum, ne-ar putea fi de folos să decidem cum să procedăm cu controlul daunelor de la Cuzco. Contactul rămas este sigur?

– N-a fost compromis, o asigură Ari.

– Ai pomenit de câteva transmisii. Ce altceva?

– S-au făcut fotografii.

Ea se opri cu țigara aproape de gură, cu privirea îngustată.

– Fotografii?

– Făcute de o echipă de supraveghere a introducerii drogurilor care urmărea pista din Cuzco.

Știuse și ea că niște *contranarcotraficantes* se aflaseră pe dealul de deasupra pistei de aterizare. Transmiteau printr-un radio de frecvență înaltă în banda poliției federale peruane și așa se face că ea putuse să indice locul acelor *pendejos* locali cu destulă precizie.

– Am cerut să fie uciși, spuse Irena cu o voce dură. Cum de au scăpat?

Ari o cunoștea destul de bine ca să știe că întrebarea nu era retorică.

– Cu un elicopter, sub acoperirea unui avion A-10.

– Morți?

– Patru. Opt răniți.

– Au făcut masacru, proștii. Nu va mai veni *coca* din Cuzco o vreme, iar ea nu va mai avea ce să transporte. Cei din Cuzco nu asiguraseră pista așa cum vorbiseră și chiar dacă ei avuseseră informatori în interiorul *Federales* Joint Ops Central din Lima, aceștia nu semnalaseră că ar exista vreo amenințare.

Prostia la un nivel atât de înalt nu putea fi tolerată. Nu va fi tolerată, nu când era în joc viața ei. Avionul ei Piper avusese atât de puțin combustibil când reușiseră să scape, că abia izbutiseră să ajungă la

aeroportul auxiliar din Brazilia, iar acum afla de aceste fotografii. Într-un cuvânt, un posibil dezastru se transformase într-un dezastru total.

Irena ştia că fusese foarte posibil să fi fost supravegheată video, dar se aşteptase ca agenții să fie prinşi şi ucişi, iar aparatele lor blestemate să fie distruse.

Oamenii ei ar fi trebuit să-şi facă treaba.

– Ştii dacă fotografiile sunt identificabile? Orice putea să le facă inutilizabile. Poziția din care agenții observau totul putea să fie într-un unghi prea abrupt, ca să poată face o fotografie în care chipul să se vadă clar, sau poate că ea îşi întorsese capul, sau echipamentul lor n-a funcționat.

– Au făcut rost deja de dosarul meu şi al lui Hans, prin *Interpol.*

Sau totul ar fi putut să funcționeze perfect pentru poliție.

– Dar în privința ta, *patrona,* nu sunt prea siguri, spuse Ari, care ştia mai bine ca oricine să denatureze un fapt sau să ascundă ceva. Unul dintre agenții de supraveghere te-a identificat, dar superiorii lui din Lima consideră că se înşală, pentru că toate informațiile pe care au putut să le găsească despre Irena Polchenko spun că a murit cu şase ani în urmă, în Afganistan.

Acel avertisment pe care-l simți ea deveni brusc ceva rece, cumplit de rece. Ca un cuțit în inima ei.

– Cine este agentul? Irena cunoscuse zeci de agenți în Kabul şi în alte locuri din lume. Când fusese

pilot, lucrase pe bază de contract pentru un număr mare de agenții și jumătate de duzină de guverne.

– Ieri erau doi pe deal, un agent federal peruan pe nume Rufio Cienfuegos, și un american pe nume... Se uită pe carnetul său de însemnări: Rydell. C. Smith Rydell.

Cuțitul din inima ei se răsuci adânc, tăindu-i respirația pentru un moment.

– Avem dosarul lui Cienfuegos, continuă Ari, dar nu și pe al americanului. Nu pare a fi de la DEA.

Nici Rydell nu trebuia să mai fie în viață.

Îl lăsase legat, cu căluș în gură, la picioarele lui Jamal Àbdurrashid, un conducător al războinicilor afgani de pe frontiera de nord-vest. Stâlcit în bătaie, plin de sânge, Rydell căzuse lângă o ladă de arme sol-aer, iar în schimbul vieții lui și al armelor, Irena câștigase jumătate de milion de dolari.

Auzise împușcătura care îl ucisese și se comportase prea sentimental întorcându-se ca să se uite înapoi, o slăbiciune rară și deranjantă, care crezuse că va fi ultima.

Dar acum...

Nu i se mai întâmplase și nu trebuia să i se mai întâmple. Ea îl lăsase mort acolo, și așa trebuia să fie. Tipul știa prea multe, chiar ea îi strecurase un secret abia șoptit în întunericul nopții, o mărturie de dragoste pe când adormea în brațele lui, un secret prea periculos ca să se gândescă măcar la el.

– Unde sunt acum Cienfuegos şi Rydell? întrebă Irena, ducând ţigara la gură. Inhală lent, neîntrerupt, încăpăţânându-se să rămână într-o stare de calm calculat, plină de venin. Era o reptilă, o pasăre de pradă, iar calmul era aliatul ei.

– Cienfuegos s-a întors la postul său din Lima, răspunse Ari. Cât despre american... Se întoarse spre Klechner care preluă discuţia:

– Rydell a fost scos din unitatea mixtă de control antidrog în timpul nopţii şi a fost urcat într-un avion spre Panama. Contactul nostru a putut să acceseze motivul schimbării misiunii lui şi a aflat că americanul a fost desemnat ca PSD în Panama City, de către Departamentul de Stat al SUA, unei tipe, Honoria York-Lytton, din Washington, D.C.

De ce? se miră Irena. Deja erau duzini de militari şi consultanţi de securitate în Panama care puteau fi desemnaţi pentru o astfel de misiune. Ce sens avea să scoţi la miezul nopţii din Peru un agent dintr-o misiune mixtă a unui guvern străin, şi să-l trimiţi să păzească o femeie în Panama?

Rydell trăia, iar Irena simţi cum îi tremură mâna. Ascunse tremurul, stingând ţigara în scrumieră.

Supravieţuise.

– Negociaţi un contract pentru viaţa lui Cienfuegos. Imediat. Îl vreau mort ieri şi, dacă nu se poate, să nu treacă de ziua asta. Cunoaştem destule persoane în Lima care o pot face. Căutaţi-i pe cei mai buni, zise Irena, observând schimbul rapid de priviri îngrijorate dintre Ari şi Hans.

Ea înțelese. Uciderea unui agent federal se sancționează rar și implică o doză onorabilă de control de sine.

Dar dacă Cienfuegos fusese pe colina aia când o văzuse Rydell prima oară, era foarte probabil ca acesta să-i fi spus agentului federal tot ce știa despre ea, nu din cauza șocului, deși probabil fusese și el la fel de șocat ca ea, ci pentru că în situații limită membrii unei echipei schimbă oricât de multe informații, vorbind din mers, dacă este necesar, pentru cazul în care unul dintre ei nu reușește să supraviețuiască.

– Da, *patrona,* răspunse Ari.

– Și fă tot ce trebuie ca să-mi aduci itinerarul misiunii lui Rydell, spuse ea, fixându-l pe Hans cu privirea. Activați toate sursele noastre din Panama. Aflați ce s-a întâmplat în ambasada SUA astăzi, cu cine a vorbit, când și ce s-a spus. Vreau să știu tot.

– Da, *patrona,* încuviință Hans.

– Ari, noi doi pornim după acest american, imediat ce-l localizăm. Pregătesc eu Piperul. Tu pregătește echipamentele pentru noi doi, inclusiv proviziile, armele obișnuite și o pușcă cu bătaie lungă. Hans, tu rămâi director interimar peste toate operațiunile de aici de la vilă.

– Da, *patrona,* încuviință Hans, iar ea făcu un gest scurt din mână, concediindu-i.

Rydell ar fi trebuit să raporteze informațiile în timpul întâlnirii de la Lima, Irena știa asta, dar în acel moment el ar fi fost în afară de primejdie și ar fi

avut destul timp să se gândească la toate, şi odată cu acele gânduri ar fi devenit mai precaut. Cele mai dăunătoare informaţii puteau fi oprite, gândite, salvate, pentru propriul său guvern. Cu acest gând în minte, era foarte posibil ca el să fi părăsit Peru, să se fi îndreptat spre cea mai apropiată bază, Panama City.

Ceea ce făcea ca misiunea de pază şi femeia să fie în cel mai bun caz un şiretlic neglijabil, sau poate nu. Dacă exista un grăunte de adevăr în această misiune, îl putea folosi.

Putea fi foarte folositor.

– Hans, spuse Irena oprindu-l pe neamţ, înainte de a ieşi după Ari pe uşa dublă. Pe lângă faptul că fusese agent de teren şi ofiţer de caz pentru nemţii din Est, Hans fusese instruit de KGB în arte marţiale orientate spre luptă, salvare de ostatici şi, cel mai bine, în arta răpirii.

– Da, *patrona?*

– Vreau să ştiu tot despre femeia asta, Honoria York-Lytton... tot.

– *Jawohl, patrona.*

7

Baza Aeriană Howard, Panama

Dumnezeule mare, se gândi Honey, stând lângă Smith şi urmărind cu ochii mari din spatele ochelarilor cum opt exemplare frumoase din cele mai elegante valize Louis Vuitton erau terciuite, târâte, zdrobite, sub banda galbenă a transportorului de marfă.

Probabil că Louis Vuitton se răsucea în mormânt.

– Chiar trebuie să le strângă atât de tare? întrebă ea, încercând să arate mai nonşalant decât se simțea, ceea ce nu putea fi prea nonşalant, având în față cele cinci valize Vuitton, care păreau strivite.

– Da, spuse Smith, un singur cuvânt, foarte scurt.

OK. Bine. Honey îşi înăbuşi un oftat şi îşi vârî la loc şuvița care scăpase din părul ridicat la spate.

Era o atmosferă foarte sumbră în acel hangar, era foarte cald şi ea chiar voia una din acele cigarillos cubaneze pe care le cumpărase de la hotelul Blake, dar având în vedere mirosul din hangar şi conținutul paletului şi dat fiind norocul ei, îşi imagină că dacă îşi aprindea una, ar fi de ajuns să-i arunce pe toți în aer.

Dumnezeule!

Echipajul de la sol mai verifică o dată felul în care asigurase bagaje, înainte de a le ancora, şi Honey îşi spuse că nu trebuie să intre în panică, doar erau Vuitton, trebuia să reziste – şi apoi, gata. Acolo se afla totul: un palet cu moarte şi distrugere, cu componente haute couture, asigurat şi gata să plece la Ilopango.

Asta dacă nu cumva vreuna dintre valize nu ținea, se fisura şi ieşea ceva, orice, din ea – atunci această petrecere se termina rapid. Ca şi cum ar fi zburat în iad. Ce-i spusese Smith în noaptea aceea la San Luis? Ceva despre o libarcă, una care putea să tragă după ea jumătate de plantație într-o pârnaie din San Salvador?

Honey se gândise de câteva ori la libarcă în acea noapte şi de câteva sute de ori de când se uitase la cele cinci valize mari, care o aşteptau în bungalow-ul din grădină, când sosise la hotelul Blake, cele pe care nu le mai văzuse înainte, dar care aveau numele ei scris pe etichete. Atunci, Jenkins trecuse împreună cu ea peste itinerarul operațiunii „plantația de cafea" şi-i dăduse un plic sigilat cu conosamente pentru restul încărcăturii, pe care se presupunea că-şi va pune semnătura. Gesturi de bunăvoință, pe care Honey să le distribuie la discreție, îi spusese el cu un aer uşor afectat, gen *noblesse oblige,* dovezi ale aprecierii guvernului american față de munca grea a nobililor fermieri salvadorieni.

Nu chiar.

Citind repede conosamentul după plecarea lui Jenkins, Honey se întrebase dacă ar fi în interesul ei să „mânărească“ încuietorile valizelor. „Gesturile de bunăvoință“ erau nici mai mult nici mai puțin decât o condamnare la moarte, și ea se îndoia că ar fi avut libertate de acțiune cât negru sub unghie, privind distribuirea lor. Mergeau toate la rebelii CNL. Doar Dumnezeu știa ce mai încercau „dresorii ei“ din Washington s-o facă să riște.

Din fericire, avea ceva experiență în deschiderea încuietorilor de la valizele Vuitton și o privire aruncată spre prima o făcu să se întrebe ce șanse avea să scape de acuzația de înaltă trădare, poate doar dacă avea un avocat bun – mai precis o duzină.

Pentru că de data asta era rău, foarte rău.

Și fusese deja foarte rău. *La dracu'!*

O bestie, așa îi spusese Smith libărcii, și Honey nu se îndoia că așa era. Nu se îndoia nici că panamezii puteau fi la fel de nenorociți, sau că o forțaseră să facă destulă contrabandă, ca să-și petreacă tot restul vieții într-o închisoare din America Centrală, iar când sentința va expira, o vor pune în închisoarea din Leavenworth pentru încă o viață.

O, da. Asta era energie karmică rea, de natură cosmică, de genul celei care urmărește sufletele și după nenumărate reîncarnări – iar ea era protestantă.

Honey trase aer în piept și încercă să se calmeze. Era deja implicată. Luase hotărârea să se implice, chiar înainte de a urca în avionul de Panama, și va

rămâne implicată, până va termina ce avea de făcut, în felul ei. Ajunsese la baza aeriană şi ăsta era un lucru bun, chiar dacă pornea la vale, direct în iad, de acolo. Odată urcată în avionul de El Salvador, nu mai exista nicio posibilitate de întoarcere, de scăpare. Mergea doar înainte, în această acțiune, şi spera să iasă bine. Misiunea ei era foarte clară: livra valizele Vuitton, servieta şi „războiul în cutie" menționat în conosament, la plantația Campos din provincia Morazán. După ce realiza asta, trebuia să recupereze servieta curierului, stick-ul de memorie de 2GB şi să facă Dumnezeu cine ştie ce, ca să convingă CNL să nu calce în picioare arbuştii de cafea ai lui Alejandro Campos.

Da. Era ceva greşit în toată chestia asta, cum ar fi rolul ei, dar aşa este, sunt momente în viața unei femei când trebuie doar să se întrebe ce naiba a făcut ca să intre într-o astfel de încurcătură.

Acesta era unul din acele momente.

Chiar dacă ştia al naibii de bine ce-a făcut şi, la fel de bine, de ce s-a lăsat pusă pe drumuri spre El Salvador.

„MRE", citi Honey literele imprimate pe o parte a containerelor cu cutii de carton de pe palet, dându-şi în spatele urechii altă şuviță. Nu suporta prea bine căldura aceea toridă şi trebuia să facă ceva.

– Ce înseamnă MRE?

– Meal, Ready to Eat – Mâncare, Gata de Servit, spuse Smith, şi dacă ea nu se înşela, el chiar rânjise.

Trei minciuni într-una singură, dar cu toate reclamațiile în privința calității acestei mâncări, n-am văzut un soldat flămând care să refuze să mănânce.

Bine, este în ordine, se gândi ea. Mâncare. Se putea împăca cu ideea – transporta mâncare pentru gherilele înfometate: o mulțime de containere de carton, pe care era scris MRE. Celelalte cutii îi puneau nervii la încercare. Una era să le vadă scrise pe conosament. Dar când vedea containerele încărcate pe un palet și știa că răspunde pentru ele, era altceva. Își trecu privirea peste containere, citind literele de tipar de pe părțile laterale: MUNIżIE, ARMAMENT INDIVIDUAL, GHIULELE DE 5,56 MM, și IAR MUNIżIE, ARMAMENT INDIVIDUAL, GHIULELE DE 9 MM și, da, o mulțime de arme individuale mergeau acolo sus, pe dealuri: PISTOL, BERETTA 92 9 MM, PUȘCĂ M 16A2, și astea erau destul de multe, inclusiv cele pe care era scris pușcă M16A2,W/40 MM CU LANSATOR M203, care știa ea din conosament că însemna grenadă și, da, vedea cum se poate lansa o grenadă cu ajutorul unei mitraliere.

Cu toate astea, prefera ARMA ANTITANC DE 66 MM.

Se cam îndoia că ar exista multe tancuri care să mărșăluiască în jurul râului Torola, dar își imagina că o armă de 66 mm antitanc putea să facă o gaură mare într-unul, dacă-l lovea.

Gherilele din munți, grenadele pe palet, necazul din servietă, CIA și un foarte impozant domn cu părul

alb din Departamentul de Stat pe nume Cassle, care trăgea toate sforile, și niciun cuvânt de la Julia de patru luni, niciun cuvințel de când urcase într-un camion din fața bisericii St. Mary și pornise spre San Salvador.

Adevărul era că nici domnul Cassle, nici bărbatul de la CIA cu chipul posomorât, în costum negru, nu trebuiseră s-o amenințe nici pe jumătate ca s-o trimită într-o misiune top-secret în El Salvador, să trateze cu rebelii care conduseseră acel camion care-i luase sora, în special când tipii de la guvern îi dădeau toate bunurile comerciale.

Bunuri grozave. De top.

Grenadele și armele antitanc de 66 mm o speriaseră? Da. Dar Honey era teribil de sigură că Diego Garcia nu intrase pe piața asta ca să facă comerț cu cosmetice Estee Lauder, dar el era singura legătură cu Julia. Se rugă doar ca legătura să nu fi devenit prea apropiată. Într-o bruscă deviere spre dreapta, Biserica Catolică își abandonase politicile disidente din El Salvador. Majoritatea clerului se conformase, în afara unui grup mic de călugărițe de la un post izolat din dealurile de deasupra Cristobalului, care conducea o școală și un orfelinat, aflate pe o fostă plantație de cafea. Bunele călugărițe de la St. Joseph refuzaseră să-și modifice crezul. Conform spuselor părintelui Bartolo, pe care Honey îl considera alarmist în cel mai bun caz și deraiat în cel mai rău, existau patru călugărițe – surorile

Bettine, Rose, Teresa şi Julia Ann-Marie, de care nu se mai auzise nimic şi nu mai fuseseră văzute de preotul de la St. Mary, de peste douăsprezece săptămâni.

Cu excepția unui singur zvon revoltător venit din Morazán, pe care părintele Bartolo refuzase la început să-l ia drept bun chiar şi pentru o secundă, pe care nu l-ar fi repetat nici pentru un milion de dolari, dar pe care se pare că l-a strigat gratis în gura mare, apoi chiar a lăsat deoparte cuvioşenia şi i l-a aruncat întreg în față.

De atunci, Honey n-a mai fost aceeaşi.

Astfel că amenințările domnului Cassle fuseseră aproape superflue. Cât despre rest, la naiba, Washington, D.C. era plin de sfori şi de oameni care să le tragă, dar numai un prost putea să creadă că aceste sfori se trăgeau într-un singur sens, iar Honey nu se număra printre aceştia. Sforile se trăgeau întotdeauna în ambele sensuri, iar ea îşi înfăşurase degetele în jurul câtorva, de-ajuns ca să o scoată din încurcătura asta, dacă era nevoie de ajutor.

Sau cel puțin credea că aşa este, iar dacă trebuia să se dea înapoi şi să împuşte, ei bine, tocmai de asta îl avea pe C. Smith Rydell.

Sau aşa spera.

Aruncă o privire în direcția lui, dar asta nu avu darul s-o liniştească. Bărbatul nu părea prea fericit. Nici nu mai arăta ca bodyguardul elegant care apăruse la hotelul Blake.

Se schimbase imediat când ajunseseră la baza aeriană, iar acum începuse să arate exact a ceea ce ea bănuia că este: un soldat. Nu vreun trăgător de noapte de închiriat care își terminase treaba pe malul San Luis cu berea într-o mână și cu un .45 în alta, apărând la timp pentru o bătaie și pentru a-i salva ei fundul. Era un soldat adevărat, care asculta ordinele și fusese antrenat foarte profesionist pentru luptă. Se vedea din felul în care se mișca și din felul în care gândea, clar, concis și tactic, căutând întotdeauna să învingă. În noaptea în care se cunoscuseră, avea în buzunar harta unui aeroport secret și datele oficiale de identificare de la o agenție numită IRIS*, emise de Ambasada americană din Panama, care-i permitea să transporte o armă ascunsă prin toată America Centrală. Încercase să afle mai multe despre această organizație la întoarcerea acasă și se pare că singurul lucru pe care-l făcea IRIS era să înmâneze acele permise de transport tăinuit, dar partea cu ambasada fusese reală.

Honey cunoștea lumea, știa să citească gândurile, iar acel bărbat de la Departamentul de Stat, domnul Cassle, îl recunoscuse pe C. Smith Rydell, când cel de la CIA îi arătase fotografiile făcute în sacristie. Fusese evident din felul în care strânsese din buze, aproape imperceptibil, cel mai în vârstă, din cele zece minute lungi pe care le petrecuse uitându-se la

* Institute for Regional and International Studies – Institutul pentru Studii Regionale și Internaționale.

fotografic şi dintr-un singur telefon scurt pe care-l dăduse, spunând: „Dă-mi-l pe Grant“.

Honey nu ştia cine este Grant, dar era convinsă că Smith ştia, şi nu putuse decât să se întrebe dacă Grant era punctul terminus al activității lui Smith într-un loc numit SDF. Nu părea că ar conta câte sfori smucise şi trăsese ea noaptea trecută şi dimineața asta; încă nu aflase ce înseamnă SDF, şi cel mai mult ce putuse afla în ultimele patru luni despre strada Steele 738, adică adresa de pe carnetul lui de şofer, era că acolo se afla un garaj vechi, cu un trecut ascuns, unde lumea vindea maşini în Denver, Colorado.

Dar nu-i mergea cu Honey.

Privirea ei alunecă din nou spre Smith.

Nimic. Nicio speranță. Pe el nu vedea niciun centimetru pătrat pe care să scrie „vânzător de maşini“.

8

Smith stătea lângă palet, uitându-se la încărcătură cu un amestec de dezaprobare, pricepere și neîncredere.

Arme Ușoare Antitanc de 66 mm? De ce naiba transporta automate antitanc în Morazán? Puști cu lansatoare de grenade de 40 mm? Ce războiul naibii credea CIA că poate să pornească? Și ce naiba se petrecuse în acel Cessna al Agenției, pentru ca toată tehnica asta de luptă, personalul și mijloacele de transport să treacă vertiginos prin sistem de o sută de ori mai repede decât ultimul său cec?

Smith avea sentimentul că nu va ști niciodată, ceea ce nu era rău pentru el. Nu era politician. El implementa politicile. Indiferent ce era în servieta de curierat, dacă reușeau s-o aducă înapoi, acel ceva era codificat, la fel și stick-ul de memorie. Mai mult ca sigur, amândouă conțineau aceleași informații, copia pe hârtie fiind folosită în cazul în care partea electronică se deteriora – procedura standard. Dar acesta era singurul lucru standard din întreaga operațiune.

Smith își mută atenția de la automatele antitanc la valizele aflate deasupra paletului și aproape oftă la fel ca Honey. Acele lucruri nu vor mai fi la fel niciodată. Nu-i păsa deloc, nu-i păsa, nu de valize, dar erau la fel de nepotrivite în acel hangar, ca și pasărea Tweety de lângă el, și va fi foarte ușor pentru ea să sfârșească în aceeași condiție, la fel de deformată.

Îi aruncă o privire rapidă și se opri asupra pantofilor ei. *Cripes.* Urma să urce într-un C-130, iar ea purta niște sandale negre din piele, cu curele în formă de T, cu tocuri de 9 cm.

Dar asta nu va mai dura, dacă el va avea ceva de spus – iar el avea. Curele în T, la naiba! Probabil erau Prada, colecția de primăvară și, da, Smith își pierduse prea mult timp cu Skeeter în dulapul ei de pantofi. Tot ce putea să spună el în propria sa apărare era că jumătate din echipajul de pe strada Steele pierduse prea mult timp în dulapul de pantofi al lui Skeeter, de când ea și Kid instalaseră acolo un ecran TV, sistem de sunet și o mică secțiune cu scaune cu speteaza din piele.

Da, era o mare sculă de pantofar, supradimensionat, și se afla exact acolo unde ar fi avut nevoie Honey York să fie: așezată într-un fotoliu, urmărind un film într-un dulap de pantofi. Cel mai sigur loc pentru ea.

Echipajul de la sol terminase legarea chingilor, și iată tot ce aveau de transportat, de la valizele de firmă

până la armamentul explozibil, şi cu cât se uita mai mult la ele, cu atât i se părea mai greu de acceptat.

– Dă-mi servieta şi întoarce-te acasă, îi spuse el, fără a se deranja măcar s-o privească. Ea ştia prea bine cui i se adresase.

– Nu.

La naiba!

– De ce nu? Şi nu te obosi să baţi din picior; aştept un răspuns de data asta.

– Este atuul meu, spuse Honey după un moment, fără să pară prea fericită de ultimatumul lui. Este singurul meu atu, doar prin el pot să ajung în El Salvador şi la Morazán.

Da, asta îşi imaginase şi el, şi la naiba cu fotografiile incriminatoare! Probabil că era nevoie de mai mult, în afară de CIA şi de Departamentul de Stat al SUA, ca s-o intimideze pe Honoria York-Lytton. Şi ea avea dreptate în privinţa servietei. Era atuul ei, doar al ei. Îi ceruse combinaţia lui Dobbs, dar acesta n-o ştiuse, iar şefului Agenţiei nu-i făcuse deloc plăcere să-i fie amintit acest lucru.

– Indiferent ce este în servietă, nu-ţi aparţine, spuse Smith, rostind o afirmaţie care era sigur că nu-l făcea prea plăcut în ochii ei.

– Doar eu pot să am ce este în ea, şi nu se deschide decât dacă obţin ce vreau.

– Adică?

Ea ezită.

– Honoria?

– Pe sora mea, rosti foarte concis. Față în față. Vreau să mă conving că e teafără.

În cele din urmă, adevărul ieşi la iveală, şi nu era tocmai o veste nouă.

– Unde se află?

– A fost repartizată la Şcoala şi Orfelinatul St. Joseph, lângă Cristobal, dar mi s-a spus că îşi petrece mare parte din timp în tabăra CNL, de pe râul Torola.

– Cine ți-a spus asta?

Chipul lui Honey, care nu fusese prea vesel până atunci, deveni şi mai posomorât.

– Diego Garcia.

– Pentru asta ai corespondat cu el?

– Da, recunoscu ea.

Ei bine, la naiba!

– Când ai aflat ceva direct de la ea ultima oară?

– Când am văzut-o ultima oară. În dimineața în care m-ai urcat în avion.

Bine.

Pe dracu'!

Smith se şterse cu dosul mâinii la gură şi se mai uită o dată la palet. A naibii tabără a gherilei!

– Şi preotul din San Luis? Cel care era cu tine în încăpere, cu Julia şi Garcia. Părintele Bartolo? Aşa este? El trebuia să țină legătura cu ea.

– Părintele Bartolo s-a spălat pe mâini de călugărițele de la St. Joseph. Ele au sfidat Biserica prin faptul că au continuat să sprijine forțele CNL. El spunea că nu-şi poate permite să fie asociat cu

ele. Este prea periculos, aşa că le-a dat în grija preotului din Cristobal.

Asta îl supără. Cu siguranță, tipul nu avusese nicio problemă în a lua banii şi a-i preda, ca şi cum el ar fi fost cel care a adus un sfert de milion de dolari pentru „Eliberatori".

– Va trebui să mă laşi să mă duc singur acolo şi să închei afacerea. O voi găsi pe Julia şi o voi aduce înapoi la Campos.

– N-o să-ți meargă.

Da, îi va merge. Smith era foarte bun să găsească oamenii şi să-i aducă înapoi de oriunde, din orice loc, la lichidarea afacerilor, indiferent de natura lor. Avea multe astfel de realizări la activ.

– De ce nu? întrebă el, ceea ce se dovedi o întrebare cu un răspuns surprinzător de dificil. După un minut, în care urmări doar cum îi mergea mintea, fără să-i iasă vreun cuvânt din gură, începu să se întrebe dacă va primi răspuns. Orice răspuns.

– Am motive să cred..., începu ea să spună, apoi se opri pentru câteva secunde, înainte de a începe din nou. Este posibil ca Julia să nu vrea să părăsească tabăra CNL.

– Din cauză...? Ea trebuia să-i dea un mic ajutor.

Dar nu voia s-o facă. Înțelese asta din tăcerea ei. Continuă şi o ținu tot aşa...

La naiba! Dacă Honey ar fi fost afectată, Smith nu s-ar fi împăcat cu sine, dar oare se gândise cineva

din Washington, D.C. când îl implicase în cazul ăsta? Oare le păsase?

În cele din urmă, a putut să-şi răspundă singur la doar două întrebări, la prima cu „nu contează“, iar la a doua cu „Nu, nimănui nu-i pasă dacă Honey va fi rănită“. Cu toate relaţiile ei şi legăturile de familie, se temea că prinţesele din Park Avenue aflate săptămâna asta în Morazán erau clasificate ca bunuri consumabile.

Poate că Diego Garcia avusese încredere în ea să-i aducă banii, dar Smith nu avea încredere în Diego Garcia, nici în Alejandro Campos, sau în CIA, iar cu două ore în urmă White Rook se aflase în capul listei sale.

În afara hangarului auzi zgomotul cunoscut al unui C-130 care se apropia, ceea ce nu făcu nimic spre a-i îmbunătăţi starea de spirit. Cel care controla încărcarea mărfii din partea forţelor aeriene termină de verificat paletul, apoi se duse şi apăsă pe un comutator de pe peretele hangarului. Două uşi înalte, de douăzeci de metri, începură să se deschidă pe o şină unsă, lăsând vederii avionul de transport aflat cu capătul spre hangar, cu platforma de încărcare coborâtă. Un ordin scurt şi un muncitor cu un elevator cu furcă mişcă paletul spre platformă.

Sunt pregătit sau nu? se întrebă el, iar răspunsul la asta a fost „nu“.

Un tânăr cu un aer foarte serios, îmbrăcat în uniforma BDU de la tropice, coborî de pe platforma

avionului şi intră în hangar, apropiindu-se de el şi de Honey. Uniforma soldatului era fără insignă sau alte elemente de identificare – încă un semn că Smith şi Honey porneau spre tărâmul nimănui.

– Sunt Smith, spuse tânărul soldat clipind rapid.

– Mda, şi eu tot aşa, recunoscu Smith zâmbind, în pofida stării sale şi a situaţiei cam împuţite.

– Două persoane pentru Ilopango, continuă soldatul. Descărcare şi transfer la armata salvadoriană la hangarul T-195, corect?

– Noi suntem, confirmă Rydell. Am nevoie de un set de BDU în locul hainelor mele civile. Aveţi ceva care să i se potrivească şi ei?

– Da, domnule, spuse soldatul cercetând-o pe Honey, înainte de a reveni la Smith. Am fost atenţionaţi că este vorba despre o femeie civil, VIP, scundă, măsura M, treizeci şi şase la pantofi.

Scundă. Smith zâmbi mai larg. Îşi imagina că ei nu-i convenea asta.

– Instalăm acum un paravan ca să vă puteţi schimba, continuă tânărul, arătând spre dreapta uşii, unde un alt membru al echipajului întindea un poncho pe un fel de frânghie. Uniforma şi o pereche de cizme sunt în spatele paravanului.

Smith încuviinţă, apoi privirea lui trecu înapoi asupra paletului, care era urcat în C-130. Da, sir, se va întreba mult timp ce promisese CIA guvernului salvadorian pentru a obţine cooperarea lor în privinţa încărcării unor arme care se livrau la CNL. Discuţii

despre politici şi asocieri. Acel fel de informaţii care ori nu apar nicăieri, ori, într-o bună zi, vreun titlu îi va atrage atenţia şi îşi va spune: Aşadar, asta a fost. I se întâmplase de câteva ori, dar el nu putea spune că avusese vreo mulţumire din asta. CIA îşi juca propriul rol, în felul său, şi toată lumea aştepta să-i vină apa la moară.

– Peste zece minute, transportul dumneavoastră va fi legat cu chingi, spuse soldatul. Aş vrea să vă urcaţi imediat după aceea, pentru că avem prioritate la decolarea pe pistă. Decolăm în cincisprezece minute.

– Vom fi gata şi vom sta la stânga uşii, în interior, spuse Smith. Ar fi bine dacă echipajul ne-ar putea ajuta s-o protejăm de orice indiscreţie pe pasageră, între hangar şi rampă.

Soldatul îi aruncă o privire grăbită lui Honey, apoi atenţia lui se reîntoarse asupra lui Smith, din nou fără nicio expresie pe chip, pur profesional.

– Este deja aranjat, spuse el. Ne vedem în câteva minute.

– BDU? întrebă ea imediat ce tânărul plecă.

– Battle Dress Uniform – Uniformă pentru Câmpul de Luptă, o cămaşă de camuflaj şi pantaloni din stofă, de bumbac, cu ţesătură în diagonală. O să te bucuri că porţi acest echipament, spuse el imediat cu aerul unui tip ce nu suporta să fie contrazis, tocmai pentru a evita o discuţie pe care nu aveau timp s-o

poarte. Va fi călduros şi confortabil în avion şi nu atrage atenția...

– Bine.

– ... mai ales când ajungem la El Salvador şi urcăm în munți.

Bine?

– Acolo? La dreapta? întrebă ea arătând spre paravan.

– O, da, dacă ai putea să te grăbeşti, ar fi bine. Ultimele cuvinte le-a spus şi le-a auzit singur, pentru că Honey deja pornise prin hangar spre „cabină", cu servieta strânsă de încheietura dreaptă.

El trebuia să rezolve problema asta.

– Cincisprezece minute ar fi bine? spuse ea peste umăr.

– Zece ar fi şi mai bine.

– În regulă.

În regulă cum?

– Cinci ar fi cel mai bine, strigă după ea. Nu-i putea lua mai mult de atât. Era îmbrăcată cu o singură piesă de îmbrăcăminte, pe care o înlocuia cu alte două. Schimbarea se putea face rapid. Spera.

– În acest caz, o voi face în cinci, îl asigură ea.

Ei, foarte bine.

Ea dispăru în spatele paravanului, iar el simți o neaşteptată undă de speranță. Dacă putea obține de la ea această cooperare amabilă în următoarele patruzeci şi opt de ore, ar putea să se descurce şi să iasă întregi din minunea asta. Se hotărâse ca la prima

ocazie să „rechiziționeze“ unul din pistoalele Beretta de 9 mm de pe palet pentru a i-l da ei să-l folosească. Altul ar fi preferat să n-o înarmeze, gândindu-se că, astfel, ar exista o persoană mai puțin care să fie dispusă să-l împuște – și el aprecia acest mod de a gândi.

Dar ea absolvise la Ivy League, *magna cum laude,* şi transportase un sfert de milion de dolari spre San Luis în miezul nopții. Aceste două fapte necesitau două feluri diferite de inteligență. Oricine ar fi privit-o n-ar fi crezut că această femeie avea inteligența străzii, dar ea se descurcase bine în noaptea aceea pe nişte străzi rău famate.

Da, avea încredere că este destul de inteligentă ca să folosească o armă în siguranță, fără să se accidenteze sau să-l accidenteze. Campos avea o divizie de trăgători pe domeniul său, şi aceasta urma să primească primul ordin al zilei.

În mai puțin de cinci minute, ea ieşi de după paravan – şi arăta bine. N-ar fi trebuit să arate, cinstit vorbind. Uniformele acestea erau utilitare, numai că pe ea nu arătau aşa. Pe ea arătau ca o prezentare de modă.

O urmări cum traversează hangarul, cumva consternat, ştiind că avea o lecție de învățat de aici, dar la naiba cu el dacă putea s-o înțeleagă. Îi dăduseră o vestă tactică mică, dar nu înțelegea cum venea nici cu asta. Însă ei îi plăcea, deschidea toate buzunarele, se uita înăuntru, verifica bretelele şi butonii.

Presupuse că pentru ea era un fel de poşetă pentru farduri, sau cam aşa ceva. De acum înainte, timp de un an, vor avea ce vinde la Saks împreună cu restul uniformei ei.

Îşi suflecase pantalonii ca să i se vadă picioarele şi rulase şosetele militare cenuşii, ca pe nişte cătuşe, deasupra cizmelor negre de luptă. Rochia îi era împăturită pe braţ, dar îşi trecuse cureaua neagră, îngustă prin părul răsucit ca pe o bentiţă, cu funda în faţă. Era elementul coloristic final, care se asorta la tot echipamentul – cizmele negre, bentiţa neagră. Cămaşa BDU era deschisă până la mijloc, lăsând să se vadă un tricou bej-deschis. Nu-i observase lanţul de aur pe rochia galbenă, dar arăta mai bine pe cămaşa BDU şi, desigur, se asorta cu cerceii de aur.

Nu avea sens.

Nimic legat de ea nu avea sens.

Nici faptul că el observa şi cel mai neînsemnat lucru legat de ea nu avea sens.

El mai lucrase cu femei. Lucrase cu Skeeter Bang Hart, o *fashionista* strălucită. Deşi arăta ca un umeraş de haine, avea sensibilitatea unui copil al străzii şi un portmoneu fără fund, care făcea ca toate visurile ei cele mai îndrăzneţe să devină realitate. Dar chiar îmbrăcată într-o rochie roz străvezie şi cizme de piele întoarsă roz, go-go, Skeeter arăta ca şi cum ar fi putut să-i tragă un şut în fund unui tip – şi ea putea.

La fel şi Red Dog, numai că ea nu s-ar fi îmbrăcat nici moartă în roz, ca să nu mai vorbim de rochia străvezie sau cizmele go-go din piele întoarsă. Lui

Red Dog îi plăcea negrul, mult negru şi destul roşu, pentru a-şi justifica numele. Îi plăceau materialele suple, flexibile şi modelele lucioase. Niciuna dintre aceste femei, agente ale SDF nu arăta bine în BDU. Skeeter părea întotdeauna competentă şi calificată. Red Dog arăta întotdeauna periculos.

Honey arăta ca şi cum, dacă ai fi scuturat-o bine, s-ar fi destrămat.

Aşa că nu voi lăsa pe nimeni s-o scuture, îşi spuse Smith.

Bine. Acesta era un plan al naibii pentru o misiune – „Nu-mi scutura partenera“.

O conduse fără o vorbă spre avion, iar când ajunseră pe rampa acestuia, n-a fost deloc surprins s-o audă exclamând: „Oh!“

El ştia exact ce voia să-i spună. Interiorul unui C-130 nu era ca al unui 747.

Ea îşi ridică privirea pe o parte a fuzelajului, apoi o coborî pe cealaltă.

– Nu există niciun...

– Nu, nu există. Nu există locuri la clasa întâi, nici business, nici economic.

– Se presupune că... Honey făcu un gest spre peretele interior şi spre banca aşezată de-a lungul cabinei.

– Da, se presupune, spuse Smith, conducând-o înainte, dincolo de paletul care era legat la câțiva metri în fața rampei.

Scaunele, aşezate cu fața spre centrul avionului, erau făcute din plase de transport roşii, bine întinse,

sprijinite de suporți de aluminiu subțiri. Arătau ca niște scaune ieftine de peluză cu spetezele drepte, fără suport pentru brațe. Erau scaune standard pentru soldați, iar Smith trăise practic într-unul din acestea în tinerețe.

Era ca și cum s-ar fi întors acasă – doar pentru unul dintre ei.

Honey își așeză fundul de camuflaj într-un scaun și se foi un pic, încercând să găsească o poziție confortabilă. El ar fi trebuit să-i spună să nu-și facă probleme. Cel mai bun lucru era să tragă aer în piept și să se bucure de călătorie.

– Spătarul scaunului meu nu pare în ordine, spuse ea întorcându-se într-o parte să-l aranjeze.

– Așa sunt ele făcute.

– Greșit?

– Nu, spuse el venind în apărarea venerabilului C-130. Nu-l considera avion. Consideră-l o cutie de sardele, proiectată să transporte maximum de încărcătură și să aibă eficiență.

– Dar eu nu sunt sardea, murmură ea, încercând încă o dată să se așeze într-o poziție confortabilă.

El zâmbi. Pentru ea, urmau două ore grele până în El Salvador. Avea acest plan în minte și era gata de plecare.

– Hei, o să ai nevoie de astea. Îi întinse o pereche de dopuri pentru urechi.

Când ea îi aruncă o privire care nu exprima mare lucru, el îi demonstră cum se folosesc, vârând altă

pereche în nişte cilindri subţiri, pe care şi-i introduse în urechi. La decolare, zgomotul motorului era asurzitor în interiorul unui C-130. Un fapt pe care ea îl constată la două secunde după decolare, după ce-şi introdusese dopurile.

Îl privi cu ochii mari şi-şi legă repede centura – o idee foarte bună. Stând în unghi drept pe axul lung al avionului, fără nimic de care să se ţină, însemna că puteau fi aruncaţi în lateral la accelerare şi frânare.

Când avionul se desprinse de pământ, ea se ţinea de nimic şi de toate, ca să stea în scaun. Mirosul de carburant le luă aerul şi chiar şi el simţi o uşoară greaţă. Nu era de durată; el fusese în mai multe astfel de călătorii, când cabina se transformase în locul central al vărsăturilor, la primele cinci minute după decolare.

Spre uimirea lui, ea se comportă bine. Strânsese din buze, nasul i se strâmbase, părea cam sumbră, dar nu dădea semne că i se va face rău.

Dumnezeule, uitase să aibă la îndemână o pungă pentru ea.

Odată ce se ridicară în aer şi atinseră viteza de croazieră, botul avionului devie puţin şi un flux constant de aer rece, curat, alungă şi ultimii vapori de combustibil din fuzelaj.

– Mulţumesc că n-ai vomitat, spuse el, recunoscând ceea ce trebuia să recunoască. Decolările pot fi cam dure într-o chestie ca asta.

– Nu vomit niciodată, spuse ea cu destulă convingere, încât el aproape o crezu.

– Niciodată?

– Niciodată.

– Ai stomac de fier?

Ea clătină din cap.

– Nu, doar bună-creştere.

El râse scurt. Iisuse! Bună-creştere. Foarte bine, ea era cu totul altceva. Nu ştia cum anume, dar era diferită.

Continuând cu rutina de zbor, el scoase o bandană groasă dintr-unul din buzunarele sale cargo şi şi-o înfăşură pe cap. Ea încercă din nou să se calmeze, să-şi găsească o poziţie confortabilă, ceea ce nu avea să se întâmple, nu într-un scaun de soldat, la şase mii de metri altitudine. Exista un singur fel de a te bucura cu adevărat de un zbor cu un C-130. Legă bandana de spătarul scaunului, se aşeză, îşi fixă centura şi adormi instantaneu.

După câtva timp, cu zgomotul motorului în urechi, el se trezi câteva clipe, destul ca să observe ce-l înconjura, înainte de a se întoarce la cea mai grozavă moţăială de-a lungul timpului. Cercetă cabina cu privirea; paletul era încă legat, echipajul era aşezat pe partea opusă a fuzelajului... iar Honey stătea lângă el, la distanţă de un scaun.

Pe buzele lui se ivi un zâmbet neaşteptat. Isteaţă fată, adormise cu picioarele încrucişate, cu o eşarfă lungă înfăşurată în jurul capului şi legată la spate,

versiunea Gucci a bandanei lui improvizate. Ea se înfăşurase într-o pătură, fără îndoială darul echipajului, care devenise mai conştient de prezența ei decât fusese la hangar.

Se întinse, atingând capătul liber al eşarfei. Mătase. Albă, cu o rețea de fire aurii. Scumpă. Arăta ca o reprezentare a unei ninja în ochii unui copil, o frumoasă ninja.

Lui îi plăceau femeile teribile. Fiecare femeie din viața lui fusese una grozavă, atâta timp cât se aflase alături de el. Uneori, dorința scăzuse după o perioadă de despărțire, iar de câteva ori, după câteva despărțiri cam dure, o femeie pe care cândva o considerase frumoasă căpătase trăsături diavoleşti.

Îşi avusese partea sa de femei frumoase, poate mai mult chiar, şi cu toate astea, Honoria York-Lytton tot mai avea efect asupra lui şi-l descumpănea. Poate tocmai pentru că era întotdeauna nepotrivită.

San Luis? Pe naiba! Ea nu avea ce căuta în San Luis. Şi mai ales hurducăind la foarte mare înălțime, în cala unui C-130. Nu avea ce căuta aici. Aşadar, ce era cu ea? Vreo genă aberantă care o îndemna la aventură? Era foarte nimerită în chestii gen Park Avenue, şi atunci de ce nu stătea acolo?

Poate era o trăsătură de familie. Julia Ann-Marie ştia cu siguranță să se înece în apă tulbure. Doi dintre frații lui Honey, cel mare şi cel mijlociu, din cei patru, îşi făcuseră un nume în chestii legate de mediu – cel mijlociu, Haydon, cu extravaganțele sale de specialist

în probleme de ecomediu, expediții la capătul pământului, și cel mai mare, Avaldamon Thomas York-Lytton, cunoscut pentru cercetările sale oceanice în locuri îndepărtate, în special unde nu există oceane, sau cel puțin aceste informații constituiau chintesența articolelor academice pe care le găsise Smith.

Avaldamon – acum exista un prenume care să rivalizeze cu al lui Smith. Trebuia să fi fost un nume de familie, care să fi trecut din generație în generație. Știa cum este, și-și imagină că o mulțime de idei proaste apar astfel. Se întreba ce naiba o fi fost în capul mamei lui și de ce tatăl lui o lăsase să facă ce voia.

Își imagină că din dragoste. Jack Rydell o iubise pe Melinda Jo a sa, iar când ea murise, după ce îi dăruise doi fii în nouă ani de căsnicie, o închisese în inima sa, ca pe o sfântă.

Smith se foi în scaun. El nu prea se gândea la mama sa. Nu fusese prezentă foarte mult în viața lui și nu știa de ce tocmai acum se gândea la ea.

O mai examină o dată pe Honey, observând eșarfa legată în jurul capului, care o ancora de scaun. Deși nu petrecuseră prea mult timp împreună, ea reușise să facă și câteva alegeri bune, printre alte decizii proaste. Dacă va continua în același fel, va trebui să-și reevalueze opiniile formulate sub impusul testosteronului despre prințesele din Park Avenue, mai precis despre aceasta, care fusese în patul lui la San Luis.

Dumnezeule, fusese atât de dulce în noaptea aceea, fierbinte, doritoare, mătăsoasă. Mai mult decât dornică. Apoi plecase, şi chiar dacă el fusese cel care o expediase din oraş şi o trimisese cu avionul, era încă furios... la naiba, nu ştia, poate doar pentru că o avusese o singură dată.

Privirea îi căzu pe mâna ei, cea de pe servietă, şi mânia lăsă locul unei grimase. *Pe dracu'!* Cătuşa îi alunecase de pe mână şi se afla în poala ei. Alunecase – nu fusese descuiată şi scoasă. Deşteaptă fată, foarte bine: nu era îngrijorată că banditii rebeli şi gherilele montane i-ar lua servieta, o, nu. Nu-i era teamă că trupele salvadoriene ar şterge-o cu ea, sau de oficialii guvernamentali necinstiţi, care i-ar confisca-o. Singura persoană de care se temea că ar putea să-i fure servieta lui Zorro era el.

Destul de cinstit, se gândi, lăsându-se la loc în scaun. Acum, cel puţin nu trebuia să-şi mai facă probleme în privinţa cătuşelor.

Când se trezi din nou a fost datorită unei uşoare atingeri pe umăr şi senzaţia că avionul limitează viteza de croazieră. Tânărul îmbrăcat în BDU se apleacă şi-i vorbi, acoperind zgomotul motorului.

– Mai sunt douăsprezece minute, domnule.

Smith încuviinţă, se întinse şi-şi desfăcu bandana. Cu tot zgomotul şi turbulenţele, Honey dormea încă, îndemânare pe care el ar fi pariat pe o sută de dolari că n-o avea.

Avionul se aplecă brusc spre stânga, apoi se echilibră, reduse viteza şi mai mult. Ea începu să se

mişte când avionul se angajă în apropierea finală de pista principală a complexului militar din Ilopango. Pe geamul său văzu cunoscuta emblemă FAS – *Fuerza Aerea Salvadoreña* Forța Aeriană Salvadoriană – pe avioanele de luptă, de transport şi pe elicopterele întreținute ireproşabil. El Salvador avea cele mai puternice şi mai profesionale tradiții militare din America Centrală şi Smith suspecta că fiecare muniție şi sistem exploziv pe care le aducea în țară urma să fie folosit împotriva soldaților salvadorieni. Lăsând deoparte escrocheriile guvernului şi afacerile tainice, el ştia că trupele de pe teritoriul Morazánului, dacă aflau cine a livrat arme şi lansatoare de grenade M203 pentru CNL, vor lua treaba asta al naibii de personal.

9

Sona, Columbia

În interiorul hangarului de pe proprietatea ei, Irena coborî pe panta de alunecare a Piperului Seneca şi verifică vizual cala avionului, pe dedesubt. Totul era pregătit, avionul încărcat cu echipamentul ei şi al lui Ari. Mai trebuia să-l localizeze pe C. Smith Rydell şi se înălţau în aer în câteva minute.

O rodea teribil faptul că Rydell trăieşte. Ar fi trebuit să se intereseze în ziua aceea în Afganistan. N-ar fi trebuit să plece deloc, dar, ciudat, nu voise să-l vadă murind. Realiză acum că el fusese unul dintre amanţii ei favoriţi, ceva ce n-ar fi trebuit să lase să existe atunci. Dar, confruntată cu faptul că el trăia şi cu nevoia de a-l ucide cât de repede posibil, presupuse că amintirile erau inevitabile şi importante. Cu cât îşi amintea mai mult de el, cu atât i se măreau şansele de reuşită atunci când ea şi Ari îl vor găsi.

În situaţia dată, era o ironie, dar ea cumpărase vila cu sângele lui. Cu banii lui Abdurrashid, sau cel puţin, aşa crezuse întotdeauna. Acum se întreba dacă

fusese vărsat sângele lui Abdurrashid în acea zi. Pe atunci nu-i păsase. Era la început. Afacerile i se oferiseră repede, iar relațiile cu partenerii ei fuseseră pe termen scurt, dar întotdeauna ireversibile.

Acum, nu mai era la fel. Clădise relații și le făcuse să lucreze în folosul ei. Erau atâția la vârf, și-i cunoștea pe toți, cum ar fi lordul englez, și conducerea cartelului Cali. Lucrând cu cei mai buni, își sporise de zece ori marja de profit în ultimii șase ani. Înscenarea propriei morți fusese o măsură de siguranță pentru ea și ceea ce-i era mai drag: o fetiță de cinci ani, care trăia în lux și era bine păzită pe Rue de Bois-Guilbert, la Paris.

Fetița, Anastasia, nu era a lui Rydell, dar el fusese amantul pe care și-l alesese după ce Rutger Dolk, alt aviator care lucrase la DEA, plecase din Afganistan. Rydell fusese amantul care observase modificările trupului ei. El fusese amantul căruia îi făcuse într-un moment de prostie confesiuni. De aceea, el fusese amantul care murise. Sau așa ar fi trebuit să fie.

Dar chiar dacă nu fusese așa, atâta timp cât el o credea moartă, nu era niciun pericol, pentru că în mintea lui nu exista niciun copil. Nici acum el nu putea fi sigur. Femeile pot să piardă sarcina. Copiii se pot naște morți. Sute de lucruri care s-o împiedice să devină mamă se puteau întâmpla, dar nu fusese așa. Anastasia era a ei, dar nu trăia în Sona, unde oricine din lumea drogurilor o putea găsi.

– *Patrona.*

Se întoarse cu repeziciune la auzul vocii, cu pistolul ațintit, cu degetul pe trăgaci, cu piedica trasă.

– Scuzați-mă, spuse Hans plecându-se încet, livid. Am crezut că m-ați auzit intrând în hangar.

Așa ar fi trebuit. Făcuse deja zece metri de la ușă, iar suprafața betonată fusese traversată de tălpile dure ale pantofilor lui. Faptul că nu-l auzise intrând era dovada unei minți rătăcite, pe care trebuia s-o controleze. Lipsa de atenție ucide. Lipsa de atenție duce la greșeli pe care ea nu și le putea permite.

– Ce-ai aflat? îl întrebă vârându-și pistolul în teacă, fără a se scuza că-l adusese atât de aproape de moarte. El știa asta mai bine.

– Informațiile pe care le-ați cerut. Ridică dosarul în mână. Lui Rydell i s-au dat instrucțiuni de către șeful CIA de la Ambasada SUA din Panama City și s-au solicitat imagini din nordul El Salvadorului, în sprijinul acestor instrucțiuni. Imediat după ședință, Rydell și femeia au fost duși cu limuzina la baza aeriană Howard.

– Direct la El Salvador?

– Încă n-am primit această informație, *patrona*. Am alertat un contact de la Ilopango și, dacă aterizează la San Salvador, vom afla imediat. Sunt două ore de zbor între Howard și Ilopango și le-au parcurs de când au plecat din Panama.

– Nordul El Salvadorului, spuse ea, întinzând mâna după dosarul pe care Hans i-l dădu imediat. Cuerpo Nacional de Libertad s-a întărit din nou aici, în

provincia Morazán, nu? Sursele ei de informații erau mai ample și mai variate decât cele din presă, dar nu era nevoie să te uiți dincolo de ziarele din San Salvador ca să urmărești mișcările gherilei CNL. Mișcările gherilei de la graniță constituiau știrile importante din America Centrală și de Sud și urmărirea lor făcea parte din sarcinile ei.

– Da. Așa cum spunea amicul nostru din Cali, o grupare a CNL, aflată aproape de râul Torola, a provocat multe neajunsuri în zonă, cu forțele de gherilă aflate sub controlul unui conducător nou, Diego Garcia. El a adus o infuzie de capital în această mișcare de rezistență.

Ea zâmbi. Banii însemnau droguri.

– Cu cine face afaceri?

– Cu amicul nostru din Cali, de exemplu, spuse Hans.

Ea zâmbi și mai satisfăcută.

– Știe amicul nostru că nu-mi convine calitatea aranjamentelor de la Cuzco? Știe că am pierdut una dintre cele mai importante piste de lansare din cauză că oamenii lui nu mi-au asigurat paza cum trebuie?

– Da, *patrona*. I-am spus foarte clar că nu sunteți mulțumită.

– Atunci, spune-i să mi-l dea pe Diego Garcia. Vreau să știu tot ce face CNL în Morazán și cu cine.

– S-a făcut asta, spuse Hans. Ni s-a promis un raport complet.

– Imediat. Era nevoie să clarifice aceste probleme pentru contingentul din Cali. Nu era timp de pierdut.

– *Immediatamente,* da, *patrona.*

– Bine. Ea deschise dosarul şi se uită pe prima pagină. Era o copie proastă a unei imagini prin satelit. O poţi mări?

– Da, *patrona.*

– Atunci, fă-o. Trecu la pagina următoare, altă hartă prin satelit, care, la fel, trebuia mărită, dar nu era nevoie să-i spună ceva lui Hans de două ori. El era plătit ca să-i rezolve problemele, înainte ca acestea să devină probleme, şi mai ales pentru loialitatea sa absolută.

Sunetul atenuat al unui telefon îl făcu să se încline scurt încă o dată. Îşi scoase celularul din buzunar şi-l duse la ureche.

– *Ja.* Nu-i luă mai mult de treizeci de secunde să primească veştile. După ce închise, întâlni din nou privirea ei. Un C-130 a aterizat la Ilopango, în partea militară a bazei, venind din Panama. Pe lângă echipaj, mai erau doi pasageri.

– Americani?

– Contactul nostru n-a putut confirma, dar a făcut o verificare vizuală şi unul dintre pasageri era o femeie, nu prea înaltă, blondă.

– Şi despre această Honoria York-Lytton ce-ai aflat? îl întrebă.

– Are treizeci şi doi de ani, necăsătorită, foarte bogată.Tatăl ei a fost ambasador american în

Danemarca, în timpul a două administrații. Familia ei trăieşte la Washington, D.C. A studiat la Harvard, dar se pare că nu lucrează. A sosit în Panama City puțin după miezul nopții. Am anexat fotografia ei la sfârşitul dosarului.

Irena dădu paginile până ajunse la ultima, se uită la ea şi se hotărî. Honoria York-Lytton era foarte frumoasă, foarte scundă, foarte blondă.

– Găseşte-l pe Ari. Spune-i că plecăm. Vreau ca toți cei cu care facem afaceri în El Salvador să fie în alertă. Frunzări dosarul până găsi secțiunea dorită din hartă. Hărțile erau în ordine cronologică; Peru, Panama, El Salvador şi, dacă Hans primea informațiile necesare în privința lui Rydell, care îl legau de altă țară, se mai adăuga altă hartă la dosar. Era procedura standard după care îşi alcătuiau dosarul unei ținte.

– San Miguel este cel mai mare şi mai apropiat oraş de provincia Morazán, spuse Hans.

– Da. Îl văzu în partea de sud-est a țării. Pe cine cunoaştem în San Miguel? Oricine.

– Pe Federico Perez.

– Este în San Salvador, nu în San Miguel.

– Dar s-a născut în San Miguel. Mama lui trăieşte acolo, mătuşile, unchii, două surori.

Îl plătea pe Hans să-şi amintească miile de detalii de care avea nevoie, ca să fie întotdeauna cu un pas înaintea sutelor de oameni care râvneau la ce avea ea. Erau permanent acolo, în jurul teritoriului ei, a

legăturilor ei, a afacerilor ei, a surselor, şi căutau permanent o slăbiciune, erau mereu pregătiți să ucidă.

– Sună-l. Vreau un elicopter Hughes 500 pregătit pentru mine când aterizez; îmi trebuie un vehicul care să mă aştepte în Morazán, iar destinația lui să fie stabilită de tine. Vreau cea mai apropiată zonă de aterizare de locul unde se află Rydell, dar nu în curtea lui Diego Garcia, decât dacă este în avantajul nostru să stabilim un contact cu el. Va fi o lovitură, nu o petrecere.

– Da, *patrona*.

– Şi aştept raportul despre Garcia înainte de a ajunge la El Salvador. Se petrece ceva în Morazán, ceva neobişnuit. Apare o americancă bogată în Panama City, aproape concomitent cu plecarea lui Rydell din Peru, la bordul unui avion. El vizitează Ambasada americană de pe Avenida Balboa, apoi cei doi se întâlnesc şi pleacă de la Baza Aeriană Howard la bordul unui C-130, spre San Salvador.

– Da, *patrona*.

– De ce? Ea nu-şi punea întrebări retorice. Hans ştia asta la fel de bine ca Ari.

– Voi descoperi motivul.

– C-130 este un avion de transport, spuse ea.

El încuviință.

– Vreau să aflu ce era la bordul avionului care a aterizat la Ilopango.

– Da, *patrona*.

10

Plantația Campos, provincia Morazán, El Salvador

Ce e asta? întrebă Campos luând o scrisoare de pe platoul de argint pe care-i fusese adusă de servitorul său, Maximiliano. O, doctore, fii atentă!

– Dacă nu te-ai mai lăsa împuşcat, n-ar mai trebui să fiu atentă la nimic, spuse doctorița Sofia Cristiani, care-i făcea ultima sutură la coapsă. Cu ochii negri, părul negru, înaltă şi bine clădită, Sofia Cristiani îşi controla clinica precum Gestapoul, încasa o mică avere pentru vizitele la domiciliu şi era total imună la farmecul lui Campos.

Dintr-un colț de lângă cămin, îşi auzi bucătăreasa, pe Isidora, admonestându-şi copiii să nu facă gălăgie, în timp ce *el patrón* era operat. Da, era doar o altă noapte la conacul său, se gândi el, stând în bucătăria vilei sale în stil spaniol, înconjurat de căldura gresiei de teracotă, a lemnului mâncat de vreme, a mirosului de mâncare bună care se pregătea şi era împuns cu un ac – în mod repetat.

I se luase pielea, asta era tot, dar pentru cineva care pățise doar atât sângerase prea mult şi voia

înțelegere, foarte multă înțelegere, nu o anume atitudine.

Nu pierduse chiar atât de mult sânge, sau cel puțin nu așa cum văzuse doctorița rana, dar ce știa ea? Sofia nu văzuse scaunul mașinii. Tensiunea îi era bună, nu era livid, dar sângerase ca naiba. Ar fi trebuit s-o sune pe Jewel. Ea putea să-i spună doctoriței cât de rău fusese.

Apoi se gândi că era mai bine să n-o sune. Jewel îi spusese deja că fusese un caz major.

– De unde a venit, Max? Plicul arăta de parcă ar fi fost târât două zile de o căruță cu un măgar.

– A fost adusă la ușa din spate, *patrón,* de un *campesino,* un țăran aflat în trecere. Maximiliano suporta cu greu apropierea de șaptezeci de ani, era dolofan, cu părul alb și se ocupa în exclusivitate de poștă. Dacă plicul avea timbru, trecea pe la Max. Era îmbrăcat întotdeauna cu pantaloni negri și cămașă albă, călcată cu grijă.

Campos se uită din nou la plic. Urma de găinaț de pe partea din față i se părea destul de cunoscută, ca și petele de noroi. Ținând scrisoarea mai bine la lumină își citi numele, dar nu exista o adresă de returnare, iar ștampila nu fusese anulată.

– *Campesino* a spus că este de la sora dumneavoastră, adăugă Max.

Da, era o glumă bună. Campos nu avea soră.

Atunci realiză: era sora Julia, care fusese înainte la parohia St. Mary din San Luis, călugărița angelică,

cea care trecuse prin Morazán cu Diego Garcia şi gangsterii lui cu patru luni în urmă, în drum spre St. Joseph. Ea îi scrisese de două ori de atunci, o dată ca să-i mulțumească pentru ospitalitate şi să-i solicite o donație pentru orfelinatul St. Joseph şi a doua oară ca să-i ceară ajutorul în procurarea unui generator şi să solicite o altă donație pentru orfelinatul St. Joseph.

El îi trimisese un generator şi, la ambele solicitări, banii pentru orfelinat. Nu era singura călugăriță de acolo, din munți, care încerca să păstreze St. Joseph ca şcoală şi orfelinat. Celelalte două, sosite recent, sora Rose şi sora Teresa, făceau şi ele tot ce puteau ca să păstreze locul. Directoarea, sora Bettine, fusese acolo aproape singură în ultimii douăzeci de ani destul de ciudați, iar el fusese generos față de ea. „Securea Bettine – aşa fusese supranumită, îi controla cu o mână de fier paralizată pe cei fără mamă şi abandonați. Pentru banii dați, Campos s-a gândit că sora Julia a fost o mare îmbunătățire şi exact ce lipsea în locul acela. În afară de asta şi de solicitările lor ocazionale, el nu se prea gândise la călugărițele de pe deal.

Până ieri, când fusese contactat în legătură cu un avion Cessna, care se lovise de dealurile salvadoriene cu o zi înainte, în partea lui de pădure. În cele douăsprezece ore înainte de a afla de dezastru, părăsise Morazánul ca să se ocupe de afacerea Gonzales din Columbia, iar avionul fusese găsit de

gherilele CNL şi prădat. Astfel că acum aveau un incident complet, cu furt, politicieni, forțele rebele, Departamentul de Stat al SUA şi câteva chestii ascunse de CIA. Fusese avionul Agenției şi-şi voiau înapoi tot ce se furase, iar de la el voiau să ungă roțile care să le introducă şi să le scoată oamenii din Morazán cu misiunile îndeplinite.

Asta era specialitatea lui, ungerea roților, mişcarea oamenilor, contrabanda, banii, influența, indiferent ce îi cerea slujba şi, slavă Domnului, în ultima vreme îi ceruse destul de mult.

În seara asta şi mâine îi va cere şi mai mult. Sora Julia avea o soră şi, din motive pe care Campos nu le cunoştea, indiferent de câte ori revedea planul cu ochii minții, Diego Garcia o ceruse pe sora călugăriței Julia să-i ducă banii care ar răscumpăra valiza diplomatică. Spre onoarea sa, Departamentul de Stat catadicsise să-i dea femeii un bodyguard, un agent PSD, pe care-l aduseseră din Lima, Peru, pe nume C. Smith Rydell, şi, conform ultimului fax care-i venise pe linia de siguranță în seara asta, cei doi sosiseră în San Salvador şi erau pe drum, în nord, spre Morazán.

A doua pagină a faxului fusese documentul de încărcare a avionului şi, de fiecare dată când se gândea la el, nu putea decât să clatine din cap.

– *La vida es tan loca, Sofia,* spuse el, aplecându-se în scaun ca să-şi ia pantalonii de pe podea. *Viața e o nebunie.*

– Tu eşti nebun, Alejandro. Ea strânse mai tare ultima sutură pentru că terminase de cusut, iar el îşi imagină c-o făcuse special ca să-l vadă strângând din ochi. Ca să pară amabil, el făcu figura potrivită.

– Eşti o femeie rea, *chiquita,* îi spuse cotrobăind prin buzunarele pantalonilor până dădu de cuțitul închis. Îl scoase şi se folosi de el ca să deschidă plicul.

– Nu sunt ticăloasă, ci onestă.

Meschină, dar onestă era tot ce putea accepta el. Deschise scrisoarea şi citi data scrisă în partea de sus. Era veche de o lună.

– Mai mult cinstită decât meschină, spuse ea apucând partea de sus a plicului şi trăgând-o în jos. Îi înfruntă privirea pe deasupra bucății de hârtie. E timpul să te duci acasă, *alférez. Stegarule.*

El se încruntă. Ea ştia bine că nu trebuia să-i spună asta cu voce tare.

Dar ea nu-şi făcea probleme.

– Te-a cam părăsit norocul, Zorro. Nici treaba ei nu era să-l numească aşa. Asta era treaba cu doctorii. Uneori, cineva se îmbolnăvea şi sfârşea în ghearele diavoleşti ale vreunui doctor, iar dacă bolnavul avea cumva febra junglei, îl făceau să-şi spună istoria vieții cu toate detaliile în timpul delirului, şi astfel, doctorii puteau să-i strângă de ouă.

Şi ghearele puternice ale Sofiei fuseseră cam strânse în jurul testiculelor lui în ultimii opt ani, ceea ce era un gând al naibii de greu de suportat când el stătea la masa din bucătărie, doar în boxeri.

– O să meargă mai repede dacă continui să vorbești. El nu înghițea nici asta.

– Este a treia oară anul ăsta când ești rănit grav și ai nevoie de mine.

– Întotdeauna am nevoie de tine, *chica*. El încercă s-o necăjească, să scape de privirea înghețată pe care i-o arunca. Dar ea nu se înduioșă.

– O să ai nevoie să-ți semnez certificatul de deces, dacă nu te oprești acum și pleci, atâta timp cât ești cu un pas înainte.

– Întotdeauna sunt cu un pas înainte, spuse el, iar ea îl împunse lângă noile cusături. *La naiba!*

– Te iubesc. Ea îl înghionti din nou.

– Mi-ai putea fi mamă.

– Nu ți-ai cunoscut mama.

El o prinse de mână, înainte ca ea să-l înghiontească din nou.

– De când ți-ai dat seama că mă iubești?

– De când ai avut friguri.

El fu impresionat. De fapt, ea îi ascundea ceva.

– Sofia, Sofia..., începu s-o alinte, dar doctorița salvadoriană de cincizeci și cinci de ani, cu cinci copii, doisprezece nepoți și un soț foarte macho, avea parte de multe alintări și fără oferta lui sărăcăcioasă.

– Am stat de vorbă cu Jewel, îi spuse ea.

Nu asta voia el să audă. Îi dădu drumul la mână și se rezemă de spătarul scaunului. Dacă Sofia și Jewel se aliau împotriva lui, ar fi vrut să aibă pantalonii pe el.

– Jewel nu mai locuieşte aici. Trăieşte cu acel „nu ştiu-cum-îl-cheamă“, în Barranquilla.

– A plecat pentru că te iubeşte.

Da. El îşi aminti că auzise cuvinte cu acelaşi efect şi se întrebase ce afurisită de semnificație aveau – *te iubesc atât de mult, că nu suport să stau cu tine.*

Afirmațiile alunecătoare de acest gen se aflau la baza războiului dintre sexe.

– N-a vrut să fie de față când vei muri.

Venite din partea doctorului tău, acestea erau cuvinte destul de alarmante.

– E o rană superficială, Sofia. Tu ai spus-o. Opt cusături.

– N-o lua în glumă, Alejandro.

N-avea cum s-o ia în glumă, când ea dădea o astfel de sentință.

– Trebuie să plec, spuse ea, întorcându-se să-şi strângă trusa medicală. Vreau să ajung acasă înainte să izbucnească furtuna. Dar vreau să te gândeşti la ce ți-am spus.

Nu, dacă putea să n-o facă.

– Ce furtună?

– Vine ploaia din nou în seara asta, cam într-o oră. O să-ți las nişte analgezice.

– Mulțumesc. Îi plăcea să aibă narcotice legale în casă.

Analgezice. *Dumnezeule!* Sofia ştia cu ce se ocupa el.

– Max, spuse el cu voce tare, fluturând scrisoarea în aer, sperând să capteze atenția bătrânului.

Când Max își ridică privirea, el îl orientă spre ușă.

– Te rog s-o conduci pe doctorița Cristiani. Isadora, o strigă pe menajeră. Adu-mi mâncarea.

Da, el era nemernicul Alejandro Campos, care mânca supă la masa din bucătăria sa, îmbrăcat doar în chiloți, și citea o scrisoare care nu făcea decât să-l demoralizeze complet, să-l facă să-și piardă și umbra de încredere pe care o mai avea în oameni. Ceea ce era o rușine lamentabilă, pentru că el nu prea mai avea niciun pic de credință în nimic și tocmai de asta trebuia să plece din Morazán. Nu pentru că fusese rănit de câteva ori în ultimul an, ci pentru că nu mai credea nici el în ceea ce făcea, iar Sofia avea dreptate, asta avea să-l ucidă.

Împături scrisoarea și o puse la loc în plic, apoi le vârî pe amândouă în buzunarul cămășii.

La dracu'! Călugăriţe și gherilă. Acum aflase totul, în afara motivului pentru care Diego Garcia o alesese pe Honoria York-Lytton să fie comisionarul lui în schimbul de mâine și mai ales de ce acceptase ea. Din ceea ce i se spusese despre femeie și din dosarul scurt care-i fusese trimis, nu înțelesese de ce, soră sau nesoră, onorabila Honoria se lăsase atrasă în încurcătura asta. De obicei, doamnele de societate evitau gherilele din junglă. Preferau să nu-și riște viața în apele tulburi ale lumii a treia. Nu se

abăteau din drum ca să dea nas în nas cu trăgătorii cu AK-47, care puteau alege mult mai uşor să le ia prizoniere ca să obţină răscumpărare decât să facă afacerea cu ele. Pentru un profit îndoielnic, pentru că ea, probabil, era mai valoroasă decât documentele pe care fusese trimisă să le recupereze.

Acelaşi lucru putea fi spus despre surprinzătoarea călugăriţă Julia Ann-Marie, surprinzător de bogata călugăriţă Julia Ann-Marie – şi când te gândeşti că el îi dăduse bani!

Îşi orientă atenţia spre fereastra care dădea spre fântâna din curtea sa, privirea fiindu-i atrasă de norii negri care se mişcau repede, acoperind luna. *Perfect.* Opt suturi nou-nouţe, o călăgăriţă însărcinată, două sute cincizeci de kilograme de cocaină pe care trebuia să le găsească, doi vizitatori bine-veniţi, dar care-i creau probleme şi un potop în calea lor.

Dacă se pornea potopul, se gândi el, când cerul se dezlănţui cu rafale puternice de vânt şi cu torente de apă, ştia sigur că urgia avea să dureze câteva ore.

Noaptea era perfectă. Vila era grozavă, avea tot ce i se promisese în anunţ: podele de lemn, cinci şeminee, cuptor de pizza încorporat, cadă, bazin de înot, şapte băi, douăzeci şi două de camere în total. Uşi duble peste tot şi destule coşuri pe acoperiş, încât rivaliza cu Notre Dame, deşi cinci din ele curgeau.

– Aduceți gălețile, urlă el și trei dintre țâncii Isidorei țâșniră ca săgețile, râzând și întrecându-se să aducă gălețile din cămară.

– Campos. Un bărbat brunet cu un tricou cenușiu și pantaloni de camuflaj ieși din birou cu o foaie de hârtie. Jake Williams era un cowboy din Wyoming, care alesese o viață aventuroasă și ocazia de a fi tot ce putea. Campos fusese fericit să-l angajeze. El mai avea un consultant pe probleme de siguranță, contractat și plătit de guvernul SUA pentru interesele sale, pe lângă abilitățile lui Jake. Panama vrea să-i dăm informațiile lui Rydell când ajunge aici,

Campos luă hârtia și citi. Din fericire, nu-l deranjau misterele. Le lua ca pe niște provocări. Nu fugea de frânturile obtuze de informații care zburau prin viața lui. Ele se acumulau și, fără excepție, alcătuiau un întreg, o idee completă, un plan complet, o întreagă revelație despre felul în care el se scufunda tot mai adânc în rahat. În mod normal, loviturile cartelului cocainei nu erau marea lui îngrijorare. Erau prea multe pentru a le stabili o prioritate rezonabilă. O mulțime de oameni mureau în afacerea sa; de obicei, sfârșeau rău, niciodată în somn.

În mod obișnuit, un polițist federal din Lima, Peru, eliminat de vreun contact, nu constituia o noutate în provincia Morazán, El Salvador. Dar când partenerul mortului era programat să ajungă la vila sa într-o oră,

ei bine, Campos îşi imagină că exista o miză. Rămăsese în viață asigurându-se că nu fundul său era miza.

O picătură de apă căzu pe fax, apoi alta şi alta.

Înjură încet şi scutură bucata de hârtie.

– Jake, ai putea să... oh! acum era un mic şuvoi care se vărsa pe masă – să aduci o găleată?

11

Provincia Morazán, El Salvador

Când, în cele din urmă, se dezlănțui, ploaia o prinse pe Lily Robbins pe nepregătite. După o săptămână de ploaie fără oprire, ar fi trebuit să fie pregătită, dar a fi pregătit era o noțiune pe care o uitase când aterizase în El Salvador cu laptopul, cu noua ei cameră digitală, un rucsac și destulă naivitate ca să scufunde *Titanicul* a doua oară.

Dumnezeule, ar trebui să existe legi împotriva celor ca ea, pentru a nu-i lăsa de capul lor în lume.

O pală de vânt prinse mașina ei și aproape o zbură de pe șosea, ca să zicem așa. De fapt, pe ce mergea ea nu semăna cu un drum și nici mașina nu era a ei.

Lily se afla pe ceva care eufemistic se numea „potecă", sau un posibil „drum forestier". Din fericire, mașina pe care o furase figura sub denumirea de „Jeep" sau mașină cu tracțiune integrală. Și, pentru a-i spori norocul, Jeepul pe care-l furase se întâmplase să aibă și un pistol. Pistolul pe care nu-l putuse vedea prea bine în întuneric ca să

determine ce tip era, nimic mai mult decât un pistol, avea tocul într-o centură legată de scaunul pasagerului, în aşa fel încât şoferul, un el sau o ea, să aibă acces imediat, dacă trebuia să se apere.

Lily se gândea că exista o posibilitate clară. Ea avea o îndemânare, doar una: aceea de a se orienta, de a citi hărțile şi de a şti unde se află pe planetă, cu un grad diferență de latitudine sau longitudine. Se descurca în metrourile europene. Stațiile de tren nu-i puneau nici ele probleme. Drumurile de munte erau cele mai bune prietene ale ei. Atâta vreme cât exista un drum, Lily Robbins nu era pierdută, iar în seara asta, chiar şi fără un drum, nu era pierdută. Avea o hartă şi ştia exact unde se afla: undeva, în zona şcolii St. Joseph şi a orfelinatului şi, te rog, Doamne, fă să fie aşa, pe la jumătatea drumului spre plantația lui Campos.

Alejandro Campos era singura ei speranță şi dat fiind că el era cel mai important dealer de droguri din Morazán, Lily îşi imagină că într-un fel avea mai multe necazuri decât crezuse ea când se hotărâse să petreacă câteva luni sabatice, departe, în lume.

Fă o călătorie, se gândise atunci.

Vezi America Centrală.

Întoarce-te cu experiențe din viața reală, pe care să le poți împărtăşi clasei tale.

Realizează acel film documentar plin de adâncă compasiune la care visezi în secret de ani întregi, cel

care-ți va aduce Premiul Academiei pentru „Filmul documentar al anului de cea mai profundă compasiune“.

Şi, în cazul ei, abunda de compasiune.

Compasiunea ei se amplificase cu două zile în urmă, la aproximativ cinci minute după ce Cuerpo Nacional de Libertad dăduse buzna în Şcoala şi Orfelinatul St. Joseph. Aveau cu ei un american grav rănit.

Şi îi puseseră câteva întrebări americanului, la care el nu răspunsese prea exact.

Apoi el murise.

Aşa se terminase povestea.

Numai că blestemată să fie ea, dacă se va lăsa capturată de ei şi interogată. Deşi numai Dumnezeu ştia ce secrete ar putea deține ea, care să prezinte interes pentru grupul de gherile din America Centrală.

Poți explica diferența dintre forțele centrifuge şi centripete în geografia trupului uman?

Da. Da, putea.

Spune-ne denumirile celor mai importante trei grupuri culturale din Nigeria.

Hausa, Yoruba şi Ibo.

Care este limba oficială a regiunii sudice a Belgiei?

Franceza.

Nicio îndoială. Era pregătită să se lase interogată de oricine. Doar dacă nu erau rebeli din lumea a treia şi nu-i cereau aparatul de filmat.

Roata stângă din față patină în noroi, azvârlind-o încoace şi încolo, şi în secundele următoare luă piciorul de pe accelerație şi lăsă volanul să-i alunece printre degete, în timp ce maşina o arunca dintr-o parte în alta. Când şanțul se termină, apăsă din nou pe pedală şi prinse volanul mai ferm, luptându-se să păstreze vehiculul pe drum.

Mergea prea repede. Ştia asta. Introdusese Jeepul în viteza a patra şi apăsase pedala la maxim. De câteva ori, maşina se înclinase mult în afară în curbă, sau peste vreo ridicătură, dar ea nu încetinise.

Nu avea curajul s-o facă.

În spatele ei erau lumini lucind prin ploaie. Uneori le mai pierdea, dar nu pentru mult timp.

Era joi.

Sosise la St. Joseph vinerea trecută, cu o cameră video şi cu carnetul de notițe în mână, ca să înceapă să se documenteze în privința muncii unui grup mic de călugărițe, ridicat împotriva unui guvern oprimant, care cedase presiunii corporațiilor capitaliste ce voiau să monopolizeze industria cafelei din Salvador. Biserica acelor bune călugărițe îşi abandonase cauza, dar ele erau neînduplecate, luptând umăr la umăr cu CNL pentru fermele independente şi pentru viitorul copiilor de fermieri. Sau, aşa credeau ele.

Aşadar, era vineri, o zi de adaptare la situație şi de adunare a datelor preliminare.

Sâmbătă îi mersese destul de bine. Lily obținuse o înregistrare de o lungime apreciabilă și făcuse două interviuri.

Duminică murise sora Bettine și în mod neașteptat Lily prinsese ultimele ei cuvinte, o rugăciune pentru cei credincioși, înregistrată pe peliculă.

Luni, la utrenie, sora Teresa capotase și se confesase, mărturisind că-l cunoscuse trupește pe un soldat al rebelilor CNL și că rămăsese însărcinată. Toți cei prezenți, inclusiv Lily, răsuflaseră ușurați că sora Bettine fusese scutită de confesiune și de detaliile sordide pe care le ascultaseră toți cei aflați pe băncile din strană.

Americanul murise marți în altar, la picioarele lui Iisus, iar Lily, ascunsă în sacristie, înregistrase tot.

Miercuri ieșise la iveală că experiențele carnale ale sorei Teresa nu se rezumaseră la un singur soldat al rebelilor, dar copilul, jura ea, nu putea fi decât al căpitanului, un tip mai în vârstă, numit Diego Garcia. Altă călugăriță, sora Julia, jura și ea că era adevărat, pentru că fusese singura confidentă a Teresei, în timpul acestei aventuri amoroase – cea inițială. Sora Julia fusese la fel de șocată și de dezamăgită ca și restul, în privința celuilalt rebel, mai tânăr.

În acel moment, cu CNL aflat încă în reședință, și cu una dintre călugărițe comițând adulter, apoi înșelându-și prietenul, lucrurile o cam luaseră razna, iar Lily, cu discreție, înregistrase totul pe peliculă.

Continua să înregistreze, să capteze pe peliculă viața aşa cum era, considerând că va fi de departe cel mai bun documentar de compasiune intensă de la Cannes.

Parcă şi vedea titlurile în minte: *Move Over, Indiana Jones. Lily din Albuquerque pune stăpânire pe lumea documentarului.*

Se folosise de subterfugii, ascunzându-se în ungherele şi văgăunile vechii biserici şi mănăstiri – iar toate părțile implicate simțiseră că odată ce CNL luase în stăpânire biserica, iar bietul american murise, era mai bine ca doamna Robbins să părăsească St. Joseph, sau cel puțin să pară c-o face.

Apoi, cu patru ore în urmă, apăruse chiar Diego Garcia, un bărbat care nu lua nimic drept bun, cu atât mai puțin ideea dispariției unei americance de la St. Joseph, după un pilot american care murise într-un mod atât de nepotrivit, chiar în fața altarului bisericii St. Joseph. Un pilot, al cărui avion căzuse deasupra regiunii Morazán; de fapt, mai precis, fusese „doborât". Lily surprinsese la fel de neaşteptat vorbele lui de dinaintea morții, înregistrându-le pe bandă. Departe de a fi o rugăciune pentru credincioşi, el repetase doar două cuvinte: Lua-v-ar dracu'!

Ea le auzise foarte clar, chiar din sacristie. Soldații adunați în jurul lui să-i pună întrebări le auziseră şi ei foarte clar şi, dacă el nu şi-ar fi ales chiar acel moment să moară, era sigură că l-ar fi omorât pe loc.

Iar ea înregistrase tot.

Când Diego Garcia ordonase o percheziție amănunțită a bisericii şi a orfelinatului, după ce o

bătuse pe Teresa şi-l împuşcase pe amantul ei mai tânăr, două evenimente pe care Lily le înregistrase, dar jurase, aşa să-i ajute Dumnezeu, că niciodată, dar niciodată, nu se va uita la ele, nu mai ezitase niciun moment. Se întorsese şi ieşise pe uşa din spate. Sora Julia o ajunsese din urmă la bucătărie şi-i dăduse o hartă, unul dintre veşmintele sorei Bettine şi un plan de scăpare: Alejandro Campos, un amic al bisericii, în special al orfelinatului, care era un om bun, cu toate că trecuse câteva mii de kilograme de cocaină prin Morazán.

Lily se îndoia.

Du-te la el, îi spusese sora Julia. *Campos este singurul care te poate proteja de Garcia.*

Lily nu se îndoia de asta, şi, în graba de a scăpa şi sub impulsul momentului, se supusese, încrezându-se în sora Julia că n-o va trimite la cineva care să-i taie gâtul, nici n-o va lăsa în întuneric şi furtună. Acum tot ce trebuia să facă era să ajungă la el. Un fascicul de lumină din spatele ei o făcu să aibă fiori pe şira spinării. Se uită la pistolul aşezat pe scaunul pasagerului şi speră două lucruri din toată inima: că era un .45 şi că avea destule gloanţe.

12

Îmi place ploaia.

Ploaia? Smith se uită la Honey care stătea lângă el, pe unul din cele două locuri ale Land Cruiserului de care făcuseră rost la Ilopango, împreună cu un camion de două tone şi jumătate. Asta nu era ploaie. Era un torent.

– Practic, suntem inundați, îi spuse el. Lumea de partea cealaltă a parbrizului era o fâşie solidă de cer plumburiu, care părea că se amestecă cu trotuarul ud. Lăsase ştergătoarele la viteză mică şi nu se vedea nimic – de fapt, chiar patinase pe marginea curbei, la fel cum alunecase şi pe cea dinainte.

Honey se apucă de apărătoarea maşinii şi-şi drese glasul, aşa cum făcuse şi ultima oară, dar de data asta nu mai dădu drumul apărătorii. Îşi folosi mâna liberă ca să-şi ia țigara din gură şi să poată elibera un nor mic de fum parfumat în maşină – era circaşă cu o umbră de whisky – care îşi găsi drumul prin mica deschidere din partea de sus a geamului.

Smith strânse mai tare de volan şi verifică oglinda retrovizoare, ca să se asigure că acel camion de două tone şi jumătate din spatele lor se afla pe drum. Ultimul

lucru care le mai trebuia era ca paletul cu arme şi bagaje să sfârşească pe undeva, pe fundul vreunei prăpastii blestemate.

– Vrei să conduc eu? îl întrebă Honey, înainte de a mai trage din ţigara aceea cubaneză mică.

El o privi o dată scurt şi pătrunzător.

– Sunt o şoferiţă excelentă, îi spuse ea, rezemându-şi din nou mâna cu ţigara de scaun.

– Nu. Smith nu-şi lua ochii de pe drum. Fără vorbărie multă, acesta era mottoul lui. Cu cât vorbeşti mai puţin, cu atât mai bine. Scurt şi concis. Cât mai simplu.

Sau să spună ceva ce avea să regrete mai târziu, ceva rece şi neadevărat despre cât de nepotriviţi erau făcătorii de bine şi călugăriţele cu sacrificiul de sine în sânge.

– Eu m-am odihnit. Tu ai fost treaz toată noaptea şi...

– Conduc.

Şi dacă era nevoie de mai mult de două cuvinte ca să-şi impună punctul de vedere, el pierdea teren.

– Eu am condus la Talladega.

– Nu.

Alt kilometru trecu în tăcere şi un pufăit scurt de ţigară.

– Şi asta am făcut.

Smith trase aer adânc în piept. Nu era un oftat. El nu ofta.

– Aproape am absolvit şcoala lor de instruire. Capătul ţigării pâlpâi pe moment în cabina întunecată, când ea mai trase un fum.

Nici vorbă. Nici măcar pe aproape.

– Nu este aşa. Trebuia să fii chiar bun ca să termini şcoala de instruire sau vreo şcoală NASCAR. Astea nu dădeau diplome doar pentru că plăteai.

– Şi eu... aproape.

Ei, asta era de acum o adevărată deteriorare a minunatei tăceri dintre ei, un fel de ciondăneală juvenilă între parteneri.

– Când ajungem la plantaţia Campos, vor fi aplicate regulile mele, tot drumul. Să faci ce îţi spun. Orice întrebări pot fi puse mai târziu, sau deloc. Nu te aştepta să-mi explic acţiunile, mai ales în prezenţa altcuiva.

– Talladega a fost a doua şcoală de şoferi pe care am urmat-o, spuse Honey, ceea ce nu era confirmarea la care se aştepta el. Cuvintele „da, domnule" ar fi fost mai adecvate.

– Dacă sfârşim mâine în tabăra CNL, deşi voi face tot posibilul să nu fie aşa, nu voi vorbi cu tine decât dacă va fi absolut necesar. Numai că trebuie să te iei după mine. Ultimul lucru pe care Smith era înclinat să-l facă era s-o atragă pe Micuţa Domnişoară Cu Ţigara Al Cărei Capăt Arunca Scântei într-o tabară de insurgenţi de munte, dar era doar o posibilitate. Era, de fapt, definiţia nebuniei. O nebunie atât de mare, încât el se gândea deja să

recurgă la o intimidare serioasă, ca să obțină combinația de la ea – foarte serios. O intimidare pe care ea n-o va uita mult timp de acum înainte, dacă se va întâmpla asta vreodată, apoi va scoate cătușele *lui* și o va lega de ceva nemișcat de la Campos, în timp ce el și proprietarul plantației vor pleca și vor recupera marfa CIA și pe sfânta călugăriță, Julia.

Sigur o putea face. Nu avea nevoie de Honey după el. Odată ce treaba se încheia, vor pleca fiecare pe drumul său, iar ea nu va fi nimic altceva decât o chestie sâcâitoare, un fleac uluitor al unei chestii începute și neterminate, care-l va scoate din minți pe următorii douăzeci de ani.

– Prima școală auto la care am mers a fost DDD, din Los Angeles. Honey strivi țigara în scrumiera Land Cruiserului.

Smith îi mai aruncă o privire.

– Dandridge Dynamic Driving? În cercurile unde abilitatea de a șofa făcea diferența dintre viață și moarte, Dandridge era considerată cea mai bună școală din SUA, dacă nu din lume. Fiecare școală de șoferi avea propriile teorii și o pistă. DDD avea o reputație de școală garantată.

– Da. Ea stătea într-o parte pe scaun, cu fața spre el. Fratele meu, Thomas, m-a trimis acolo acum câțiva ani și am absolvit școala. Tot nu pot parca în paralel prea grozav, dar pot să merg controlat în plan înclinat la nouăzeci de grade și să fac o întoarcere de unu optzeci cu spatele.

Grozav. Era impresionat, iar Thomas, își aminti, era fratele loial lui „Avaldamon“.

– Am fost la Dandridge, spuse el. Făcea parte din instruirea pentru SDF.

– Când?

– De curând. Atât i-a spus. Smith nu dădea niciodată detalii reale despre viața sa, nici măcar cele mai nevinovate amănunte, dacă existau, lucru de care se îndoia.

– L-ai cunoscut pe Steve Thornton?

– Steve? Mda. El făcea un curs defensiv de două zile pentru un grup de șoferi de limuzine din Los Angeles în timp ce eram acolo. Și nu era ceva neașteptat. Ei aveau și altceva în comun, pe lângă o noapte sălbatică în San Luis. Nimic nu-l putea surprinde mai mult. Aveau chiar și o cunoștință comună, pe lângă Brett Jenkins III, care probabil era agent străin. Au fost momente când Smith considerase că jumătate din Departamentul de Stat cuprindea persoane din afară, și asta în sens cosmic, nu politic.

– Steve a fost instructorul meu personal.

Da. O credea. Orice tip cu ceva influență ar fi ales-o pe Honey dintr-o mulțime și ar fi luat-o sub aripa sa, doar pentru plăcerea de a o avea alături. Era frumoasă, prietenoasă, caldă, îi plăcea coniacul și, de fapt, nu era prea răsfățată.

Acest ultim gând îl trezi brusc.

Sigur, ea avea bani, încredere în sine, haine de firmă, arăta grozav și avea chiar foarte mulți bani, dar, când se gândea la asta, ea nu era deloc ca Natalie.

Natalie fusese coruptă până în măduva oaselor.

Lui îi plăcuseră primele săptămâni ale relației lor. Îi plăcea cum își arunca părul pe spate și acele zâmbete timide, umorul fin, toate discuțiile purtate într-un suflet despre momentele fascinante care alcătuiau viața lui Natalie. Îi plăcuse sexualitatea care stătea la baza a orice, precum și senzualitatea fățișă a fiecărei mișcări pe care o făcea, a fiecărei atingeri, a fiecărui pas, de fiecare dată când se așeza pe un scaun, când ridica o ceașcă. Urmărise personal evoluțiile ei care afectau creierele bărbaților. Îl zăpăcise și pe al lui o perioadă.

Na-ta-lie.

Natalie de Salignac. Era jumătate franțuzoaică și o acceptase total, o iubise două luni lungi de încercare, până când ea îi năruise fascinația inițială față de ea, apoi devenise o cățea, una aprigă. Crima lui, din ce își amintea, fusese că nu ascultase motivul bosumflării ei, de genul „O Altă Zi din Viață" despre un mitocan *barista* de la cafeneaua ei preferată. Mitocan doar aparent, pentru că noul tip de la cafenea îi ceruse banii pentru lapte. Natalie de Salignac nu-și plătea laptele. Era cadou de la lumea corporațiilor de cafea pentru prezența ei în magazinele lor.

Fără glumă.

Avea chiar și o denumire pentru asta: prințesa Discount. Îl avea în tot orașul, doar pentru că apărea și pentru că era Natalie.

Smith o privi pe Honey a cărei coadă franțuzească începuse să se desfacă, destul ca unele bucle să cadă liber în jurul feței. Agrafa neagră de piele era încă la locul ei, o bandă strălucitoare și lucioasă pe partea de sus a capului, proclamând-o Regina Zilei, sau Audrey Hepburn sau așa ceva, își imagină el. Îl făcu să zâmbească. Cine purta bentițe ca adolescentele și femeile din reviste?

Oh, bine. Fusese și ea într-o revistă și era ușor de văzut din ce motiv, chiar cu uniforma BDU șifonată și vesta tactică umplută cu tot felul de ciudățenii. O văzuse cum își pusese rujul și o perie mică într-un buzunar de muniție, ceva bani și o carte de credit în altul. Telefonul celular intrase perfect într-un buzunar rezervat de obicei pentru muniția pistolului de rezervă. Șervețele, niște gumă, un pix, o agendă mică, batoane de granola, parfum – toate dispăruseră în vesta ei.

Dar cumva, îi lipsea ceva din acest amestec. Cu acea cigarillo între dinți, reîncepuse să scotocească prin geanta galben-canar.

– Thomas plănuise o expediție de cercetare în Nepal și a vrut să-i țin de urât, spunea ea. Dar era genul de expediție cu acces foarte limitat la siturile pe care voia să le viziteze. Scose țigara din gură, dădu afară fumul, apoi o ținu între degetele de la o mână în timp ce cotrobăia prin geantă cu cealaltă. Fiecare trebuia să-și ducă rucsacul și să fie acceptat

de nepalezi, aşa că m-a înscris ca şofer al expediției şi m-a trimis la Dandridge.

Probabil ea avea discount pentru prințese în toată lumea, dar, de fiecare dată când Smith fusese cu Honey, totul avusese legătură cu Julia, intrase în bucluc şi continuase cu curaj, fără pic de teamă, prosteşte chiar, acolo unde nu mai fusese nicio prințesă din Park Avenue. Nu fuseseră niciodată cu Honoria York-Lytton pentru ea însăşi, asta dacă nu aflase informațiile de la ea sau venise cu informațiile sale.

San Luis, El Salvador? Ei bine, să-l scutească! Ea nu avea motiv să fie aici. Şi să cumpere un pistol pe stradă în fața vechiului hotel Palacio? Nu avusese ocazia s-o întrebe cum ajunsese la acea piesă de idioțenie.

Dar ea nu era proastă. El obținuse cealaltă carte a ei, *Sexualitatea femeilor sub jugul tiraniei politice a secolului XXI* şi, omule, fusese o lovitură adevărată. Avaldamon Thomas nu era singurul York-Lytton capabil să scrie tratate academice aproape indescifrabile.

Smith era un tip isteț, dar asta îl depăşea.

– Cu toate acestea, fratele meu, Haydon, a primit misiunea. Honey vorbea şi continua să scotocească prin poşetă. A ajuns într-o şcoală de catârgii, aşa că a putut să ajute cu carele trase de catâri prin vale. Esența chestiunii este că drumurile în Nepal sunt mult mai rele ca acesta, şi, cu toată ploaia din noaptea

asta, dacă vrei să te relaxezi, să moțăi puțin şi să mă laşi să conduc, ai fi pe mâini bune. Am fost foarte atentă la Dandridge, iar Steve, după cum ştii, este un profesor excelent.

În sfârşit, Honey găsise ce căuta şi scoase o casetă mică din poşetă.

– M-a învățat să simt unde este centrul de greutate al maşinii, în special la un SUV, tipul de maşină pe care l-am folosit mult la ore, ştiu să frânez corect, să controlez vehiculul şi mai pot, vezi tu, să evit refugiile şi să nu dau în şanțuri – ea dădu afară fumul din nou... – n-am vrut să te jignesc.

Deschizând caseta, flutură o pereche de ochelari prin fața lui.

– Ochelari de condus, spuse. Slabi, cu lentile gălbui, pentru noapte. Cu ei nu te vor mai orbi luminile şi vei vedea contururile ceva mai clar.

Smith făcu o grimasă. Fata asta chiar credea că poate conduce mai bine decât el? Nu, nici şi în cele mai bune zile de la Dandridge, cu sau fără ochelari. Totuşi, se gândi o clipă la propunerea ei, ceea ce îi dădu un moment liber. El se afla întotdeauna pe locul şoferului, fizic, cu mintea, cu toate emoțiile. Controla foarte bine tot ce era în jur, dar şi ceea ce se afla la oarecare distanță şi avea abilități precise, exacte şi foarte bine exersate, mai ales când era vorba de control.

– Mulțumesc, îi spuse. Dar mai avem o oră până la Campos. E mai bine să mergi în continuare decât să rişti, schimbând şoferul.

Ea oftă, apoi se rezemă de spătarul scaunului, iar el se simți ca un nemernic.

Ea îl făcea să se simtă așa.

– Ce fel de cercetare făcea Thomas în Nepal?

El citise ceva de curând despre Nepal, dar nu-și amintea exact unde.

– Amoniții gigantici în amonte de râul Kali Gandaki. Este o ramură de studiu cam obscură.

Da. Era convins de asta.

– Sunt gigantici cu adevărat, mari cât roțile, unii dintre ei, spuse ea. Eu am luat parte la porțiunea mai ușoară a drumului, de la Kathmandu la Pokhara. Thomas știe că pot merge atâta timp cât există camere de hotel și apă caldă, dar în Nepal nu sunt hoteluri pe drumuri și, oricum, nu i-a mai trebuit un șofer oficial după aceea. Dincolo de Pokhara sunt doar transporturi cu catâri și iaci și podișuri înghețate, dar noi am mai pierdut vremea în văile joase ale râului, observând ce s-a scurs din Tibet, dacă mai era cazul, și vizitând locurile sfinte. Thomas este foarte priceput să ia mostre, să organizeze datele, să extrapoleze teoriile. Este cercetătorul familiei.

– Iar Julia, sfânta, spuse Smith. O sfântă care nu-și alege bine locul faptelor bune. Iar Haydon este un aventurier în stil mare, așadar, unde vă aflați tu și ceilalți doi frați, Gerald și William?

Honey se întoarse din nou spre el cu o expresie uimită.

– Te-ai interesat de mine? Împiedicându-te mai mult decât accidental prin vreun articol din *Ocean?*

– Puțin, admise el. La naiba, doar el investiga pe oricine care intra în lumea lui, în special dacă îi diminua credibilitatea, iar ea asta făcuse.

– Şi ce ai aflat?

– Pe lângă Shakespeare jucat nud?

– Aveam câteva frunze pe trup.

– Şi iubiții din modeling?

– Amorul din acea relație a durat foarte puțin, şi asta a fost cu mult timp în urmă. Suntem prieteni adevărați şi, nu, niciodată nu mă gândesc la prietenii mei ca la nişte simpli prieteni, chiar dacă sunt foşti iubiți. Îmi place să-i păstrez ceva mai aproape pe cei la care țin.

Touché! El, dacă termina cu o femeie, termina şi gata. O dădea uitării. Probabil, Natalie încă mai înfigea ace într-o păpuşă woodoo cu numele lui şi probabil că nu era singura. Singura femeie cu care nu terminase niciodată a fost prima lui relație adevărată, o femeie excitantă şi frumoasă, de treizeci de ani, o contabilă numită Caroline, care luase ideile unui tânăr de nouăsprezece ani despre sex şi le întorsese pe dos. Mai păstra legătura cu Caroline.

– Şi asocierea cu regii fondurilor de risc de pe Wall Street?

– A fost strict o asociere profesională. Suntem amândoi în comitetul director al Century Opera.

Colectarea fondurilor şi participarea la inaugurări făceau parte din slujbă.

– Şi contele francez?

– Este o rudă mai îndepărtată, partea normandă a familiei Lytton. Nu prea se înțelege cu tata, dar unii dintre noi încercăm să ținem legătura.

– Şi Kip-Woo?

Honey trase lung din cigarillo, privindu-l concentrată în cabina întunecată a Land Cruiserului.

– Ai citit pagina mondenă, spuse ea, după ce dădu afară un nor de fum.

– Evenimentele curente.

– Pe naiba! Ea izbucni în râs. Nu m-ai uitat după ce m-ai urcat în avionul ăla.

Nu prea.

– De fapt, domnule Rydell, între gala de modă la care am fost cu Robbie şi petrecerea acelui editor la care am fost cu Kip-Woo, au trecut exact patru luni. Aş spune c-ai citit despre mine în fiecare săptămână, după noaptea petrecută la San Luis.

– Nu chiar, zise el strângând mai bine volanul între degete, cu ochii asupra drumului. Ieşise din țară de câteva ori în ultimele patru luni şi-i lipsiseră articolele de la rubrica de weekend din *The Washington Post* şi *The New York Times*, paginile mondene.

– Aş crede că te-ai îndrăgostit de mine.

Smith îi aruncă o privire la repezeală, apoi reveni asupra drumului. Îndrăgostit. Nu credea.

Au mers în continuare în tăcere vreme îndelungată, cu ştergătoarele funcţionând stânga-dreapta, radiatorul scoţând aer cald, cu mirosul de cigarillo şi de whisky de cireşe înmiresmând aerul. Cu fiecare kilometru parcurs în tăcere, atmosfera devenea tot mai încărcată, mai desăvârşită, mai greoaie. El era atent la drum, iar ea la el. Îi simţea privirea conştient concentrată asupra lui, alunecând peste el. Era o senzaţie distinctă, neobişnuit de fascinantă şi îi plăcea.

Îi plăcea al naibii de tare.

– N-a mai fost nimeni după tine, îi spuse ea cu o voce blândă, rostind cuvintele cu grijă.

Iar asta îi plăcu şi mai mult.

13

Plantația Campos, provincia Morazán, El Salvador

Era uluitor!

Extrem de periculos.

Alejandro Campos își coborî privirea asupra pistolului pe care-l avea în mână, aproape uluit de apariția acestuia în casa sa. Era dintr-un set de Colt .45s, cu numele posesorului gravat pe glisieră.

Ultima dată văzuse acest pistol cu două săptămâni în urmă, sus, pe râul Torola. Fusese ultima oară când îl văzuse pe proprietarul pistolului, Diego Garcia.

– Ce caută pistolul lui Diego Garcia în vila mea? întrebă el, ridicându-și privirea de pe pistol și întâlnind privirea lui Max.

– L-a adus o călugăriță, *patrón. Señor* Jake a introdus-o în hol. Una din gărzi i-a găsit pistolul sub veșmânt.

Îl fixă cu privirea un moment pe bătrân.

– Sub veșmânt? repetă, părându-i-se că nu l-a auzit bine pe Max.

– *Sí, patrón,* sub veșminte.

Nu era asta cea mai straşnică veste pe care o aflase în ultimele cinci minute?

O, sigur că era!

Nu i se mai părea ciudat acum că acele călugărițe din Morazán rămâneau însărcinate, dacă bărbații din Morazán le percheziționau sub fuste.

– Ad-o pe *religiosa* aici, *immediatamente*. Poanta acestei veşti proaste era chiar ideea că o călugăriță avea asupra ei un pistol, ca să nu mai spunem chiar că era real. Paznicul de serviciu merita un bonus că avusese această inspirată idee de a o percheziționa, care ar fi scăpat altor o sută de tipi mai puțin vigilenți.

Sub fuste. *Bunule Doamne!*

În loc să se ducă după călugăriță, Max îşi coborî privirea asupra picioarelor patronului său.

Campos înțelese imediat.

– Isidora! strigă. *Pantalónes, por favor!* Pantalonii, te rog!

Abia reuşise să se îmbrace decent şi să se aranjeze, că Max se întoarse în bucătărie cu Jake şi cu femeia.

Femeie, nu călugăriță.

El ştia diferența.

Călugărițele nu purtau decolteu.

Această femeie avea unul straşnic, un fenomen fascinant, realizat dintr-o sutană mult prea mare pentru ea, care îi cădea adânc în față, o îmbrăcăminte care trezea interesul, un tricou cu mulți nasturi descheiați dedesubt şi poate un sutien push-up.

De obicei, călugărițele nu aveau cuțite Spyderco în buzunare, nici nu-şi hotărau soarta cu pistolul.

Această femeie o făcuse, cu o centură de pistol lucrată manual, ornamentată cu măiestrie, cu cataramă de argint gravată şi un pistol lucrat manual cu inițialele *DG*. Jumătate din sutana ei era prinsă la centură şi ridicată, lăsând vederii ce avea sub sutană, ceea ce făcea ca toată treaba să fie mai uşor de intuit.

Nimeni n-ar fi luat-o drept călugăriță, în afară de Maximiliano, care considera că toate femeile sunt sfinte.

Dar până şi Max ar fi trebuit să-şi pună problema cerceilor. Călugărițele nu poartă mai mulți cercei. Această femeie purta trei la o ureche şi doi la cealaltă, un set asortat de perle şi mici safire tăiate pătrat şi o cruce mică de aur, care i se balansa în urechea stângă.

Călugărițele nu au saci de curierat din pânză peste piept, brățări din macrame la încheietura mâinii, inele pe degete şi jeanşi cu talie joasă şi, ceea ce era mai important, lui călugărițele nu-i aprindeau imaginația.

Femeia asta îl stârnea, stând în bucătăria lui, udă până la piele, cu hainele altcuiva căzând de pe ea, cu propriile-i haine mulate ca folia de plastic pe un trup de unu şaptezeci, plin de curbe unduioase, cu un decolteu apetisant.

Nici măcar drăgălaşa călugăriță Julia nu-l înfierbânta, în niciun sens al cuvântului. Sora Julia era sută la sută călugăriță. Arăta ca un înger.

Şi această femeie arăta ca un înger, dar unul dintre îngerii de la Victoria Secret. Părul închis la culoare, care-i cădea pe umeri, era ud şi dat pe spate, pielea

albă cu pistrui pe nas, ochii care se potriveau cu cerceii cu safire şi un chip care spunea că putea aduce mai mult necaz decât merita.

Probabil de asta nu purta inel de logodnă. Da, el verificase. Întotdeauna verifica. În experienţa lui, şi slavă Domnului avea destulă, femeile frumoase deghizate necorespunzător şi un .45 furat nu erau altceva decât necazuri. De fapt, din câte ştia el, femeile frumoase, bine deghizate, care aveau propriul lor .45, nu erau nici ele decât probleme – Jewel, de exemplu.

Dar femeia asta nu era nicidecum Joya Molara Gualterio. Îi era teamă de ceva, iar lui Jewel nu-i era teamă niciodată. Îi era egal.

– Cum te cheamă? o întrebă Campos.

– Robbins. L-Lily Robbins din Albuquerque. Albuquerque, New Mexico, mai precis. Sunt profesoară de liceu, predau geografia şi ştiinţele sociale, câteodată literatura. Acum sunt liberă. Adică aici, în El Salvador. Dar mă întorc la... la, oh, Albuquerque. Sper.

El ridică o sprânceană şi se uită la Jake.

Dumnezeule, femeia asta era o fântână de informaţii, care răzbăteau dinspre ea, şi ce drăguţ din partea ei că făcuse precizarea despre Albuquerque.

Jake ridică din umeri, abia schiţat, dar şi el realizase asta. Adevărul gol-goluţ. Ce ciudat.

– Şi cum ai pus mâna pe pistolul lui Diego Garcia?

Ea păli şi mai tare.

– Pistolul este al lui Garcia?

Ce ciudat că nu ştia al cui era pistolul!

Campos scoase gloanţele din el cu o mişcare de cunoscător şi verifică butoiaşul, înainte de a-i arăta partea laterală a patului armei pe care era gravat numele proprietarului.

Diego Garcia, scris cursiv.

– *Sí, señorita*. Este al lui Garcia şi acum se află la tine. De ce?

– Păi... era în Jeep. Ea părea un pic cam uluită, cu ochii mari, cam fără respiraţie, dar în această situaţie, indiferent cum era, el n-o învinovăţea. Era o noapte sălbatică.

Campos se uită la Jake.

– A venit cu un Jeep negru. Îl verifică gărzile acum.

Nu era nevoie să-l verifice. Un Jeep negru cu pistolul lui Diego Garcia nu putea fi decât Jeepul negru al lui Diego Garcia. Campos mersese în el cu două săptămâni în urmă.

– Era singură?

– Da.

Ei, asta era. Acum urma să se rupă cerul. Diego Garcia nu împrumuta nimănui Jeepul, în special vreunei americance, iar Lily Robbins avea „Made In SUA, Albuquerque“, „ştampilat“ peste tot. Campos se uită la un paznic care stătea lângă uşa de la bucătărie şi făcu un gest scurt, atingându-se pe gât cu palma.

Garda se întoarse la stânga şi dispăru.

– Scoate-ți rasa, îi ordonă el, apoi verifică încărcătorul, înainte de a-l pune la loc în pistol. Nu trăsese niciun glonț. Când ea nu se execută imediat, el strigă după Isidora.

– *Isidora, venga. Ayude a esta mujer para quitar las vestimentas de monja. Vino s-o ajuți pe femeia asta să-și scoată rasa.*

Imediat, își făcu apariția bucătăreasa, cu doi copii venind cuminți după ea, vorbind în timp ce scotea rasa ofensatoare a femeii.

Lily Robbins se opuse o secundă, dar apoi păru că înțelege și cooperă începând cu sacul de corespondență pe care și-l scoase pe cap. Dar nu-i dădu drumul. Nu-l puse pe podea sau pe masă. Ținea bareta pe umăr, strâns.

El oricum intenționa s-o percheziționeze, dar acum era chiar curios.

– Este o costumație teribilă. Nimeni din camera asta nu crede că ești una dintre călugărițele de pe deal, spuse el, luându-i centura pistolului. Strecură pistolul în suport.

– În mașină eram.... încercam să scap de el, în cazul în care trebuia să părăsesc Jeepul și să fug. Sunt... urmărită.

– Cum să nu fii! Avea pistolul gravat al lui Diego Garcia și Jeepul Cherokee al acestuia, ultimul model. Era convins că Garcia o va urmări până la capătul pământului ca să-și recupereze bunurile. Era acest gen de bărbat.

– De soldați, soldați înarmați.

– Soldații sunt întotdeauna înarmați.

Lui Campos nu-i păsa că afirma ceea ce era evident, mai ales în fața femeilor ai căror nervi erau în cădere liberă. Le putea ajuta să se stabilizeze o vreme.

– Ai fost la St. Joseph nu-i aşa?

– Da, dar de unde ştii asta?

Purta veşminte de călugăriță, iar Diego Garcia petrecea mult timp la mănăstire. După ce citise scrisoarea călugăriței Julia, ştia acum de ce petrecea căpitanul CNL atâta timp în genunchi.

Nu ținea neapărat de motivul la care se gândise el.

– Ştiu totul, domnişoară Robbins, numai că nu ştiu motivul pentru care te afli aici îmbrăcată în sutana sorei Bettine şi de ce ai furat Jeepul lui Diego Garcia.

– Şi Jeepul este tot al lui? întrebă ea cu groaza de rigoare. Era în dificultate, şi era bine să fie conştientă de asta.

– Da.

Dacă el nu se înşela, ea scăpă o înjurătură, alt lucru pe care nu-l face o călugăriță.

– Sora Julia mi-a spus să vin aici, zise ea, făcând eforturi să iasă din veşmântul greoi, ud, lucru greu de realizat chiar cu ajutorul Isidorei. Mi-a dat o hartă şi mi-a spus că mă vei ajuta.

– La ce să te ajut?

– Doar... să... trec peste noaptea asta îngrozitoare, spuse ea deschizând un şir de nasturi.

Ceea ce nu lămurea lucrurile prea mult. Să treacă peste această noapte era, oricum, mai puțin decât îi cereau alții și probabil mult mai puțin decât avea ea nevoie în realitate. Dar nu conta, pentru că el va afla curând.

– Garcia și oamenii lui..., continuă ea. A fost o săptămână grea la orfelinat. Oamenii care au murit. A fost... vocea ei pieri poate din cauza unui suspin sau pentru că simțise nevoia să respire adânc.

– Cine a murit?

Ea se opri un moment din dezbrăcat și-l privi.

– Duminică a murit sora Bettine.

Ei, el nu știuse asta.

– *Dei gratia,* murmură Campos, făcându-și cruce. Isidora și Max făcură la fel. Ce s-a întâmplat?

– A început să se simtă rău la scurt timp după cina de sâmbătă seara, iar duminică după-amiază a murit. Femeia ieși din veșmânt, iar Isidora o ajută să-l scoată pe picioare. Sora Julia a spus că sora Bettine este gata de plecare, fiind chemată de Dumnezeu. Era foarte, foarte bătrână.

– Optzeci și patru a sărbătorit ultima oară, dar era încă robustă când am văzut-o. Foarte robustă, cu vreo șaizeci de kilograme mai robustă și opt centimetri mai înaltă ca Lily Robbins. Fusese cea mai corpolentă călugăriță din Morazán, Securea Bettine. Îi vor duce lipsa. Campos se întoarse spre bucătăreasa sa. Isidora, vom spăla straiele și le vom trimite înapoi călugărițelor.

– *Sí, patrón.* Femeia strânse rasa, iar copiii ei o duseră la spălătorie. Max începu să şteargă podeaua, unde se scursese apa de pe Lily.

– Ai spus c-au murit oameni. A mai murit şi altcineva la St. Joseph?

– Un bărbat, spuse ea. El...

– *Patrón.* Un paznic intră în bucătărie. CNL este aici: un camion de trupe şi altul cu remorcă au fost oprite la poartă.

Por Dios!

– S-a întors patrula noastră?

– Nu încă, *patrón.*

– Vreau să-mi raporteze imediat ce se întorc.

– *Sí, patrón.*

– Jake, spuse Campos, întinzându-i pistolul cu tot cu teacă. Dacă a venit chiar Garcia aici, vom sta de vorbă. Dacă este vreunul dintre locotenenții săi, dă-i Jeepul, pistolul şi expediază-l. Spune-i locotenentului că incidentul din seara asta nu va avea urmări. Eu şi căpitanul vom rezolva problema mâine, când ne vom întâlni.

Jake încuviință şi luă arma lui Garcia, înainte de a se îndrepta spre uşa din față. Omul ştia ce se face în astfel de situații, ştia cum să păstreze autoritatea în câmp, în timp ce le permitea tuturor să-şi salveze reputația, cu excepția cazului în care dominația prin forță devenea singura alternativă.

Şi Jake ştia cum să facă asta, ca toți oamenii lui Campos. Cu negocierile de mâine şi cu banii pe masă,

Campos conta pe soldații CNL să se mulțumească cu returnarea vehiculului căpitanului şi a pistolului şi să se ducă înapoi.

Campos se întoarse spre Lily.

– Vino cu mine.

O conduse spre scara care ducea spre balcon şi spre mansarda aflată deasupra bucătăriei şi a zonei unde se lua masa.

– Unde mergem? îl întrebă ea, fără a se mişca un metru în direcția cerută, ceea ce era inacceptabil.

– Domnişoară Robbins, tu ai venit la mine, spuse Campos răspicat. Presupun că din cauza bărbaților aflați acum pe drumul spre vila mea. Dacă vrei să te duci înapoi cu ei la St. Joseph, stai aici şi pune întrebări. Dar dacă vrei să ajungi la Albuquerque, New Mexico, faci cum îți spun.

El făcu din nou un gest spre scara largă, curbată, şi de data asta ea porni înainte. Pe ultima treaptă, el deschise nişte uşi duble şi o conduse într-o cameră.

– Acesta este biroul meu. Poți lua loc lângă şemineu.

Max aşezase lemnele pentru foc şi Campos le aprinse cu chibritul.

Făcu un efort să se ridice din cauza durerii şi, pentru că ea stătea lângă uşă, reformulă ce-i spusese:

– Stai lângă şemineu, nu te mişti de aici până nu-ți spun eu. Clar?

Ea ezită încă un moment înainte de a se duce la locul indicat şi a se aşeza într-un fotoliu de piele pe

partea şemineului de piatră. Avea două tricouri lipite de frumoşii ei sâni, unul fără mâneci, de culoarea mandarinei, cu nasturi mici, şi peste el altul turcoaz-închis, desfăcut până în talie. Erau ambele din bumbac, ambele ude.

Începu să dârdâie, iar Campos şchiopătă până la baie şi încercă să nu se gândească la cât de tare îl durea piciorul şi la cât şi-ar fi dorit să se ducă naibii în pat cu un Vicodin dat de Sofia şi, da, era destul de cinstit să recunoască, s-o aibă alături pe Lily Robbins, sau cineva care să semene cu ea.

Dar asta nu se va întâmpla. Nu în seara asta. *La naiba!*

Scoase două prosoape mari din dulapul din baie şi-şi târî fundul dureros înapoi la şemineu.

– Unul pentru păr, celălalt ca să-ţi înveleşti umerii, îi spuse întinzându-i-le înainte de a cădea pe scaunul de lângă ea. După ce afla şi restul poveştii, va decide ce va face cu ea.

Scoase telefonul din buzunar şi apăsă un buton.

– Ia legătura cu convoiul tău, îi spuse lui Jake când acesta îi răspunse. Direcţionează-i prin Tilomonte. Ţine-i acolo până li se spune să înceapă.

Erau multe lucruri de care Campos nu avea nevoie în seara asta, mai ales de oamenii lui Garcia, care se întâlneau cu avocaţii, iar servieta lui era primul subiect de pe listă.

Privirea îi căzu din nou asupra femeii.

Putea s-o arunce la loc în ploaie, dar ştia că n-o va face, nu în seara asta, o decizie care se baza pe

felul în care arăta femeia și pe teama care i se citea în priviri. Era o strategie de tot rahatul, complet lipsită de profesionalism și totuși, iat-o, era o femeiușcă frumoasă, dezorientată, care cumva aterizase în mijlocul problemelor sale. Așa că o va ține aici, cel puțin peste noapte, până se va dovedi că-i aduce mai multe necazuri decât beneficii, sau că nu merita s-o țină aici.

Apoi toate pariurile se duseră naibii. Campos putea s-o trimită la un hotel din San Miguel și să termine cu ea înainte de miezul nopții. Dar călugărița Julia o trimisese la el, iar sora acesteia era așteptată în seara asta și cumva Campos se gândi că i-ar fi mai de ajutor dacă ar păstra femeia în condiții bune, aproape de el. După ce punea mâna pe documentele CIA și-și lua datele înapoi, lucrurile se rezolvau cumva. Oamenii se puteau duce să fure ce voiau. Deocamdată trebuia să dețină controlul.

– Vorbește-mi despre bărbatul care a murit la St. Joseph.

Ea se opri din ștersul părului și-i întâlni privirea peste scurta distanță care-i despărțea.

– Au fost doi săptămâna asta. Garcia, el... a împușcat un soldat, unul tânăr. L-a împușcat în capelă, în seara asta. Din acest motiv am fugit. A fost îngrozitor, mai rău chiar, țipetele, zarva și... sângele, și am știut că trebuie să dispar de acolo cât mai repede.

Asta nu era bine.

– Ai văzut ce s-a întâmplat?

Ea încuviință, lividă.

Biata de ea. Violența este un şoc pentru cei neinițiați şi nepregătiți.

– Unul dintre soldații săi? Nu auzise de trupe salvadoriene lângă Cristobal în ultimele săptămâni.

– Da. Este o călugăriță, sora Teresa...

O, da, se gândi Campos, când ea continuă să-i relateze ce citise în scrisoarea călugăriței Julia, adăugând încă un iubit tânăr, care nu se potrivea nicăieri, cu atât mai puțin într-o țară latino-americană. Toată partea cu uciderea tânărului de către Garcia, mai ales în capelă, era dezolantă.

Şi din nou, şi asta nu era prima oară în ultimele luni, se întrebă dacă nu era mai bine să rupă toate legăturile şi să se ducă acasă. Sângele, moartea, religia, drogurile, războiul de gherilă... iar el care se afla de prea mult timp în mijlocul lor, de prea mult timp.

În scrisoarea ei, sora Julia spunea că se teme de încălcarea jurămintelor sfinte de către Teresa, care vor atrage mânia Domnului asupra bisericii St. Joseph, iar Campos înțelese că asta era o descriere perfectă a lui Diego Garcia, în special a unuia încornorat.

În condiții normale, şi Campos avea o definiție extrem de cuprinzătoare a normalului, Garcia putea fi foarte dedicat afacerilor ca bancher brazilian – asasin, dar previzibil. Dar cum femeia care-i purta copilul în pântece se înfierbântase sub alt bărbat, mai ales sub unul tânăr din trupele sale CNL, iar femeia era călugăriță, da, Campos întrevedea pedeapsa Domnului şi mâna diavolului şi cel puțin

o moarte garantată. Era de mirare că Teresa trăia încă, dacă aşa era. De la St. Joseph până la vila sa, era cam o oră de mers chiar într-o noapte rea. Orice s-ar fi putut întâmpla acolo, în timp de o oră.

Iisuse, ce încurcătură!

– Se pare că sora Julia ştia de Garcia şi de sora Teresa, spunea Lily Robbins, şi, desigur, a sfătuit-o să revină la ale bisericii, dacă mai era posibil, după ce a încălcat jurământul celibatului, nu ştiu, eu...

Diego Garcia şi o călugăriță. Cum dracului se întâmplase aşa ceva? Campos se miră. Bărbatul era catolic, un ticălos de ucigaş catolic, dar Campos nu cunoscuse vreun criminal sau vreo gherilă din America Centrală sau de Sud, care nu lua religia în serios.

Şi a doua zi trebuia să negocieze cu Garcia, cu o altă persoană importantă şi cu bodyguardul acesteia.

– Consider că penitența trebuie să dureze o viață. *Singurul* lucru bun a fost că nu se aflau copiii aproape de capelă. Julia i-a dus la orfelinat, imediat ce au ajuns forțele CNL, marți.

Femeia continua să vorbească, dar lui nu-i păsa. Îşi dorea doar ca ea să fi avut prudența de a o fi luat şi pe sora Teresa cu ea la plecare. Dacă lui Garcia îi intrase în cap să-şi apere onoarea omorând-o, ei bine, ar fi fost multe de plătit.

Mierda. Un adversar lovit de supărare, de vină, condamnat la focul veşnic şi la blestem nu mai avea nimic de pierdut dacă-l punea pe Campos într-o poziție ridicolă, greu de negociat.

Va trebui să fie foarte bun a doua zi. Al naibii de bun. Spera doar că York-Lytton şi Rydell au adus banii care-i fuseseră promişi. Două milioane de dolari americani abia aduşi de la Langley, iar Garcia avea nevoie de ei, indiferent ce făcea în seara asta, altfel felia lui din plăcinta rebelilor urma să dispară. Lucrurile nu merseseră prea bine pentru CNL în ultimele luni – Campos se asigurase de asta, pătrunzând în comerțul cu droguri al lui Garcia şi căutând să oprească o sursă lucrativă de fonduri pentru CNL. Trebuia să se impună ca să obțină ce voia – să închidă afacerea cu valiza diplomatică la un milion şi să fie mulțumit. Stick-ul de memorie de 2 GB ascuns în avion era altă poveste. Dacă supraviețuise prăbuşirii avionului şi dacă oamenii lui Garcia nu apăsau din greşeală pe trăgaci, Rydell şi York aveau sarcina să-l recupereze. Nimeni altcineva nu trebuia să atingă stick-ul de memorie. Washingtonul nu voia ca altcineva să pună mâna pe el. Treaba lui era să negocieze şi să găsească avionul acela blestemat pentru Rydell şi York-Lytton, iar cu imaginile prin satelit care-i fuseseră trimise, nu se îndoia că patrulele lui vor face treaba.

Un milion, asta îi trebuia a doua zi. Dacă nu-i putea găsi pe ticăloşii care furaseră transportul său pentru Gonzales, va trebui să-l înlocuiască, pentru a-şi salva reputația deteriorată, şi ca să reintre în jocul internațional pe care el şi Jewel încercau să-l joace. Banii care fuseseră deja antamați erau un punct de pornire bun – într-un mod liber, degajat, gândeşte

singur, nu ne suna, noi te vom considera administratorul acestui mic domeniu de activitate din Morazán, pe care Agenția contează.

Ori de câte ori îi trimiteau două milioane de dolari, erau siguri că va stoarce totul în folosul lor, nu în al său. Pentru asta era plătit şi n-ar fi fost plătit mai mult în altă parte, ca la aceşti *pendejos* cu care lucra regulat zi de zi.

Liber şi degajat, da, aşa era el, foarte bine, el şi ulcerul pe care era sigur că-l căpătase. Avea mai multe fire libere decât un tiv descusut. Făcea şmecherii, îşi făcea relații, afaceri, marfă şi orice altceva te-ai fi putut gândi, încercând să facă totul să meargă, iar zeii războiului şi ai ploii lăsau să-i cadă câte-o piersică în bazin.

O privi din nou cu atenție în timp ce ea-şi termina sordida povestire despre călugărițe şi crime.

– *Triunghiul amoros,* spuse cu o urmă de tristețe în voce când ea termină. Întotdeauna lucrurile astea sfârşesc prost. Şi foarte des cu violență.

Ea tremura încă, poate chiar mai rău ca la început, iar el îşi dori să se fi gândit s-o pună pe Isidora să-i pregătească ceva fierbinte de băut. O va face într-un minut.

– Acum, *señorita,* vorbeşte-mi de celălalt bărbat, care a murit la St. Joseph săptămâna asta.

– Era american, pilot. A murit chiar pe altar, la picioarele lui Iisus, şi eu... am înregistrat totul.

Cu acestea ea îşi câştigă cazarea pe o săptămână, mâncarea, bodyguardul personal, limuzina, folosirea nelimitată a facilităţilor de spa ale vilei, inclusiv masajele Isidorei şi un bilet clasa întâi de întoarcere acasă, tot ce voia.

Dumnezeule! Înregistrase pe peliculă moartea pilotului avionului Cessna. Acela nu murise la prăbuşirea avionului.

Nici Diego Garcia, nici San Miguel nu vor pune laba pe domnişoara Lily Robbins în seara asta.

14

San Miguel, El Salvador

Federico Perez era întruchiparea cuvântului „slugărnicie“ – mai avea puțin și se târa la picioarele Irenei; se aflau amândoi lângă Piperul ei – el, cu umerii ușor lăsați în direcția ei, mâinile încleștate, zâmbetul când mai accentuat, când abia schițat, în funcție de reacția ei la fluviul lui nestăvilit de lingușeli și flecăreală.

Ea era de acord.

Totul era așa cum trebuia să fie. Îl îmbogățise pe Perez și tot ea putea să-l aducă la sapă de lemn. Lângă Federico, se afla reprezentantul companiei aviatice care zburase cu Hughes 500 la San Miguel și stătea cu jurnalul de bord al avionului în brațe. Hughes era parcat lângă un hangar, pe cealală parte a pistei.

Irena întinse mâna după jurnal, ignorându-l pe Federico, lăsându-l să discute cu Ari. Reprezentantul companiei, un pilot mai bătrân, cu statură masivă, cu părul grizonant, avea un aspect foarte ordonat, uniforma îngrijită, cizmele lustruite.

– Ați omis vreo operație de întreținere a avionului? întrebă ea, deschizând jurnalul când pilotul i-l întinse.

– Niciuna, răspunse omul.

– Câte ore de zbor au trecut de la ultima revizie programată?

Noaptea era rece și se simțea mirosul ploii care trecea pe deasupra Morazánului spre nord, în direcția în care se îndreptau și ei. Conform ultimei prognoze primite de ea, furtuna se înrăutățea în ora următoare, dar apoi se va transforma într-o burniță intermitentă.

– Douăsprezece.

Irena își trecu privirea peste pagina jurnalului și confirmă răspunsul lui. Bine. Ei nu-i plăcea să aibă de-a face cu oameni care nu știau ce au de făcut.

– Vreo caracteristică neobișnuită de zbor a acestui avion special?

– Nu, spuse bărbatul. Și am făcut plinul când am ajuns aici.

Ea îl privi cu mai multă atenție, impresionată.

– Mulțumesc. Ei îi plăcea eficiența. Îl vom lua de aici.

Era o concediere și pilotul o luă ca atare, înclinând din cap. Ea urma să-l înștiințeze pe Federico când termina cu elicopterul și va aranja cu compania aviatică returnarea acestuia la San Salvador. În timp ce ea discuta cu reprezentantul companiei, iar Federico vorbea non-stop, Ari descărcă echipamentul pe care-l ambalase, pentru a realiza afacerea: asasinarea lui C. Smith Rydell. Cu ceva noroc, îl vor

găsi în câteva ore, nu în zile. Lovitura va fi rapidă şi clară, nu va depinde de noroc. Nu aveau nevoie decât de ţintă.

– Ai adus muniţie pentru G36? întrebă ea când Ari scoase şi ultimul rucsac din avion. Puşca de asalt, H&K 5.56 mm, era folosită pentru foc automat şi avea bipod încorporat. Butoiul de o sută de cartuşe transforma mitraliera într-una uşoară şi era o cale relativ facilă de a transporta praf de puşcă la o petrecere.

– Da, *patrona,* spuse el întinzându-i rucsacul.

Bine, îşi spuse ea ridicându-şi rucsacul în spate. Nu puteau şti peste ce vor da în Morazán cu rebelii CNL implicaţi în asta.

După ce Ari închise trapa, luară restul echipamentului şi casetele cu arme şi porniră pe pistă cu Federico în urma lor, încă vorbind. Pentru această misiune, Irena avea un ACOG M4. Ari îşi ducea G 36 într-o mână şi cutia mitralierei, un Stezer .308 cu telescop Zeiss de zi de 20, în cealaltă. Dispozitivele pentru noapte erau în setul lor.

Duceau cu uşurinţă peste şaizeci de kilograme de echipament de la locul unde opriseră Piperul până la cel unde îi aştepta Hughes 500. Perez se ducea doar pe sine şi abia ţinea pasul.

– Trebuie să mai faci exerciţii, Federico, îl sfătui ea.

– Da, da. *Sí.* Este adevărat.

– Şi fără *pupusas*.

Preferinţele lui Federico pentru prăjeli erau una din multele sale dependenţe benigne.

– Da, *patrona,* e adevărat.

– Şi fără stabilimentul ăla de curve din San Salvador.

– Da, *patrona,* fără muierile alea.

– Sper că nu le duci şi niscavai cocaină, nu? Câte un pic, când şi când?

– Nu, *patrona.* Protesta vehement. Nu. Niciodată. Desigur, o minţea.

Ea nu spuse nimic, străbătând ultimii metri până la elicopter. Ea şi Ari îşi puseră echipamentul în spate, iar ea începu verificarea dinaintea zborului cu o plimbare de jur împrejurul aparatului.

Mişcându-se în sensul acelor de ceasornic şi pocnind cu mâna capotele de acces, verifică sistemul de alimentare cu combustibil şi rezervoarele, uitându-se ca nu cumva fuzelajul să aibă vreo lovitură.

– Acest aparat Hughes e bun, prietene, îi spuse lui Federico, mulţumită de starea tehnică a elicopterului. Era evident că omul apelase la o companie de primă clasă, lucru la care se aştepta şi ea. Ai făcut foarte bine că l-ai adus aici imediat.

– Pentru tine, *patrona,* fac orice. Stătu lângă ea pe porţiunea spre rotorul de la coadă, unde verifică dacă lagărele erau unse.

– Mă bucur că spui asta. Ea continua să verifice vizual rotorul principal. Asta şterge cu buretele

problemele dintre noi, Federico, dacă nu... ea se opri privindu-l, lăsând fraza neterminată.

– Dacă nu ce, *patrona?* repetă el cu un zâmbet nesigur.

– Dacă alt transport de-al meu din San Salvador apare foarte repede. Klechner este cu ochii pe tine, *mi amigo,* şi ştii cât de nesuferit poate fi.

Zâmbetul lui Federico dispăru complet şi el păli.

– Nu vor fi lipsuri, *patrona*. Voi verifica personal fiecare kilogram. Te rog, *por favor,* spune-i lui señor Klechner că nu va trece nimic de mine şi de oamenii mei. Şi dacă va fi o problemă, ne vom ocupa de ea, înainte de a ajunge la coca.

Ea îl privi lung, îl fixă, privirea netrădând-o în vreun fel. Chiar când el începu să se simtă încurcat, ea îl concedie cu un semn din cap. Lipsurile fuseseră mici şi, de fapt, se dovediseră destul de folositoare. Mai bine să-l pună pe Federico în gardă decât să-l lase să creadă că ea îi era datoare pentru Hughes. Plătise cu bani peşin pentru a-l folosi. Nimic altceva nu i se mai oferise.

Totuşi, ea văzuse asta în ochii lui, observase cum mintea lui isteaţă încerca să vadă cum să obţină o concesiune de la ea, o favoare suplimentară, sau chiar mai mult, să realizeze un fel de intimitate între ei, totul doar pentru un serviciu bine făcut.

Francisco Perez trebuia să-i fie recunoscător că-l ţinea la locul său, adică departe de ea. Chiar dacă se

voia un macho, el nu avea nici inima, nici curajul pentru nivelul la care juca ea şi, cu siguranţă, nici mintea necesară.

– Te sun şi te previn când ne întoarcem la San Miguel. Ai grijă ca Piperul să fie alimentat şi deservit cât lipsesc.

– *Sí, patrona.* El se dădu un pas înapoi şi, când ea se întoarse să urce în elicopter, îl auzi plecând foarte repede.

În elicopter, Ari rânjea.

Ea zâmbi la rându-i.

– Unele lucruri sunt prea uşoare, nu?

– Pentru tine, Irena, da, aşa este. Nu ai primit nimic fără luptă, nici măcar reputaţia. În Sona, ea fusese întotdeauna *patrona.* Dar în afară, sau când erau singuri, cei doi reveneau la familiaritatea pe care le-o dădeau atâţia ani de prietenie.

– Ce ai pentru noi? îl întrebă ea, observând telefonul prin satelit din mâna lui.

Staţia de bază prin satelit din Sona se afla chiar în mijlocul El Salvadorului. Orice informaţie pe care o solicita Hans le parvenea prin telefon SAT, fie ea vocală, text sau imagine, iar el primise informaţii în flux constant dinainte ca ea şi Ari să părăsească Columbia. Era specialitatea lui Hans să găsească oamenii, să facă legături, să facă presiuni, să ceară datoriile şi să ofere stimulente sau să ameninţe; cât despre ameninţări, toţi cei din lumea interlopă ştiau

că erau doar promisiuni. Nimic mai puțin nu le-ar fi dat posibilitatea să-și îndeplinească misiunile cu viteza și cu eficiența care-i erau caracteristice ei și, având în vedere mizele, ea cerea să se ofere ce era mai bun pentru misiunea încredințată.

– Contactul nostru din Lima din unitatea de luptă antidrog a raportat moartea unui polițist federal.

– Bine. Cel puțin o parte a problemei fusese rezolvată satisfăcător.

– Și Cali ne-a trimis raportul cu privire la Garcia și CNL, continuă Ari. Informația este garantat corectă până azi la amiază și este o chestie grozavă, care leagă evenimentele între ele.

Ea îl privi nedumerită.

– Oamenii lui Garcia au doborât un avion acum două zile, spuse el. Un Cessna, care mergea de la Panama la Washington.

– Cargo? Ea se încovoie în spațiul restrâns al scaunului pilotului.

– Nu am încă o confirmare, dar ceva i-a făcut pe toți, de la Washington la Lima, să sară în sus.

– Al cui era avionul? întrebă ea. CIA? DEA? DOS? Sau militar?

– CIA l-a informat pe Rydell, scoțându-l dintr-o misiune DEA, iar femeia a fost scoasă prin Departamentul de Stat, DOS. Ambasada i-a făcut rezervare în Panama City.

– Așadar, nu știm.

– Nu ştim cine a făcut traseul şi nici ce se afla exact în acel avion, dar noi toți ştim ce face lumea să se învârtă.

Ea râse forțat. Ari avea dreptate. Ei ştiau prea bine ce făcea lumea să se învârtă.

– Armele, drogurile şi secretele altora, spuse ea, iar zâmbetul lui deveni tot mai evident.

– Unul dintre acestea provoacă destulă zarvă în Morazán.

– Sau poate toate trei laolaltă, spuse ea deschizând jurnalul de bord, la lista de verificare dinaintea zborului.

– Sau poate toate trei, încuviință el. Ceea ce înseamnă ceva, probabil o mulțime de bani vor trece dintr-o mână în alta şi asta destul de curând, dată fiind potrivirea cu sosirea lui Rydell în San Salvador.

– Americanii nu-l vor lăsa să intre într-o tabără CNL.Vor găsi un agent, un comisionar local, un intermediar, care să stabilească lucrurile. Există întotdeauna cineva pe teren. Cine va fi acela?

– În Morazán, după informațiile prietenului nostru din Cali, există unul singur. Nu are nimeni încredere în el, dar toți îl folosesc, chiar şi americanii când au nevoie de cineva. Îl cheamă Alejandro Campos.

Campos. Alejandro. Mai auzise numele, dar nu-şi amintea unde.

– Mi se pare cunoscut acest nume, spuse ea. De ce oare?

– A fost la capătul a câtorva afaceri mari, care începeau din Exaltación, Columbia, în ultimele luni. Afacerile lui Ray Gonzales.

– A, Gonzales. Era unul din acei tipi băgați în priză, care gândeau că ar trebui să aibă ce-i aparținea ei. Sună-l pe Hans. Spune-i să-l găsească pe acest Campos pentru noi. Apoi cheamă-l din nou pe Federico şi spune-i că am nevoie de un nume, al unui oarecare fermier din Morazán, apropiat de locul unde se află Campos şi care vrea să devină bogat în seara asta. Şi mai întreabă-l pe Hans dacă a descoperit ce era în acel C-130, care i-a adus pe Rydell şi pe femeia asta, Lytton-York, la San Salvador. Întinse mâna şi dădu drumul la diferite comutatoare verificând cadranele de pe panoul cu instrumente. Cineva de la Ilopango s-a uitat la încărcătură şi vreau să ştiu ce-a văzut.

15

Provincia Morazán, El Salvador

Era o noapte întunecată, cu furtună – cuvintele trecură prin mintea lui Honey şi rămaseră acolo. Foarte întuneric, adăugă ea în gând, şi furtună mare. Lăsaseră ploaia în urmă, în ultima jumătate de oră şi ajunseră, din ce putea să spună ea, direct într-un potop tropical, care venea din dreapta asupra Land Cruiserului.

Asta dacă nu cumva Smith îi dusese din greşeală direct într-o cascadă. Ceea ce nu credea că s-ar da în lături să facă.

– Ne-am rătăcit. Cuvintele îi scăpaseră. Nu intenţionase să le rostească, dar se aflau acum acolo, între ei, erau adevărul.

Tocmai bine. El trebuia să ştie.

– Nu, nu ne-am rătăcit, spuse el.

Ba aşa era.

– Am un GPS şi o hartă şi suntem pe un drum, spuse el calm.

Nu era aşa.

– Ăsta nu este drum. Era albia unui fluviu, a unui râu, sau un șanț inundat. Auzea apa șiroind printre roți și, da, vedea GPS-ul în mâna lui și harta în poală și lanterna în mâna cealaltă, și, cu toate astea, încă erau pierduți. Radioul nu funcționa, iar telefonul nu avea ton, pentru că se opriseră sub o cascadă, pierduți pe undeva în mijlocul nopții, fără nimic în față.

– Este o întrerupere în contactul cu convoiul, recunoscu Smith, dar nu ne-am rătăcit.

Ba da, se rătăciseră, botul mașinii lor era vizibil mai jos decât spatele acesteia, însemna că alunecau în jos, ceea ce era un bilanț al spuselor ei în privința situației.

Grozav. Ea și Land Cruiserul erau în acord. Numai Smith nega realitatea.

Lui Honey îi plăcea aventura, până la un punct. Îi plăcuse să călătorească alături de Thomas în Nepal, fusese cu el în Antarctica și în Sahara, explorând și investigând toate genurile de fenomene științifice, fără a se pierde vreodată. Fusese într-o aventură cu Haydon și cu inevitabilele sale echipaje de filmare din Alaska, Amazon și Borneo, să facă documentare despre dezastrele naturale, tot așa, fără să se piardă. Cu Gerald și William supraviețuise nenumăratelor cluburi de la San Tropez până la Monte Carlo, iar cu mama ei cucerise personal toate sectoarele comerciale din Dupont Circle, Georgetown, Upper Northwest și Friendship Heights, ca să nu mai vorbim de Fifth Avenue și de fiecare butic din Manhattan.

Nu se rătăcise niciodată.

Oftă.

– Mai ai nevoie de vreun baton de granola, sau o gură de apă? o întrebă el calm ca o stâncă, ceea ce pe ea o scoase din minți. Era panicată, iar el nu părea să aibă soluție.

– Lasă-mă în pace. Dacă el putuse să piardă drumul, ea putea să ofteze.

Smith ținu GPS-ul spre spate și murmură ceva.

Ea începu să ofteze din nou, apoi își controlă oftatul, ceea ce probabil era nesănătos.

Doamne, era atât de întuneric!

Și Julia era în pericol. Honey simțea acest pericol în adâncul sufletului, căci, dintre toate aventurile pe care le avusese, asta era cea mai primejdioasă, pentru că siguranța surorii sale, poate chiar viața ei erau în pericol. Dacă Julia era însărcinată, așa cum sugerase părintele Bartolo, cu toate acuzațiile, incriminările și amenințările, atunci ceva teribil și îngrozitor se întâmplase cu sora ei, și Honey trebuia s-o găsească imediat. Julia n-ar fi întreținut niciodată relații sexuale cu un bărbat de bunăvoie, nu după ce se călugărise, iar Honey nu se dădea bătută, nu în privința surorii sale mai mici.

Simțea o acută nevoie să-l găsească pe Garcia și să-l împuște, probabil, iar Smith se pierduse de convoi. Nu știa cum. Dar din felul în care arătase Smith când se oprise ca să încerce să se reorganizeze, observase că el nu avea habar unde dispăruse celălalt

Land Cruiser şi camionul cu marfă. Dispăruseră pur şi simplu în întuneric şi în puhoiul de apă.

Primiseră un telefon, ultimul, care-i informa de un ocol pe care trebuiau să-l facă pe drumul spre plantația Campos şi apoi, între un viraj şi altul, celelalte două vehicule dispăruseră.

Era evident că Smith ratase vreun viraj, sau făcuse vreunul pe care n-ar fi trebuit să-l facă. Ea presupunea că era a doua situație, pentru că nimeni nu i-ar fi orientat spre o cascadă. Nu, se gândi ea, uitându-se prin parbriz şi scuturând din cap. Pe situația în care se aflau, scria mare „greşeală".

La naiba, în camion se aflau bunurile ei! Dacă Julia se afla cu rebelii, armele antitanc şi grenadele erau biletul cu care Honey putea să pătrundă în tabăra lor împreună cu servieta de la picioarele ei, care, desigur, conținea bani, mulți bani. Lucrul acesta o ducea oriunde ar fi vrut, mai ales în necaz.

– Nu suntem departe de St. Joseph, spuse ea. Poate ar trebui să ne ducem acolo mai întâi, să luăm legătura cu cei de acolo.

– Parcă spuneai că ne-am rătăcit.

– Dar aşa este, spuse ea. Ne-am pierdut, nu departe de Şcoala şi de Orfelinatul St. Joseph. Ea studiase săptămâni întregi harta El Salvadorului, înainte de a fi implicată în dezastrul acesta, şi ştia că, indiferent cât de departe i-ar fi dus drumul acesta, St. Joseph se afla între locul unde fuseseră şi cel spre care se îndreptau.

El murmură ceva, iar ea era sigură că nu era o recunoaştere a deficienţelor lui în materie de navigaţie.

Honey privi înapoi la parbriz şi încercă să-şi controleze frisoanele. Asta nu era ploaie, decât dacă era potopul de la sfârşitul lumii, ploaia apocaliptică de patruzeci de zile comprimată într-o singură noapte – asta, sau o cascadă ciudată. Nu găsea altă explicaţie pentru şuvoiul de apă care cădea peste SUV. Dacă nu erau deja într-un râu, vor fi în următoarele cinci minute.

– Ai vreun plan pentru momentul în care vom începe să plutim? îl întrebă ea încercând să elimine din glas orice stridenţă. Nu exista niciun motiv ca el să simtă că era încordată. Dar întrebarea era reală. Voia să afle despre plutitul în derivă şi voia să ştie chiar acum, iar domnul Eu Sunt Responsabilul, Obişnuieşte-te Cu Asta ar fi fost bine să aibă deja un răspuns pentru că ea era deja nervoasă şi nu-i plăcea să se enerveze, în special când era captivă sub apă.

O, Dumnezeule, ce gânduri teribile avea!

– Nu vom ajunge să plutim.

– Pe dracu'! murmură ea.

– Dacă ai ceva de spus, dă-i drumul şi spune, zise el. Ferească Dumnezeu să ţii ceva pentru tine.

Iar ea păstrase multe pentru sine, cum ar fi ultimul oftat.

– Pe dracu', repetă ea ceva mai tare, iar o pală de vânt îi preluă vorbele şi mişcă Land Cruiserul

înainte şi înapoi, o pală puternică, apoi o alta învârti maşina. Ea se apucă de mânerul uşii şi simţi fiori de teamă. Nu era sigură, dar între stâlpii de lumină şi licăririle care apăreau ocazional, se gândi că se aflau pe unul din acele drumuri care fuseseră săpate pe deal, cu o singură parte făcută din pământ, pietriş şi vegetaţie şi cealaltă lăsată liberă spre prăpastie.

Iar acum bătea vântul acela turbat.

O, la naiba, o, la naiba!

Când vântul mai slăbi, Honey îşi luă poşeta, şi-o puse în poală şi începu căutarea. Se săturase. Panica urma să câştige, dacă ea nu lupta s-o înăbuşe.

– Ce faci? o întrebă el, de parcă ar fi fost treaba lui.

– Caut ceva. De parcă n-ar fi fost evident.

– Dacă mai cauţi un baton de granola, eu m-am răzgândit. Cred că ai consumat prea mult zahăr. Ar trebui să treci pe proteine.

– Nu am niciun fel de proteine.

– Atunci ia un MRE* din rucsacul meu.

– Nu vreau MRE, am nevoie de ceva de băut. Ce altceva putea să-i trebuiască acum? Nu se putea gândi la ceva – decât poate la un şofer care ştia naibii unde se aflau. Dar nu urma să-i spună asta chiar acum, sau...?

– Ce fel de băutură? o întrebă el cu un aer îndoielnic.

---

* Med Ready-to-Eat (raţie de mâncare care se găseşte într-un rucsac militar).

Ea îi aruncă o privire cam sceptică, iar el scăpă o înjurătură.

– Am auzit asta, spuse ea, cotrobăind din nou prin geantă; şi el avea curaj, nu glumă! Dacă ar fi condus ea, maşina ar fi fost acum împreună cu restul convoiului.

– Să nu te îmbeţi atât de tare, încât să trebuiască să te car pe braţe de aici, spuse Smith rece. N-am nevoie de probleme în plus.

Nicio şansă. Ea avea doar două sticluţe cu preparate medicinale.

– Şi nu este cazul să urli la mine. Smith era numele de fată al bunicii sale dinspre tată şi, venind dintr-o lungă listă de liniuţe de unire, ea a înţeles cum numele pot scăpa puţin de sub control. Dar asta nu explica prenumele lui. Nimic nu-l putea explica.

– Nu urlu.

– Pe dracu', murmură ea din nou. Îi era frică, şi când se întâmpla asta, un pic de coniac o ajuta să-şi capete curajul. Nu avea destul ca să se îmbete. Honoria Lytton-York nu se mai îmbătase de la optsprezece ani şi asta era realitatea. Dar se ştia că se mai „încuraja" din când în când cu puţin coniac în situaţiile dificile – asta fiind situaţia ei de acum. Şi, în pofida tuturor problemelor ei naturale, nici vântul, nici ploaia, nici faptul că se pierduseră nu o înspăimânta prea tare.

Era încordată că se rătăciseră, că întârziaseră, că nu putuse să ajungă la Julia înainte de consumarea

celor patruzeci şi opt de ore. Garcia promisese să dispară, dacă nu respectau graficul impus de el, iar dacă, printr-un concurs îngrozitor de împrejurări, Julia purta în pântece copilul lui, putea foarte bine s-o ia cu el – din nou, la dracu'!

Honey îl ura.

Ea îi scrisese acele cuvinte drăguțe, elaborate, pentru că în adâncul inimii se temuse că va avea nevoie de el într-o zi, din acelaşi motiv pentru care el avusese nevoie de ea. Şi mai ştia că el îi răspunsese doar pentru că spera să obțină mai mulți bani de la ea.

Asta se numea afacere şi rețea.

Ea nu avea o problemă cu afacerile, şi era în rețea de la Hudson la Potomac, tot timpul. Ea avea o problemă cu sora ei, care trăia într-un sistem de valori care, la modul cel mai drăguț spus, era dureros de naiv, iar la modul cel mai rău, era periculos. Dacă Papa era împotriva gherilelor salvadoriene, asta nu însemna că şi călugărițele ar fi trebuit să gândească la fel?

Se pare că nu şi la St. Joseph.

Cineva trebuia să le informeze ce le aştepta după actul lor de nesupunere, iar Honey era aceea care o va face. Celelalte călugărițe care apucaseră pe un drum greşit puteau să facă ce doreau, dar pentru Julia venise timpul să se întoarcă acasă. Găsi una dintre sticle şi deşurubă dopul.

– Ştii că trebuie să ne încadrăm într-un timp anume, îi spuse, asta în caz că el uitase. Un timp foarte scurt.

Smith nu-i răspunse, dar ea era foarte sigură că reuşise să-i transmită ce trebuia.

Următoarele momente lungi trecură în tăcere, el foşnind harta, orientându-şi lanterna – singura activitate din Land Cruiser, iar ea sorbind din coniac, păstrând în gură fiecare picăturică de băutură, ca să-i elibereze sinusurile şi să-i ascută simţurile, înainte de a o înghiţi.

– Cred că am găsit problema, spuse el punându-şi degetul pe hartă.

Bine.

– Suntem într-o vale.

Honey îi aruncă o privire cam neîncrezătoare. Ce intuiţie strălucită. Ea se afla într-o uşoară depresie şi de data asta coniacul n-o ajuta. Mai luă o duşcă.

– Dacă mai înaintăm vreo... cincizeci de metri, ar trebui să ajungem într-o zonă destul de înaltă care să permită funcţionarea sistemului de comunicaţii.

– Să ne mişcăm? Ea nu prea mai credea asta. Nu ne vedem nici mâinile în faţa ochilor.

– Dar asta nu va dura toată noaptea. Am verificat buletinul meteo la Ilopango înainte de plecare. Când se luminează, vom înainta pe drum. Va fi bine.

Ea nu credea.

– Nu va fi nicio înaintare. Nu aveau cum să înainteze pe o stâncă.

– Parcă erai îngrijorată de timpul foarte scurt.

Iar eu credeam că ştii ce ai de făcut, se gândi ea, dar din nou ţinu ideea doar pentru sine.

– M-am oferit să conduc, preferă să-i spună. Asta nu era o ştire, ci un fapt real, succint, din inimă, de genul ţi-am spus eu, şi ea nu avea nicio problemă să i-l împărtăşească.

– Îţi cam încerci norocul, domnişoară York, spuse el şi reveni la verificarea hărţii şi a blestematului de GPS.

Domnişoară York? Bărbatul acesta se culcase cu ea şi acum i se adresa cu domnişoara York? Ce tupeu!

– Ştiu cum te cheamă, spuse ea.

– Nu ştii.

Dar ea ştia.

Mai luă o înghiţitură mică de coniac, stătu liniştită, fără o vorbă, uitându-se prin parbriz cum Mama Natură şi iadul se dezlănţuiau asupra lumii, prăvălind şuvoaie de apă peste Land Cruiser.

– Pisicilor nu le place ploaia, spuse ea.

Foşnitul încetă. Apoi el înşfăcă harta şi o întinse peste volan.

– Câinilor nu le pasă de ploaie, adăugă ea şi mai luă o gură de coniac.

– De ce nu te opreşti când încă mai poţi! Era un ordin, nu o întrebare.

– Ai fost la fel de arţăgos şi la San Luis, spuse ea. Întotdeauna eşti arţăgos, probabil cea mai

arțăgoasă persoană pe care o cunosc. Te enervezi de căldură, te enervezi din cauza ploii şi...

– Iar tu îți pierzi capacitatea de a gândi rațional, când ți-e teamă.

Ea rămase fără replică... aproape.

– Este cea mai lipsită de veridicitate....

– Dumnezeule, aş fi murit acum douăzeci de ani, dacă mi s-ar fi întâmplat aşa ceva. Să nu-ți pierzi rațiunea într-o situație de criză este o calitate pe care ar trebui să încerci să ți-o dezvolți pentru propria-ți siguranță, deşi cere timp... ca să nu mai vorbim de siguranța mea. Ultimul cuvânt îl pronunță abia murmurat, dar ea îl auzi clar şi răspicat.

Se rezemă de speteaza scaunului, strângând din maxilare. Nu-i va mai vorbi... după ce-i va spune acest ultim lucru.

– Mai am una sau două înghițituri de coniac şi nu-l împart cu tine, aşa că va trebui să te duci în altă parte să-ți verşi nervii, poate pe mama ta, că ți-a pus un nume ciudat şi să... să ai micul tău moment de cedare nervoasă.

16

În altă parte?

Smith nu credea.

Şi mica lui cedare nervoasă?

Da.

De parcă asta ar fi urmat.

De parcă i s-ar mai fi întâmplat vreodată.

Dumnezeule, parcă el ar fi ştiut ce naiba presupune o mică cedare nervoasă, dacă nu cumva era una din acele chestii pe care le făcuse Natalie de câteva ori.

Pe dracu'!

Parcă ar fi simţit că se ambalează din cine ştie ce motiv. Nu avea atâtea trăiri nici într-o zi bună, iar într-una proastă ţinea să aibă şi mai puţine.

Rătăcit? Nu chiar.

Coordonatele GPS, chiar sporadice, îi permiseseră să urmărească destul de exact pe hartă traseul parcurs. Oprise Land Cruiserul când observase că deviaseră de la drumul pe care virase la un moment dat, apoi realizase că urmau un traseu care şerpuia printre dealuri, cu un râu, care curgea undeva mai

jos de nivelul drumului. La început, când nu mai zărise celelalte vehicule, mărise viteza ca să ajungă din urmă Land Cruiserul. Văzând că nu-l ajunge, încetinise, ca să fie ajuns din urmă de camion, dar nici asta nu se întâmplase, şi acum era sigur că niciunul dintre vehicule nu se afla pe drumul acesta.

Chiar dacă ar fi funcționat radioul, ceea ce nu se întâmplase, i-ar fi fost greu să ia legătura cu convoiul, în condițiile date. Drumul era prea îngust ca să poată întoarce vehiculul. Planul lui era să continue să meargă înainte când putea s-o facă, să ajungă pe un teren mai înalt, unde să-şi poată folosi celularul, când se va opri ploaia.

Cu excepția acelei ploi torențiale blestemate şi a faptului că era în maşină cu o femeie moartă de teamă, situația nu era tocmai rea în seara asta. Atâta timp cât nu trăgea nimeni în el, considera că este în stare bună, iar acum nu trăgea nimeni. Tipii răi puteau fi la cincizeci de metri distanță şi n-ar fi ştiut în ce direcție să-şi îndrepte armele. Furtuna era dezlănțuită.

Dar în ceea ce o privea pe Honey, noaptea era înspăimântătoare. Rătăciseră drumul. Dar nu se pierduseră. Ploaia era înspăimântătoare, biblică. Nu mai era doar deranjantă, într-o zonă necunoscută, ciudată şi rece. Nu mai văzuse aşa ceva în viața sa, dar furtuna asta nu putea să mai dureze mult şi nu credea c-o să-i ia pe sus înainte de a se opri.

Dacă ar fi crezut asta, ar fi trebuit să-şi ia măsuri de precauţie. Asta şi făcuse. Anticipase problemele şi le rezolvase, înainte ca ele să apară.

Pe de altă parte, ea trecuse de la bucuria pe care o simţise când văzuse că plouă, la gânduri despre ce poate fi mai rău, iar măsurile ei de siguranţă se concretizaseră într-o sticluţă de coniac. Când, de fapt, situaţia era bună, departe de a fi un dezastru. Aveau hrană, apă, adăpost şi ingredientele potenţiale pentru sex. El. Ea.

Da, el se gândea la asta. Se gândise de când o auzise şoptindu-i în întuneric că fusese ultimul bărbat cu care se culcase. Orice bărbat s-ar fi gândit la asta, indiferent câtă ploaie ar fi căzut din cer. Sau cel puţin el se gândise până ea începuse să-l lămurească.

– Nu am niciun fel de mânie reprimată faţă de mama, spuse el. A fost o sfântă.

Honey nu spuse nimic, continuă să privească prin parbriz, părând furioasă şi îngrijorată – iar el se simţi vinovat, nu era prima oară şi probabil nici ultima.

Ea îl vârâse în asta, indiferent câţi alţii îşi mai vârâseră mâinile în borcanul de dulceaţă. Grant, şi Dobbs, şi White Rook, iar acele fotografii erau efectul ulterior al apariţiei lui Smith în biserica St. Mary din San Luis, iar el fusese acolo doar din cauza ei.

Şi ajunsese până acolo pentru că, indiferent de motiv, când o văzuse stând în faţa acelui blestemat hotel Palacio, nu mai putuse să plece singur.

– O chema Melinda Jo, îi spuse el, apoi se întrebă un moment dacă chiar voia să vorbească despre mama sa.

Dumnezeule! Ultima femeie cu care vorbise despre mama fusese femeia cu care se căsătorise, cea care-i furase chiar şi ciorapii când îl părăsise, toate perechile. Niciodată nu înțelesese motivul.

– Melinda Jo Rydell, continuă el şi a murit într-un accident de maşină, când aveam nouă ani. La naiba, chiar avea de gând să vorbească.

– Oh! Cuvântul rostit de ea a fost foarte blând. Ea nu se clintise, nici măcar un centimetru. Rostise doar acel cuvânt.

Dar îi atrăsese atenția, şi cu cât ea se concentra mai mult asupra mamei lui, cu atât mai puțin se va gândi la sine şi la situația îngrozitoare pe care şi-o imagina, şi din acest motiv avea nevoie o mică pauză, s-o ajute să treacă peste această furtună.

Poate că metoda ei cu cele câteva guri de coniac îi era de folos. Nu era îngrijorat de faptul că Honey s-ar putea îmbăta, chiar dacă era aşa de mică de statură. Mai trăsese câteva guri şi în noaptea aceea la San Luis, dar fără efecte vizibile, şi mâncase de ajuns de când aterizaseră la San Salvador, un prânz târziu la Ilopango şi alte gustări de drum. De fapt, ea ronțăia mereu câte ceva.

Dar, la naiba, el vorbea, oricum.

– Nu avea nici măcar vârsta ta de acum, continuă el. Blondă, ochii căprui, nu prea înaltă. Nu fusese

mai înaltă ca Honey. Tata a luat-o de nevastă de mică, la şaptesprezece ani. Nici n-a apucat să termine liceul, iar la douăzeci şi şase de ani a intrat în coliziune frontală cu un şofer beat. El a supravieţuit, ea nu. Era istorie în ceea ce-l privea, dar acum scotea această poveste veche la iveală şi i-o împărtăşea unei femei cu care petrecuse douăzeci şi patru de ore – iată că îi destăinuia secretul întunecat al familiei sale, ca s-o calmeze.

Şi a funcţionat. Honey s-a întors cu faţa spre el, aşezată pe marginea scaunului, puţin cam trasă la faţă, dar curiozitatea începuse să învingă.

– Numele ei de domnişoară a fost Hill şi se trăgea sută la sută din mârlanii Arkansasului. Bunicul meu, Walter Hill, a fost un nemernic până în ziua în care a murit, aşa că-mi imaginez că mama n-a dus-o prea bine acasă.

Ea încuviinţă, absorbită de spusele lui.

Femeile erau atât de drăguţe: întotdeauna încercau să stimuleze un tip să li se confeseze.

– Ştiu, de fapt, ştiu cât de greu poate fi în astfel de situaţii, spuse ea.

El se îndoia.

– Şi bunicul meu, York-Lytton, a fost un meschin, continuă ea. Dar era întotdeauna la distanţă, ordinele şi decretele lui erau lătrate de sus; să nu stăm aproape de scară, să nu trântim uşile, să nu alergăm pe holurile de sus. Abia dacă-l vedeam. Nu-i plăcea să aibă copii în casă. Avea un conac cu cincizeci de încăperi şi considera că nu este destul spaţiu pentru ca eu şi

fratele meu să stăm acolo, fără să-l scoatem din sărite.

Cincizeci de încăperi?

El copilărise în șapte încăperi și acum locuia într-una singură, un apartament deschis, imens, într-o clădire din partea de jos a centrului comercial, pe 738 Steele Street. Locuința sa era un fel de comando central, cu jungla lui Creed și Cody în hol, naveta spațială abandonată a lui Skeeter și galeria de artă a lui Superman la etaj, cu colecție de arme și sisteme de tragere la țintă de pe Steele Street, la un etaj mai jos.

Se descurcase destul de bine, în special de când lucra la SDF, dar Honey tot nu avea de ce să se afle cu el în acest Land Cruiser. În condiții normale, drumurile lor n-ar fi trecut nici la o sută de kilometri distanță unul de altul, cât despre a se intersecta, nici vorbă.

– Pot să garantez că tații mitocani din Arkansas nu își exercită controlul de la distanță, spuse el, întinzându-se și luându-i mica sticlă din mână.

Honey era o fată isteață și nu scăpă implicațiile.

– A rănit-o? Vocea ei era mai blândă ca de obicei.

Smith termină coniacul, mai precis cele cinci picături rămase, și se gândi că într-o zi o va scoate undeva la o băutură adevărată, cu ceva amestecat, sau cel puțin cu gheață, și poate îi va oferi și o masă, ceva ce să nu plătească ea.

Îi înapoie sticla. Nu prea avea subiecte în viața sa despre care să discute, nimic din ce făcuse pe linie profesională. Majoritatea misiunilor sale trebuiau să intre în mormânt odată cu el, cunoscute doar de bărbații și femeile care fuseseră acolo.

Dar în întuneric, în ploaie, cu femeia pe care o plăcea mai mult decât ar fi trebuit, putea să vorbească despre dulcea Melinda Jo.

– Tatăl meu s-a recăsătorit cu ani în urmă, dar păstrează fotografia mamei mele pe un raft din sufrageria familiei. Îmi amintesc că mama purta întotdeauna blugi sau pantaloni, dar, în ziua în care a fost făcută fotografia, purta o rochie. Eu aveam cincisprezece ani când vărul meu mi-a arătat ceva ce n-aş fi observat niciodată. A fost ciudat, am privit de sute de ori fotografia şi totuşi n-am observat cicatricea de pe piciorul ei. Am crezut că era o umbră, o iluzie optică sau ceva, dar vărul meu ştia povestea şi, aşa cum se spală rufele murdare în fiecare familie, a hotărât că venise momentul să mi-o spună şi să mă pună la curent.

Ea era foarte liniştită, aştepta cu buzele strânse, privirea nu-i tremura. Cu astfel de pregătire, ea ar fi trebuit să ştie ce va urma, şi Smith îşi dori cu ardoare s-o poată dezamăgi. Dar singura dezamăgire din povestire era adevărul ei.

– A fost o cicatrice provocată de arsură, ca un stigmat. Bunicul i-a făcut-o, cu un vătrai încins, într-o noapte, special la picior, ca s-o marcheze. Avea treisprezece ani pe atunci.

Honey își duse mâna la baza gâtului, îngrijorarea de pe chipul ei transformându-se într-un adevărat șoc.

– Îmi... îmi pare rău.

– Nu l-am agreat niciodată pe ticălos, spuse el. Dar, după ce am aflat ce i-a făcut, l-am urât. Pentru că a marcat-o astfel. Pentru c-a rănit-o pe mama mea.

El se opri și își mută atenția asupra parbrizului, așteptând un moment.

Foarte bine. Poate că era mai emoționat decât s-ar fi gândit. Tot îl mai ura pe nemernicul acela bătrân, deși Walter Hill murise de douăzeci de ani și probabil trecuseră șase ani de când nu se mai gândise la el.

Ei, la naiba.

– Asta a fost demult.

El își trecu o mână prin păr, apoi își lăsă brațul pe volan.

– Viața ei și coliba în care trăiau era sub limita sărăciei. Nimic altceva decât mizerie, abuzuri, prea multă băutură și educație niciodată de ajuns.

– Până la tine.

– Eu am primit educație, confirmă el. Și mulțumită tatălui meu am reușit să trec peste mizerie și abuzuri, dar, fără îndoială, mai sunt încă cincizeci la sută mitocan, fără scuze și fără regrete. Cred că unii pentru care am lucrat pot să-mi facă un test de sânge pentru asta.

– Pentru că te face dur.

Un mic zâmbet îi curbă buzele. Mda, cam aşa era, dar era surprins că o tipă cu sânge albastru ştia asta.

– Aproape indestructibil. Este de ajuns un glonţ să ne omoare şi uneori nici asta nu produce rezultatul scontat.

– Să ne omoare, zise ea, rostind cuvintele cu o surprinzătoare profunzime. Te referi la tipii ca tine.

– Da.

– Nu cred că mai există alţii ca tine.

El rânji şi mai evident.

Poate că era îndrăgostit.

Nu-i convenea să gândească aşa, chiar nu-i convenea. Iubirea nu fusese punctul forte al vieţii sale şi adevărul era că, lăsând la o parte agrafele din piele neagră şi bijuteriile de aur, îi plăcea Honey prea mult ca să vrea să strice acest fapt prin încă o relaţie ratată. Erau mii de tipi ca el în lume. Lucrase cu ei, sângerase cu ei, omorâse câţiva, bine, poate mai mulţi, nu doar câţiva, şi luptase împotriva lor, dar cinstit vorbind nu credea că existau prea multe prinţese din Park Avenue care să bântuie prin apele întunecate de la graniţele ţărilor din lumea a treia, căutându-şi o soră care ar fi trebuit să se afle în responsabilitatea Bisericii Catolice.

– Mai sunt câţiva ca mine, admise el. Dar nu ţi-ar plăcea niciunul.

– Pe naiba, spuse ea râzând scurt. Probabil i-aş adora pe toţi. Gura i se curbă într-un zâmbet abia

schițat și el fu cuprins de alte emoții dulci, care-l făcură să se încingă.

Dumnezeule, era splendidă. Își aminti cum era când o sărutase.

Își aminti cum o pătrunsese, cum o simțise goală în brațele sale, ciudat de moale, incredibil de fierbinte. Întreaga noapte din San Luis se înregistrase definitiv în memoria sa, iar ea se afla acolo, la nici un metru distanță, mirosind a parfum Paradise, într-un nor de fum de havană cu aromă de whisky de cireșe, cu părul desfăcut.

Era atât de plină de neprevăzut. Avea privirea limpede și inocentă, acel verde pur al oceanului, pielea de satin, părul în sute de nuanțe de blond, era atât de îngrijită, și mai erau acele cigarillos, și coniacul, și acele cuvinte fierbinți rostite de ea la urechea lui: *Fă-mă, Smith.*

Dumnezeule! Cuvintele acelea și felul în care le rostise i se întipăriseră în creier. Ce-ar fi, se întrebă el, „s-o facă“ din nou în seara asta? Renunțare totală la bunul-simț? Desconsiderarea protocolului misiunii? Sau era bine să cedeze total la ceea ce-și dorea: pe ea.

La naiba! El știa ce era mai bine, dar nu credea că asta avea să-l oprească. Nu când se aflau niciunde, singuri în întuneric, cu nimic altceva de făcut, având tot timpul din lume. Nu mai fusese cu altul de la acea aventură de o noapte cu el, și asta cu patru luni în urmă, în San Luis? Nici nu voia să analizeze marea

uşurare pe care i-o aduseseră vorbele ei. Nimeni nu obţine drepturi exclusive după o singură noapte şi dacă el fusese capabil s-o facă, va fi capabil şi să şi-o scoată din minte, şi nimic din toate astea nu va conta. Dar, de fiecare dată când îi văzuse chipul în ziare, contase. Mult. Şi-l împinsese ceva mai aproape de acea limită pe care ştia că nu trebuie s-o treacă pentru o femeie, orice femeie, mai ales pentru una care nu va face parte din viaţa sa.

Dar viaţa îi aruncase o provocare, mai precis un set de provocări, într-un echipament de luptă extrem de strâmt, care se afla lângă el în întuneric, în mijlocul celei mai puternice furtuni.

– Aşadar, important este numele la care te gândeşti.

– Da? Ea îşi lăsă capul într-o parte, acordându-i toată atenţia.

– Nu mama mi-a pus numele acela. L-am visat la cincisprezece ani şi tata m-a lăsat să-l legalizez.

Ea îl privi o secundă cu ochii măriţi, apoi puse inevitabila întrebare:

– De ce?

Pe care el o considera ceva mai bună decât: Unde ţi-a fost mintea?

– Mi s-a părut că este grozav şi am refuzat să mai fiu Walter Smith Rydell din primul minut în care am aflat ce i-a făcut acel bătrân mamei mele. Oricum, tata nu mi-a spus niciodată Walter. M-a numit Smith întotdeauna, după mama sa.

Ea încă îl privea, nevenindu-i să creadă.

– Şi din toate numele din lume ai ales...

– Cougar. El rânji. Cougar Rydell. N-am fost mai inspirat de atât, la cincisprezece ani. Fratele meu mai mic a vrut să-şi schimbe numele în Soaring Eagle, dar tata a pus piciorul în prag şi i-a spus că există loc în familie doar pentru un singur idiot.

– Eşti nebun.

– A fost ultimul lucru disperat pe care l-am făcut. Pe cuvânt de cercetaş. Ridică trei degete, conform salutului.

– Mincinosule.

– Ei, ar mai fi o noapte la San Luis, recunoscu el. La hotelul Palacio am făcut o chestie sălbatică în noaptea aceea.

Chiar şi în lumina slabă, văzu cum ea se îmbujorează uşor.

– Eşti... eşti un ticălos să spui asta ca şi cum... să te exprimi astfel.

Probabil, dar era adevărul.

Honey îşi încrucişă brațele şi-l privi dur, sau, mă rog, cât de dur a putut.

– Nu sunt o chestie atât de sălbatică, spuse ea indignată. A fost doar... noaptea aceea a fost doar... doar...

În timp ce ea încerca să înțeleagă, el se rezemă bucurându-se de privelişte, de ochii verzi, care priveau în ochii lui, chiar dacă ea roşise, de părul blond, de gura moale şi de arsenalul tactic al setului ei de

supraviețuire: parfum, ruj, batoane de granola, cartea de credit şi ceva mărunțiş.

Smith presupuse că văzuse şi lucruri mai rele.

După ce se mai gândi – nu, nu văzuse. Niciun comando nu-şi găsea liniştea pulverizând parfum. Honey o făcea în mod regulat.

– ...doar o nebunie, spuse ea terminându-şi gândul, strângându-şi brațele la piept, cu bărbia ridicată, provocându-l în tăcere să nu creadă decât parțial versiunea ei privind desfăşurarea evenimentelor.

Putea să parieze că nu va fi aşa.

– Revolte. Explozibili. Bombe în maşini. Un sfert de milion de dolari americani bani gheață. Da, conchise el, aplecându-se înainte. A fost chiar o nebunie.

Cam aşa gândise el. O, la naiba. Făcuse chiar mai mult.

Întinzând mâna, el o luă după gât şi-şi trecu degetul mare pe ceafa ei.

– N-o să ajungi nicăieri aşa, spuse ea pe un ton destul de ferm. Dar nu se retrase.

– Ştiu, spuse el şi o trase mai aproape.

– Eşti un nemernic. Acum erau foarte aproape, ochii ei erau aspri, neînduplecați, părul ridicat stil Audrey Hepburn i se desfăcuse, iar gura ei arăta ca primul pas spre izbăvire.

– Ştiu. I se spusese de câteva ori, dar niciodată de către cineva care semăna cu ea. Nimeni nu arăta ca ea, atât de perfect şi totuşi nu destul. Fiind toată

ziua cu ea, el observase câteva imperfecțiuni ciudate. Doi dintre dinții tăi de jos sunt strâmbi.

– Ești un mare ticălos, spuse ea, iar el zâmbi forțat. Am renunțat la aparatul corector la douăzeci și unu de ani, ceea ce, desigur, nu este problema ta, indiferent cum arată dinții mei, ticălosule.

Se aplecară, întâlnindu-se la jumătatea drumului peste consolă.

– Iar sprâncenele îți sunt cam închise la culoare pentru o blondă cu ochii verzi.

– N-am susținut niciodată că aș fi blondă naturală, iar tu nu m-ai sunat nici măcar o dată, Cougar Rydell.

Cougar. Dumnezeule, ce-o fi gândit de numele lui când l-a auzit prima oară? El surâse malițios, lăsându-și capul în jos, trecându-și gura peste urechea ei, apoi de-a lungul gâtului și îi plăcu asta, tocmai pentru că avea pielea așa de moale, și mirosea așa de bine, și pentru că-l lăsa să facă asta.

Desigur, el trebuia să se gândească la misiune și la ce făcea și să încadreze asta în schema generală a lucrurilor. Trebuia să se gândească la un camion plin cu arme, înclinându-se pe cărările din jurul munților pe acea ploaie torențială, fără ca el să-l poată apăra cu arma. Trebuia să se gândească la ce putea fi în servietă și cum să se folosească de acel ceva.

Da, trebuia să se gândească la toate acestea și o va face peste un minut sau două, sau treizeci, sau șaizeci, în funcție de noroc.

– Am pus să fii supravegheată după ce te-am urcat în avion în dimineața aceea la San Luis, spuse el, abia atingându-i pielea cu buzele. Ți-am știut fiecare pas și minutul în care ai ajuns acasă. Și următorul lucru pe care l-am aflat a fost că te-ai întâlnit din nou cu modelul care prezenta lenjerie. Și asta a fost sfârșitul, se gândi el. Am dat înapoi. Mi-am imaginat că viața ta a revenit la normal și că nu vrei să ți se amintească lucrurile scăpate de sub control la El Salvador.

– Total scăpate de sub control, spuse ea aplecându-se un pic spre el, mâna ei ajungând să i se odihnească pe piept, lucru care lui îi plăcu la nebunie. N-am avut niciodată ocazia să ajung în situații atât de... scăpate de sub control.

El o crezu. Faptul că jucase Shakespeare dezbrăcată nici măcar nu se apropiase de ceea ce se petrecuse pe străzile din San Luis în noaptea aceea sau în patul lui de la hotelul Palacio.

– Ți-am scris o scrisoare, îi spuse el.

– N-am primit-o.

– Nici nu ți-am trimis-o.

El o sărută pe obraz, iar ea își coborî capul aproape imperceptibil, lăsându-i astfel mai mult acces la pielea moale de pe gâtul ei.

El o atinse ușor cu buzele și ea simți un fior. Da. El ar fi trebuit să se gândească la puști lansatoare de grenadă și lăzi de muniție, nu la sex.

Adevărat.

Dar dacă începuse aşa, nu avea cum să se oprească.

– Şi eu ţi-am scris, spuse ea.

– N-am primit-o. Dar el era al naibii de intrigat, întrebându-se dacă fusese scrisă cu aceeaşi grijă, în genul „Dumnezeule, îmi placi mult, mult, şi chiar dacă nu avem absolut nimic în comun, data viitoare când aş ajunge în Washington, D.C. te-aş suna".

– Asta pentru că, atunci când am recitit-o, a fost deja după o matură chibzuinţă.

La naiba. Şi lui i se întâmplase la fel.

– Şi de ce te-ai răzgândit? Nu că nu şi-ar fi putut imagina motivul. Probabil se învârtise cam pe acelaşi subiect: o relaţie la mare distanţă, slujba lui era greu de înţeles pentru multe femei, dar şi de acceptat, ea era una dintre cele mai bogate femei din America – chestii din astea.

– Îmi aminteam cât am plătit pentru rochie, asta a fost uşor, dar n-am ştiut cât să-ţi cer pentru lenjeria intimă. Era un cadou de ziua mea.

El se opri din sărut. Ea voise să-i trimită factura pentru hainele pe care le lăsase în camera lui de la hotelul Palacio?

– Voiai să-mi trimiţi o factură?

– Defalcată pe articole, murmură ea, trecându-şi mâna prin părul lui. Incluzând pistolul şi glonţul pe care le-am cumpărat.

La naiba. El rânji. Ea îi scrisese o chitanţă blestemată.

El râse şi o muşcă de gât, făcând-o să chicotească.

– Cine ţi-a dat chiloţii? Erau o piesă de lenjerie intimă cam neruşinată, atât de străvezii încât erau complet transparenţi, şi, dacă nu pentru altceva, ea îi era datoare pentru că-i luase arma aceea blestemată din mână.

– Mama.

– Credeam că mamele le oferă fiicelor lor centuri de castitate, nu lenjerie transparentă.

– Erau la o ofertă la Paris, cumpărai o pereche şi primeai două, şi n-a putut rezista tentaţiei de a cumpăra acea piesă atrăgătoare din mătase la jumătate de preţ.

El rânji din nou. Atrăgătoare, da.

– Atunci trimite-mi factura. Îi voi păstra. El nu era genul de bărbat care aduna lenjeria femeilor ca pe nişte trofee, dar aceşti chiloţei erau amuzanţi şi el i-i scosese de pe ea.

– Smith? spuse ea, atingându-se de el, venind mai aproape.

– Da?

– Acum port cea de a doua pereche.

Şi asta a declanşat totul. Sexul a câştigat în faţa bunului-simţ. A fost foarte simplu.

El o atrase într-un sărut pasional, prinzându-i faţa cu mâna, strecurându-şi mâna cealaltă sub bluza ei. Când ajunse la sutienul de mătase, ea gemu uşor. Era atât de apetisantă, de atrăgătoare, iar când o

auzi cum geme şi simţi cum i se întăresc sfârcurile, a fost de-ajuns să-i trimită un şuvoi de căldură în vintre. El se mişcă pe scaun, încercând să se apropie de ea, dorindu-şi mai mult.

Dumnezeule, era atât de dulce, o patimă viscerală, toată emana căldură, gust şi senzaţii, iar mirosul ei era insinuat în fiecare fantezie pe care o avusese el în ultimele patru luni, ceea ce nu făcea altceva decât să-l scoată din minţi. El ar fi vrut să uite, să nu-şi mai amintească. Dar, de fiecare dată când gândurile îi zburau la sex, Honey era prezentă.

Iar acum se lăsase tachinat întreaga zi, se lăsase provocat de amintirile comune şi mai ales de imaginaţie. Nu prea se descurcase. Fiecare centimetru de piele descoperită îl făcuse să-şi dorească să-şi treacă limba peste ea, să restabilească legătura, s-o facă să se ude, s-o marcheze ca fiind a lui – gâtul, interiorul braţelor, bucata aceea mică de piele goală dintre pantalonii ei BDU ridicaţi şi şosetele lăsate. Ar fi vrut s-o atingă cu buzele peste tot.

Era o operaţiune de cucerire, o provocare, iar ea era o provocare atât de încântătoare. Înţelegea ce se petrecea între ei.

În afară de partea în care practic îşi dorea s-o devoreze cu grijă, cu atenţie, s-o înghită fără a-i face vreun semn sau vreo muşcătură. Ca şi cum ar fi vrut să se contopească cu ea, dar el nu era un tip care se contopea. Era un tip care cucerea.

Bine, era un pic nebunesc felul în care se gândea la ea, cât de mult o dorea, şi nu avea legătură cu

faptul care-l făcuse fericit.Viața lui era controlată, iar faptul că-şi dorea ceva ce nu putea să aibă nu se potrivea în această paradigmă.

Dar ea era aici, în brațele lui, iar el se excitase doar când îi atinsese sânii, când îi ținuse în palmele sale, simțindu-le greutatea şi moliciunea. Ştia că ea se umezise pentru că şi ea căuta să se lipească de el, tot aşa cum căuta şi el să ajungă la ea, ceva ce era al naibii de greu de făcut în scaunele adâncite. El o sărută şi mai pătimaş, îi desfăcu sutienul şi-şi dori să se fi aflat în pat dintr-un motiv simplu: accesul la ea.

Asta îşi dorea. Asta voia.

– Nu cred...

– Nici eu. Dumnezeule! Cum mai putea el să gândească, dacă una din mâinile ei i se afla pe coapsă, iar cealaltă i se strecura sub cămaşă?

– Ar trebui să...

– Da. Trebuiau să se elibereze din aceste scaune frontale imposibile şi să treacă în spate, în zona pentru marfă.

– Oh, gemu ea uşor când mâna pe care o ținea între picioarele lui străbătu şi ultimii centimetri spre destinație.

Mda.

Oh.

Brusc ajungerea pe bancheta din spate căzu pe altă treaptă a listei sale de priorități.

Statul pe loc era prioritatea.

Statul pe loc şi scosul pantalonilor.

– Oh, rosti ea din nou, trecându-şi mâna peste toată lungimea lui, dar a fost mai mult o răsuflare decât o vorbă. Gurile li se atingeau, dar singura mişcare era cea făcută de mâinile ei care-i descheiau pantalonii.

Dumnezeule, iubea o femeie care ştia ce voia, mai ales dacă pe el îl voia. Fiecare mişcare a ei îl ţintuia în aşteptare. Fiecare respiraţie a ei o simţea pe buzele lui.

– La San Luis n-am prea avut şansa să...

– Ştiu. Dar în visurile lui făcuseră totul, de fiecare dată.

– Îmi place... ea lăsă cuvintele să se piardă, terminând cu o alunecare uşoară a degetelor peste organul lui, în sus şi-n jos.

– Da. Da. Da. El continuă s-o sărute, lăsând-o să afle exact ce-i plăcea lui, apoi îşi ridică coapsele pentru a-şi scoate pantalonii şi continuă s-o sărute mereu, mereu, în timp ce ea continua să-l înnebunească cu moliciunea mâinii ei şi abordarea dulce a degetelor ei, înconjurându-l, pregătindu-l pentru o eliberare pe care el n-o voia aşa de repede.

Acesta era jocul pe care voia să-l continue cu ea toată noaptea.

Ducându-şi mâinile spre umerii ei, începu să-i scoată hainele, lăsând vesta tactică pe scaun, împingând cămaşa BDU în zona pentru marfă. Tricoul

îi ieşi pe cap, apoi pantalonii, iar mâna lui ajunse între picioarele ei, degetele lui între pliurile ei moi.

Ude. Mătăsoase. Ale lui.

El îşi lăsă capul în jos desfăcând-o cu degetele, luând-o cu gura, iar ea se topi în el, trupul ei moale, fierbinte mulându-se de al lui, mâinile încurcându-i-se în păr, trăgându-l aproape.

– Smith... oh... Smith...

Dumnezeule, era incredibil, şi complet imposibil să primească de ajuns cu ea pe jumătate aplecată peste consolă, iar el făcând această figură de Cirque de Soleil pe scaunul din faţă, cu volanul împungându-l în şold. Sărutând-o încet el reveni asupra gurii.

– Ultimul care ajunge în spate scoate restul hainelor celuilalt, murmură el aproape de buzele ei, apoi o ridică spre zona pentru marfă. Tu prima, iubito.

Locurile din spate ale Land Cruiserului fuseseră întinse pentru a face loc rucsacului lui, unei casete de mitralieră, unei valize mici şi servietei negre marcate cu un Z. Restul echipamentului se afla împreună cu paletul. Dar cu toate acele obiecte înghesuite acolo, spatele Cruiserului era mai bun decât faţa.

Pantofii ajunseră într-o parte, unul după altul, apoi el reuşi s-o aducă acolo unde voia, goală deasupra lui, şi începu să simtă pentru prima oară în luni, poate în ani de zile, că totul era bine.

Nu i se întâmpla asta prea des în lumea în care se învârtea. Tipii ca el prosperau din conflicte, alături

de femeile frumoase de la care se aşteptau la mai mult decât să se strecoare între picioarele lor şi să le-o...

O sută de kilograme de tensiune se ridică de pe el la prima alunecare a limbii ei.

El închise ochii şi-şi înfipse mâna în părul ei, lăsându-se pradă plăcerii.

Da. Şi ei îi plăcea, era sigur de asta, iar el era înnebunit. Căldura umedă a gurii ei îl cuprinse, mâna ei îl mângâie, trupul ei fierbinte era o povară dragă pe al lui.

Ar fi vrut să dureze aşa o veşnicie până când ea îl va termina. Ea ajunse la un ritm căruia îi era imposibil să-i reziste, dar, indiferent ce-ar fi vrut ea, el voia mai mult.

– Honey, îi rosti numele întinzându-se spre ea. Vino aici, iubito.

Ea îşi ridică încet capul, iar el o trase spre el, arcuindu-se deasupra ei, şi o sărută, simţindu-i acel punct moale al pasiunii, jucându-se cu el.

Reacţia ei o simţi chiar la nivelul capului, a inimii şi a vintrelor. Dumnezeule, ea i se potrivea perfect în braţe şi cu cât se juca mai mult cu ea, cu atât era mai pregătită să-i dea ce voia. Ea avea o mână în părul lui, ţinându-l aproape cu cealaltă de bicepşi, strângându-l, transmiţându-i dorinţa să nu se oprească, nu încă, nu până... geamătul ei avu ecou pe buzele lui, iar trupul ei se rigidiză. Clipă după clipă, i se dărui cu săruturi moi, muşcături la fel, rostindu-i numele.

– Smith, oftă cu trupul pulsându-i, mişcându-se, simţind nevoia să fie aproape, tot mai aproape. Oh, Smith.

El ştia.

Ştia exact ce-i trebuia ei.

Potrivindu-se cu ritmul ei, el împinse şi, de data asta, când ritmul deveni irezistibil, atrăgându-l tot mai tare, o pătrunse o dată şi încă o dată, până simţi că se topeşte în interiorul ei.

Dumnezeule. Da. Întotdeauna, întotdeauna. Da.

17

Plantația Campos, provincia Morazán, El Salvador

Din locul în care stătea, lângă şemineu, Lily Robbins urmărea cum cel mai mare traficant de droguri din provincia Morazán vorbea la telefon şi străbătea biroul cu paşi mari.

– Adu convoiul la poarta de răsărit şi du-i la depozit, spunea el. Pot descărca acolo. Îl trimit pe Jake imediat ce scapă de CNL.

Da, te rog, se rugă ea. Fă-l pe Jake să scape de CNL. *Señor* Jake, tipul din buna armată a SUA. Accentul bărbatului şi felul în care arăta dovedeau că este, fără îndoială, american.

Campos era mai mult decât misterios. Ea nu-l prea scăpase din priviri de când intrase în bucătăria lui şi încă nu ajunsese să-l deslușească. Fără exagerare, nu mai văzuse un bărbat ca el.

Niciodată.

– Spune-i comandantului să-i țină închişi,Tomás, continuă el. Mai spune-i că încerc că evit o

confruntare cu CNL chiar acum şi nu lăsa pe nimeni să iasă din clădire. Ajung acolo imediat.

Păr negru, lung, pieptănat spre spate, ochi verzi înfundaţi în orbite, trăsături fine, cizelate, pomeţi conturaţi, gura fermă, nas elegant, o umbră de barbă – putea fi considerat ridicol de frumos pentru un bărbat.

Trei lucruri îl salvau de o astfel de soartă de idiot desăvârşit.

Graţia periculoasă a mişcărilor – şi nu era vorba doar de tocul de armă de la umăr sau semiautomatul 1911 pe care-l purta sub braţul stâng. Era întruchiparea economiei de mişcare. Păşea apatic, în mod intenţionat, paşii săi mari îl purtară de la seiful cu arme spre telefonul celular pe care-l luase dintr-un şir de telefoane de pe biroul său, spre şirul de televizoare pe care le deschidea unul câte unul, aflate pe rafturile de la podea până în tavan, rafturi pe care se aflau operele lui Shakespeare şi Milton, Blake, Rilke şi Whitman.

Cel mai important dealer de droguri din Morazán era un tip foarte educat sau, şi asta era posibil, doar avea o mulţime de cărţi foarte bune. Lily se întrebă dacă va afla vreodată.

Intensitatea privirii îl salva de acea frumuseţe fără noimă. În scurtul interval de aproape o oră de când se cunoscuseră, fusese atât încântător, cât şi autoritar, diferenţa dintre cele două atitudini fusese atât de mică, aproape inexistentă, perceptibilă doar prin cele mai

subtile schimbări ale privirii sale de la direct şi puternic la direct, de neevitat. Era cu adevărat imposibil să nu-l urmăreşti. Nu din cauza frumuseții izbitoare, ci pentru că, asemeni celor din jur, ea cum putea să ştie ce să facă, dacă nu-l urmărea?

Toată lumea îl urmărea – servitorii săi, gărzile, celălalt bărbat care fusese în bucătărie, numit Jake. Se uitau întrebător în ochii lui, urmăreau gesturile pe care le făcea cu mâinile. Îşi răspundeau astfel la întrebări. Se supuneau gesturilor lui. Din clipa în care intrase în casa lui, fiecare privire, fiecare acțiune, fiecare cuvânt se învârtiseră doar în jurul lui, centrul universului, Alejandro Campos.

Felul lui suveran de a fi o țintui de scaun, iar ea aştepta, amintindu-şi că sora Julia credea în acest bărbat, credea că o va salva pe Lily de Garcia, fără s-o arunce în brațele vreunui lup încă necunoscut, un lup mult mai plin de vicii.

Dar la poarta lui se aflau soldații rebelilor. Lily putea să-i vadă pe unul dintre ecranele de televizor odată cu CNN-ul pe un altul, şi cu zone din complexul lui, iar ea nu era deloc sigură ce fel de monedă de schimb putea să devină ea, pentru ca el să alunge soldații de la poarta sa. Şi mai rău chiar, el menționase o întâlnire cu Garcia pentru a doua zi. Ea trebuia să plece cumva din acest loc până atunci în vreun fel. În cazul în care Campos n-o vindea în seara asta, ea jură că va pune la cale un plan pentru a doua zi.

Sau, fără îndoială, odată intrată în cuşca leului, acesta va imagina ceva special pentru ea.

Se întrebă în treacăt dacă sora Julia suferea de vreun fel de sfântă demență, care făcea ca fiecare să fie văzut într-o lumină bună, chiar şi lordul drogurilor din Salvador, cu ochii verzi, care nu părea hispanic în mod special.

El reveni la biroul său şi introduse ceva la tastatura computerului, apoi închise telefonul celular şi-l strecură în buzunarul pantalonilor.

Avea un aer exotic în acea cămaşă neagră de mătase, pantaloni crem şi o pereche de cizme negre, din piele scumpă. Purta o curea neagră, îngustă şi împodobită cu o cataramă de argint. Era înalt, elegant, sigur pe sine, periculos, fără îndoială, şi un singur lucru îl salva de o frumusețe fără noimă. Nu numai că-l salva, dar distrugea orice iluzie sau potențială pretenție: cicatricea. Cu toate că se holba la el, ea încerca din răsputeri să nu se holbeze la cicatricea lui. Aflată pe partea stângă a feței, se întindea deasupra tâmplei, în jos spre maxilar, ca o linie neregulată, albă, o cicatrice veche, vindecată de mult, făcută de cineva care nu glumise. Era prea aproape de locul unde începea părul, ca să fi fost doar un accident.

Nici vorbă. Fusese tăiat cu un scop, iar ea nici nu vru să-şi imagineze condițiile în care fusese tăiat. Doar fusese traficant de droguri. Ea citise lucruri oribile despre traficanții de droguri în ziare şi reviste, lucruri

pe care le auzea toată lumea şi toți sperau că nu li se vor întâmpla lor sau celor dragi.

Ia o pauză, îşi spusese ea.*Vezi lumea.* Şi iat-o, ajunsese în biroul privat al unui lord al drogurilor, care avea şi volumele lui Rilke. Indiferent dacă Alejandro Campos le citise sau nu, ea era impresionată şi probabil nu atât de speriată cum ar fi trebuit.

Numai cicatricea era un semn de violență, dar capacitatea lui Lily de a se panica se pare că avea o limită, şi se folosise de ea în ultimele două zile ascunzându-se de CNL în St. Joseph, asumându-şi riscul de a filma, devenind martor la violența cu care fusese bătută Teresa, la moartea violentă a tânărului soldat, ca şi a pilotului. Începu să tremure, dar nu erau frisoane din cauza ploii şi a frigului. Era emoție pură.

Nu mai visa la vreun Premiu al Academiei şi nici nu mai era naivă. Vălul iluzoriu de siguranță se ridicase. Era posibil ca acest loc, în care se afla, să fie singurul care să-i ofere siguranță. Biroul lui Campos părea sigur. Din câte observa ea, era în siguranță poate doar pentru faptul că era atât de calm, chiar dacă afară se dezlănțuise cea mai puternică furtună pe care o văzuse vreodată.

Ploaia lovea în ferestre, făcându-le să zăngăne. Fulgerele luminau cerul întunecat lăsând vederii norii amenințători, iar copacii se înclinau periculos din cauza vântului. Da, se simțea în siguranță aici, în

interior, dar tot își dorea să fi insistat mai mult să păstreze pistolul .45 al lui Garcia, ascuns mai bine în straiele călugăriței Bettine, poate în sacul ei de pânză. Se lăsase dusă într-un colț unde un străin deținea cheia siguranței ei, ceea ce era o greșeală colosală din care ea ar fi trebuit să învețe și să se asigure că nu se va mai repeta. Dacă murea în timpul acestei escapade neinspirate, era singura vinovată, ceea ce nu era bine.

– Domnișoară Robbins, spuse Campos întorcându-se de la calculator și de la șirul de televizoare și privind-o, camera video, te rog.

Un alt lucru pe care trebuia să-l învețe Lily era cum să-și țină gura. Puțină sporovăială în Albuquerque n-o băgase niciodată în bucluc. Sporovăiala la El Salvador era o idee neinspirată. Duse mâna la sacoșa de pânză și scoase camera video nouă-nouță, un dar pe care și-l făcuse la aniversarea primului an de la divorț, și i-o întinse.

Moartea pilotului, asta voia el să vadă. Se calmase brusc când îi spusese că a înregistrat-o. Poate pilotul lucra pentru Campos când a fost doborât, era vreun mercenar brutal pe care-l părăsise norocul, care transporta droguri pentru un rege al drogurilor. Părea dur, ca un mercenar. Din sutele de greșeli pe care le făcuse în ultima săptămână, ea n-ar mai face-o pe aceea de a crede că se putea baza pe el pentru altceva, în afară de ce-i ordona șeful lui. Naționalitatea era singurul lucru pe care-l aveau în comun.

Lui Campos îi trebuiră câteva minute ca să obțină o legătură între camera ei video şi televizorul său cu configurația finală, inclusiv cu calculatorul. Odată ce o realiză şi deveni funcțională, el luă o telecomandă şi se întoarse spre foc.

Un lucru deveni imediat evident. Lily era o idioată.

El urmări în tăcere începutul înregistrării ei, prezentarea plină de patos pe care şi-o făcu, inclusiv acele grade educaționale ridicole şi chiar şi mai dureros de ridicola prezentare a filmului ei şi importanța vitală de a aduce la cunoştința publicului de pretudindeni „Lupta pentru Copiii de la St. Joseph".

Da. Chiar spusese „publicul de pretutindeni".

O femeie mai slabă ar fi murit pe loc.

Nu şi Lily.

– Sora Bettine ar fi apreciat sinceritatea ta, spuse Campos aruncându-i o privire rapidă când se încheie introducerea.

Ei bine, nu prea ştia ce să creadă în privința asta. Bunătatea nu era tocmai ceea ce aşteptase. El trecu peste interviurile de început, apoi încetini filmul cu moartea sorei Bettine, urmărindu-l în timp real.

– A fost o femeie puternică, spuse el, fără să-şi ia privirea de pe ecranul televizorului.

– Da. Aş fi vrut s-o cunosc mai bine.

El râse încet.

– Dacă ai fi discutat cinci minute cu Bettine, ai fi aflat totul. Ştii, îşi iubea biserica, şcoala, orfanii şi ar

fi ripostat împotriva oricui ar fi încercat să le facă rău. Da. Lily ştia ce iubise buna călugăriță. Când apăru rugăciunea ei, ultimele ei cuvinte, el îşi făcu semnul crucii, un gest cam fluid, poate datorită anilor în care-l practicase, făcându-l să pară aproape inconştient.

Apoi trecu repede înainte la moartea pilotului şi o revăzu iar şi iar. *La dracu', la dracu', la dracu!*

Cuvintele fuseseră o provocare, o ultimă autoafirmare a unui bărbat care ştia că a ajuns la capăt. Se rosteau doar vorbe clare, chiar când Campos mări volumul.

– Ştii ce spun soldații? o întrebă. I-ai auzit?

– Nu. Vocile lor fuseseră joase, amenințătoare.

El derulă din nou scena.

– Ai vorbit cu pilotul înainte de a muri?

– Nu. Nu chiar. L-am întrebat dacă vrea să-i aduc ceva, dar nu mi-a răspuns. Doar... m-a ținut de mână.

– Te-a ținut de mână? Ochii aceia întunecați de culoarea pădurii aruncară o privire în direcția ei.

– Da. Eu şi călugărițele eram în capelă, când a fost adus de soldați. Eu... eu m-am dus la el, în timp ce sora Rose a alergat după trusa medicală.

Scena fusese un haos total. Ea şi sora Teresa se grăbiseră să-l ajute pe rănit, dar soldaților nu le păsase. Fluturându-şi armele şi urlând ordinele, o făcuseră pe sora Teresa aproape să leşine. Lily fusese mai greu de speriat, chiar dacă pe moment îngenunchease lângă pilot, iar el îi luase palmele cu ambele

sale mâini, cu mai multă putere decât ar fi crezut că este posibil pentru cineva atât de rănit şi însângerat.

O mai durea mâna încă, el o strânsese atât de tare, până când unul dintre soldați întrerupsese strânsoarea lui cu un AK-47.

Ea îi auzise geamătul.

Alt tremur îi străbătu corpul şi se încolăci în măruntaiele ei.

În acele câteva momente, când fusese lângă el, pilotul îi dăduse ceva, trecuse ceva de pe încheietura mâinii lui pe a ei cu mâna dreaptă, în timp ce îi ținuse mâna cu mâna sa stângă. Transferul fusese lent, brățara de macrame a celui ce murea ajunsese să poposească pe închietura mâinii ei drepte, la câteva secunde de când îl văzuse. Ea abia își dăduse seama de acest transfer, pentru că mişcările lui fuseseră rapide, atât de sigure. Soldații nu observaseră atunci când o smulseseră de lângă el.

Îşi cuprinse încheietura mâinii, acoperind brățara, simțind nodurile groase, aspre de cânepă.

– Nu ne-au lăsat să-l ajutăm, spuse. Aşa că ne-am ascuns în sacristie, iar eu... eu am luat camera video. Filmase printr-un ochi de geam din uşa sacristiei, imortalizând scena şi vorbele muribundului. L-ai cunoscut?

– Da, spuse el simplu.

– Cum îl chema? O consumase faptul că nu-i ştia numele, după ce fusese ultimul chip de treabă pe care el îl văzuse.

Ca răspuns, Campos se mulțumi să clatine din cap.

Lily înțelese. În lumea drogurilor și a piloților doborâți, numele erau secrete, nu elemente de socializare.

Ea oftă și se uită din nou la televizor. El derulase scena din nou.

– Ce cauți?

– Indiferent ce ar fi aici, spuse el. Ești sigură că omul ăsta nu ți-a spus nimic?

– Nimic. Nicio vorbă. Citise doar în privirea lui durere, hotărâre deplină. Până unde, nu știa. Dar el îi dăduse brățara sa, iar ea îl văzuse murind, și nu dorea să se despartă de ea.

Se auzi un sunet înăbușit și Campos scoase telefonul din buzunar.

– Campos, spuse, apoi ascultă.

Brățara nu avea nicio valoare, era sigură. Era o cureluşă tricotată, nimic mai mult, dar ea n-o va păstra decât până va ajunge acasă. Odată ajunsă acasă, în Albuquerque, în siguranță, va putea s-o scoată, până atunci era talismanul ei aducător de noroc.

– Bună treabă, Jake, spuse el după câteva clipe. Convoiul nostru este în depozitul principal. Ne vedem acolo.

Închise telefonul și făcu un gest către ecranul cel mai depărtat.

– CNL pleacă.

Ea își ridică privirea și se simți relaxată, apoi ușor slăbită. Se lăsă înapoi în scaun, cu prosoapele date de el strânse la piept. Camioanele plecau de la poartă.

Slavă Domnului! Sora Julia avusese dreptate. Alejandro Campos nu numai că fusese capabil s-o salveze de Diego Garcia, chiar voise s-o facă.

– Vei fi în siguranță în casa mea, domnișoară Robbins, atât cât vei vrea să rămâi, iar când vei dori să pleci, voi aranja să pleci cu avionul la Albuquerque și cu complimentele mele.

Ea îl privi uimită de generozitatea lui.

– Complimentele tale? Nu era sigură că înțelesese bine.

– Desigur, banda din aparatul video n-o vei lua, îi spuse ridicându-se de pe scaun și îndreptându-se din nou spre biroul său. În afară de asta, te vei bucura de tot confortul, iar mâine-seară pe vremea asta vei fi înapoi în New Mexico, dacă vei vrea.

Dacă voia. O, Dumnezeule, era gata să plece acasă. Săptămâna fusese bizar de sălbatică, total neașteptată, scăpată de sub controlul ei. Jură pe Dumnezeu că, dacă se va putea duce acasă, niciodată, dar niciodată...

Numai că nu mai avea filmul, intrarea ei la Cannes.

– Nu mai sta pe gânduri, domnișoară Robbins. Du-te acasă, îi spuse Campos scoțând filmul din camera video și vârându-l în buzunar. Iar acum, te rog să mă scuzi.

Se va mai gândi, își spuse urmărindu-l cum pleacă. Se gândea mult la orice.

El dispăru pe ușă și începu să vorbească la telefon, înainte de a ajunge la scară. Ea îl auzi vorbind cu cineva în bucătărie și, în câteva minute după plecarea lui, femeia, Isidora, aduse o tavă cu cafea fierbinte, supă fierbinte și un coșuleț cu pâine proaspăt scoasă din cuptor.

Ea mușcă din felia moale cu unt, apoi o înmuie în supă și mai mușcă din ea și se întrebă: putea fi cumpărată cu mâncare incredibilă și o plecare sigură?

Cel mai înțelept răspuns era un da, lipsit de echivoc.

Așadar, de ce întârzia să-l rostească?

18

Stând în mijlocul depozitului său principal, Campos se uita la paletul plin cu arme şi la cele două serviete pe care le descărcau oamenii săi din transportorul armatei salvadoriene.

– Ce vrei să-mi spui, că Honoria York-Lytton şi bodyguardul ei lipsesc?

– N-au venit odată cu convoiul, repetă Jake, netezind cu palma harta pe care o întinsese deasupra uneia din cutiile pentru puşti. Am trecut peste fiecare centimetru din traseu cu căpitanul salvadorian, iar el crede că York-Lytton şi Rydell s-au împotmolit pe aici. Îşi puse degetul pe o zonă cu curbe strânse de pe hartă.

– Şi ce naiba fac acolo? întrebă Campos punând degetul cu trei centimetri sub al lui Jake. Când se presupune că vor junge aici?

– Căpitanul crede c-au ratat bifurcația de la drumul alternativ. Există două drumuri laterale care ies din drumul principal în zona aceea. În potopul din seara asta, o fi fost mai uşor s-o apuce pe prima, în loc de a doua. Sunt mai puțin de douăzeci de metri între cele două bifurcații.

Campos ştia asta. Ştia totul despre provincia Morazán, în special drumurile. Drumul de deasupra râului era periculos chiar şi pe vreme uscată. Rydell va avea nevoie de noroc ca să nu sfârşească pe fundul vreunei prăpăstii.

La dracu'!

York-Lytton şi bodyguardul ei dispăruseră – cu servieta lui blestemată. Era primul lucru pe care îl ceruse şi singurul pe care nu i-l putuse da nimeni.

– Şi astea toate? întrebă făcând un gest spre toate acele valize Louis Vuitton aşezate într-o parte a paletului. Ce naiba sunt astea?

Tot paletul era o chestie alarmantă, pe care nimeni n-ar vrea s-o vadă apărându-i în curte, dar el se aşteptase la puşti şi cutii cu muniție. În niciun caz la cinci valize extra-large Louis Vuitton.

– Pe toate este scris numele Honoriei York-Lytton, spuse Jake.

– N-au fost trecute pe lista de inventar. Şi în cazul în care femeia asta nu se muta cu toată casa ei blestemată în Morazán, nu ştia ce naiba putea fi în ele, şi ăsta era un lucru de neacceptat. Deschide-le.

– Sunt încuiate, spuse Jake. Iar ea este aici în calitate de agent al Departamentului de Stat al SUA, nu ca o turistă oarecare.

– Nu-mi pasă.

– În acest caz, le deschid, spuse Jake scoțând din buzunar un mic set de tăietoare de bolțuri.

Ceea ce aşa trebuia să fie. Jake ştia prea bine ce avea de făcut cu orice valiză încuiată. Singura concesie pe care i-o aducea legătura cu Departamentul de Stat domnişoarei York-Lytton era grija pe care Jake urma s-o manifeste față de blestematele ei de valize. Dacă ea ar fi fost turistă, el ar fi tăiat cu cuțitul una din cele mai rafinate valize Louis Vuitton, înainte de a permite ca secretul valizelor misterioase să dăinuie în jurul caselor sale.

În timp ce Jake tăia încuietorile, Campos desfăcu fermoarul primei valize.

Apoi făcu un pas îndărăt şi se holbă la conținut.

La dracu'!

Noaptea asta fusese plină de lucruri amuzante: scrisoarea sorei Julia, pistolul lui Diego Garcia, aparatul de filmat al lui Lily Robbins, dispariția Honoriei York-Lytton şi a bodyguardului ei de pe fața pământului cu cele două milioane ale lui şi valizele domnişoarei York-Lytton.

Dumnezeule mare!

– E cocaină, spuse el.

– Pe dracu', asta este! confirmă Jake, deschizând cea de-a doua valiză. Şi aici acelaşi lucru.

Campos se uita la cele cincizeci de kilograme de cocaină ambalate cu grijă în bagajul ei, cocaina lui – era un miracol, un miracol al lui Dumnezeu într-o noapte plină de întâmplări uluitoare.

– Şi celelalte? îl întrebă pe Jake, care deschidea valizele imediat ce se desfăceau încuietorile.

– Cincizeci de dolari bucata, şefule, pentru o încărcătură completă de două sute cincizeci de kilograme de cocaină. Ne întoarcem în afaceri.

Dacă ar avea acele două milioane de dolari, viața sa ar fi bună.

– Ce crezi că s-a petrecut aici? Nu se întâmpla prea des ca bunurile furate în Columbia să fie aduse în fața uşii sale din Morazán de către armata salvadoriană, în special bunurile ilegale.

– Cred că oamenii lui Dobbs s-au repezit să intercepteze încărcătura asta înainte de vreme. Dobbs a aflat de asta şi, fiind destul de isteț, a înțeles că trebuie să le returneze, aşa cum a fost stabilit înainte ca Langley să afle că el şi-a băgat picioarele şi mai era şi femeia aceea York-Lytton, care a venit cu un C-130 autorizat să iasă din State şi să vină prin Panama cu destul spațiu rămas pe palet ca să-l umple cu două sute cincizeci de kilograme de heroină.

Da, asta era ce-şi imagina şi Campos. Niciun pic din cocaina pe care o mânuia el nu ajungea de fapt pe străzile din SUA, dar, de obicei, Agenția o lăsa să ajungă mult mai departe de Exaltación, înainte ca lucrurile să scape de sub control. Aşa rămăsese viu.

– E o zi norocoasă, Campos.

Zi plină de noroc. Opt cusături, un Mercedes făcut tocană, un pilot mort, o servietă pierdută, o ploaie providențială ce se punea în fața întoarcerii încărcăturii sale şi sosirea neaşteptată a lui Lily Robbins – considera că Jake era mult prea optimist.

– Ne mai lipsesc cele două milioane de dolari.

– Noaptea abia a început.

Nu era chiar aşa.

Campos îşi verifică ceasul. Era ora zece. Dacă cele două milioane apăreau înainte de răsăritul soarelui, va trebui să înceapă să creadă în miracole; şi asta avea să facă împotriva voinţei sale.

19

Carolina, provincia Morazán, El Salvador

Urăsc ploaia asta blestemată.

Irena se uită la Ari, care stătea la fereastră în camera lor din hotelul Grande, şi încuviinţă în tăcere. Abia reuşiseră să ajungă în acel orăşel, foarte apropiat de plantaţia lui Campos, înainte ca un perete de apă să cadă din cer şi să-i forţeze să se oprească.

Dacă i-ar fi prins în zbor, ar fi fost dezastruos. Furtuna era rea, imprevizibilă, mult mai rea decât prezisese Hans în raportul său.

Cu o oră mai devreme, Hans le confirmase de la Sona destinaţia lui Rydell: plantaţia lui Alejandro Campos, la sud de râul Torola. Irena şi Ari îşi introduseseră locaţia în sistemele GPS, împreună cu obiectivele lor. Hans găsise o pistă de aterizare pentru Hughes lângă Carolina, iar fermierul care deţinea terenul îi adusese în oraş. Ea şi Ari plănuiseră să-şi ia maşina închiriată de la hotel şi să părăsească oraşul imediat.

Dar ploaia le schimbase toate planurile, iar ea nu era mulţumită. Venise tot drumul acesta doar pentru

ca să împuşte pe cineva, iar acum era împiedicată în atingerea obiectivului.

Stinse ţigara în scrumieră şi introduse altă bucată de pânză înmuiată în ulei prin tija de curăţare a mitralierei. Terminase de verificat arma M4 şi-o pusese la loc în carcasă. Mitraliera 1911 era perfect curată şi bine întreţinută, dar rutina obişnuită de curăţare o ţinea concentrată asupra operaţiunii în sine şi-i oprea gândurile să rătăcească prea departe, ajutând-o să-şi învingă temerile.

Anastasia.

Irena îşi răsfăţase copila. Aşa îi spunea Ari, singurul care îndrăznea s-o facă, singurul care ştia, în afară de cei care se îngrijeau de Anastasia. Dar Ari o răsfăţase şi pe ea.

– Este momentul să mergem la Paris, spuse ea.

După un moment de tăcere, ea îşi ridică ochii şi-l observă cum, date fiind împrejurările, o urmăreşte cu privirea, stând foarte liniştit lângă fereastră.

– Asta este tot? întrebă el. Rydell este tatăl ei?

Ea clătină din cap şi reveni asupra curăţării pistolului.

– Îl cunoşteam pe atunci, după ce tatăl Anastasiei a plecat din Afganistan. Rydell ştia că sunt însărcinată. Era un motiv destul de puternic pentru a-l ucide.

– Poate, spuse Ari, iar tonul lui îi atrase atenţia.

El revenise cu privirea pe fereastră.

– Suntem departe de casă, Irena, apelăm la fiecare cunoştinţă care ne poate oferi vreun avantaj, folosim zeci de mii de dolari şi bunăvoinţa partenerilor noştri pentru un american lipsit de importanţă, care trebuie să moară?

– Este important pentru mine.

– Exact, spuse el întorcându-se şi întâlnindu-i privirea. Bărbatul ăsta îţi întunecă mintea, nu te lasă să fii obiectivă, te implici prea mult.

– Nu, Ari, spuse ea ascuţit. Te înşeli.

O împuşcătură, un mort, acesta era motivul pentru care se afla aici. Fără îndoială.

Vedea totul foarte clar cu ochii minţii, capul lui Rydell în cătarea armei ei, reticulul lunetei ei pe chipul lui sau pe gât – respiraţia i se înmuia, apoi se oprea la lungimea unei bătăi de inimă, degetul era apăsat pe curbura mică de metal, apoi respiraţia ei continua în timp ce a lui Rydell se oprea pentru totdeauna, măduva lui secţionată de împuşcătura ei având ca rezultat distrugerea instantanee a sistemului nervos central al bărbatului.

Urma să cadă ca o piatră, iar secretul ei va fi în siguranţă.

Poate.

Siguranţa şi liniştea îi fuseseră răpite când el evadase de pe munte, din Peru. Dar moartea lui tot mai avea un scop, o finalitate, dacă nu mai mult. Nimeni altcineva în afară de Ari n-o cunoscuse atât de bine, de când fuseseră împreună în Afganistan.

Nimeni altcineva în afară de Ari nu avusese nici cea mai mică bănuială privind sarcina ei. Se ascunsese la Paris după ce-l vânduse pe Rydell şefului cartelului drogurilor şi-şi înscenase moartea, sabotându-şi propriul plan. Pilotul căruia îi vânduse Piperul crezuse c-a făcut o afacere foarte bună şi o ţinuse tot aşa până la primul zbor.

Ea părăsise Afganistanul cu bani, relaţii şi cu un viitor strălucit în lumea interlopă. Lunile de la Paris le petrecuse singură, ascunsă pe Left Bank. Un cuplu fără copii, familia Deschamps, se împrietenise cu ea, dragii de ei, nici nu ştiuseră că, de fapt, ea îi alesese după săptămâni de investigaţii. Erau oameni educaţi, din clasa de mijloc, iar ea le oferise o viaţă de lux ca răspuns la loialitatea pe care o manifestaseră faţă de ea. Iubirea lor pentru Anastasia fusese firească; nu puseseră niciun fel de întrebări. Poate că această dragoste va deveni o problemă într-o zi. Pentru binele lor, ea spera că nu.

– Mai sună-l pe Hans, îi spuse lui Ari. Vreau să ştiu când va trece furtuna asta.

Ridică butoiaşul de la mitraliera 1911 în lumină şi se uită la orificiu. Era atât de curat încât strălucea. Cu ajutorul unui petic de pânză nou şterse tija de ghidare, făcu o verificare finală a cadrului şi a alunecătorului şi şterse o pată de ulei de pe componentele armei.

– Ne înecăm aici, Hans, îl auzi pe Ari spunând în telefonul prin satelit. Cât va mai dura?

Ea împinse butoiaşul armei la loc.

– Încă o oră, spuse Ari în telefon, uitându-se la ceas. Sper să ai naibii dreptate.

Bucată cu bucată, ea reasamblă arma, rămânând liniştită, stăpână pe sine.

Poate vor ajunge acolo pe la miezul nopții, dacă le permitea vremea. Carolina era la doar douăzeci de minute de moşia lui Campos. Ea şi Ari plănuiseră să parcheze câțiva kilometri mai încolo şi să meargă pe jos, ducându-şi echipamentul.

Logistica era inima şi sufletul operațiunilor care decurgeau bine. Într-o operație-fulger, care se derula pe granițele internaționale, nu trebuia să existe nicio eroare. Ari nu se înşela până la un punct. Asasinarea lui C. Smith Rydell era verificarea anilor ei de experiență, a liniilor ei de comunicare şi a tuturor bunurilor ei din America Centrală şi până în acest moment fiecare fază a misiunii se desfăşurase excelent, conform aşteptărilor.

Nu-i mai trebuia decât capul lui Rydell pe o tavă.

– Arme antitanc uşoare de şaizeci şi şase milimetri? zise Ari şi ea îşi ridică privirea de pe butoiaşul armei pe care-l împingea la loc.

Când termină asamblarea, se ridică în picioare, îndreptându-se spre fereastră.

– Puşti, spuse el ridicând o sprânceană în direcția ei. Lansatoare de grenade, arme mici, muniție, MRE şi multe valize foarte mari... da... da, asta e foarte interesant... da, o să-i spun.

Închise şi ridică privirea spre ea.

– Avionul cargo C-130, spuse ea, iar el încuviință.

– Unul dintre oamenii lui Federico se bazează pe un soldat care se afla la Ilopango când a venit avionul de transport de la Baza Aeriană Howard, în această după-amiază.

– Arme.

– Un palet plin, din partea guvernului SUA pentru El Salvador, pornit spre munții din Morazán. Aş spune că se coace un eveniment internațional aici.

– Şi nişte asociați foarte ciudați. Ea efectuă o operație rapidă de verificare a pistolului, acționând glisiera, verificându-i siguranța, eliberând piedica, înainte de a încărca muniție.

– Femeia, Honoria York-Lytton, avea o servietă neagră legată cu o cătuşă de mână.

Irena îl privi din nou şi un zâmbet îi înflori pe buze.

– Perfect. Introduse un cartuş, apoi lovi uşor piedica şi vârî pistolul în toc. Avem arme şi bani.

– Ne trebuie droguri şi secrete.

– Nu erau droguri în Cessna. Un avion plin de droguri nu-l incită decât pe vânzător, pe cumpărător şi pe câțiva posibili polițişti.

– Nu, fu Ari de acord. Aşa că mai rămân secretele. Rânjea şi el. Secrete foarte scumpe, ca să faci toate astea în mai puțin de două zile.

– Secrete politice vitale, spuse Irena. Departamentul de Stat al SUA, şeful CIA din Panama, agenții

fostei DEA scoşi din misiune şi o *gringa* bogată în mijlocul lor, legată cu cătuşe de o servietă neagră.

– Nu ne vom schimba misiunea.

– Nu. Ea scutură din cap. Dar i-am putea face o favoare amicului din Cali, să-l informăm că trebuie să le scurteze lesele lui Diego Garcia şi CNL-ului. Trezeşte-l din nou pe Hans. Spune-i să-i transmită toate informaţiile de astăzi lui Miguel Carianza. Dacă însă cartelul vrea să-şi mărească influenţa în nordul El Salvadorului, astăzi o poate face.

20

Provincia Morazán, El Salvador

Sexul nu este dragoste.

Honey ştia asta şi era al naibii de sigură că şi Smith o ştia, şi cu toate acestea, iată-i încolăciţi pe bancheta din spate a Land Cruiserului ca doi îndrăgostiţi, el sprijinit de o cutie pentru puşti, iar ea de un rucsac, cu un colţ al servietei împungând-o în fund.

Dumnezeule, el terminase de două ori.

Dar asta era sex, nu dragoste. Ceva motivat, inspirat, dedicat, pentru care ea avea meritele cele mai mari, dar nu era dragoste.

Şi ea terminase de două ori.

Şi asta era minunat, savuros, iar ea îl aprecie pentru toate aceste talente ale lui drăguţe şi nebuneşti, dar nu era neapărat vorba de dragoste.

El nu-şi luase mâinile de pe ea, nici măcar o dată. Îi urmărea conturul corpului cu palma, părând că vrea să memoreze dimensiunile şi formele ei, cu mângâieri precise şi line, o atingere continuă de la umăr până la

coapse, cu incursiuni uşoare şi lente asupra sânilor şi pântecului, jos spre coapse, apoi spre spate.

Totuşi, niciunul nu confunda atingerile pasionale cu dragostea.

Dar mai era un lucru aproape indefinibil, ceva ce o făcea să-şi dorească să-l atingă cu gura, ca să-i mai simtă gustul pielii, şi cineva ar putea confunda asta cu dragostea.

Ea era foarte aproape de această greşeală. Era convinsă. Şi era foarte îngrijorată din acest motiv, dar, chiar şi cu riscul acesta, tot nu putea rezista.

Strângându-se mai aproape de el, îşi odihni capul pe braţul lui şi obrazul la pieptul lui, trăgând pe nări acel miros cald, erotic, de bărbat şi de sex. Dumnezeule, îşi dorise să facă asta de atâta timp, să fie din nou cu el. Fusese lipsit de sens să tânjească după el şi totuşi o făcea. De la mii de mile distanţă, fără să aibă idee unde se afla el, ce făcea, sau dacă mai era viu, el îi invadase fiecare gând. Mirosea teribil de bine. Căscă, îl sărută şi se simţi mai bine şi mai liniştită, aşa cum nu se mai simţise de mult.

– O cunoşti pe Darcy Delamere? o întrebă Smith din senin, aproape proiectând-o în săptămâna care urma.

Ea deschise ochii mari.

Darcy Delamere?Dumnezeule!

– Cred că toată lumea din Washington, D.C. o cunoaşte pe Darcy Delamere, răspunse ea uimitor de calmă. Doar scrie o rubrică mondenă în *The*

Washington Post! Ce oare era în mintea lui de o întreba despre Darcy Delamere?

Nici nu voia să ştie.

– Da. Am citit-o în ultimele luni de când am... of, de când m-au interesat rubricile mondene de weekend. De obicei, rubrica ei apare pe prima pagină.

O, Doamne, se gândi Honey, întrebându-se dacă l-ar putea atrage în altă partidă de sex, pentru a-i muta gândurile de la rubrica mondenă.

Şi, ca un fapt divers, rubrica lui Darcy Delamere apărea întotdeauna pe prima pagină a rubricii mondene.

– Atunci ştii la fel de mult ca şi mine, îi spuse ea sperând că ajunseseră la sfârşitul discuției.

Dar nu avu acest noroc.

– E simpatică, dar într-un fel muşcător, ascuțit, plin de discernământ. Împunge pe toată lumea, pe cei de stânga şi pe cei de dreapta. Cred că este interesată chiar şi de centrişti.

– Politica este o satiră. Toată lumea o ştie. Cel puțin, Darcy Delamere o face să pară ceva facil. De fapt, Honey ştia că era a naibii de multă muncă să fii caustic când era cazul, fără milă cu adevărul, pentru ca apoi să-l poți introduce în vârtejul social al Washingtonului şi încă să-i mai faci pe oameni să zâmbească, şi cine putea face asta mai bine decât un cap de afiş, o tânără de la Harvard?

– Cei de la Hill îi atribuie dezvăluirea scandalului Lundt-Creasy, spuse el, mângâindu-i coapsele şi

şoldurile, până când mâna lui ajunse să se odihnească aproape de sânul ei.

Ea aproape începu să toarcă, mâna lui era atât de caldă. Tot trupul lui era fierbinte, emana căldura ca un furnal. Iar ei îi plăcea.

– Sexul şi politica sunt cel mai uşor de satirizat, spuse ea ghemuindu-se la pieptul lui. Toţi par prostuţi şi vinovaţi, puţin pervertiţi, dacă nu depravaţi întru totul.... Şi astea erau faptele. Geniul lui Darcy stătea tocmai în găsirea celor mai mari vinovaţi, a celor corupţi, care se foloseau de influenţa lor pentru a obţine favoruri sexuale, iar în afacerea Lundt-Creasy ipocriţii loveau în predicile politice pentru a-şi ascunde propriile subterfugii sexuale. Nu o interesa ce făceau oamenii în viaţa lor privată, decât în măsura în care ameninţau să afecteze viaţa privată a altora.

– Tot ea a dezvăluit filiera Pittsburgh-Cayman Brac-Potomac între contractanţii guvernamentali şi băncile offshore care-şi spălau banii prin această filieră ruginită.

Aşa făcuse. Şi destul de strălucit, se gândi Honey. Demascarea îi reuşise datorită unui comentariu fără jenă auzit într-o toaletă şic a doamnelor din District Lounge, un bar mic pe Hill, preferat de Honey. Nu existau secrete în Washington, ci doar subiecte de interes, pe care lumea se temea să le rostească în public. Rubricile de scandal din *The Washington Post* erau o portavoce grozavă.

– Scandalurile şi ipocrizia sunt şi ele foarte uşor de aflat şi de trâmbiţat în Washington, spuse ea cu

un alt mic căscat, dacă nu te temi că îți vei pierde slujba sau că poți călca pe picioare pe cineva care te poate călca mai tare.

– Se pare că ei nu-i este.

– Nu, nu-i este. Darcy Delamare nu se teme de nimic. Nici nu trebuia să se teamă. Nimeni nu ştia cine este; nimeni nu-i cunoştea numele adevărat. Mulți aveau suspiciuni, dar prea multe persoane din Washington se potriveau profilului făcut lui Darcy, pentru a putea fi identificată după pseudonim. De fapt, o singură persoană ştia adevărul. Ei bine, poate două: Kurt Miller, editorul lui Darcy, care o abordase pe Honey cu patru ani în urmă şi care avusese ideea cu acest pseudonim de Darcy Delamere, şi domnul Cassle, bărbatul care o dusese atât de repede pe Honey în El Salvador încât o făcuse să amețească, un domn cu părul alb, care avea biroul pe un hol mai puțin folosit de la Departamentul de Stat. El ştiuse totul, chiar şi calendarul social al lui Honey pe următoarele şase luni şi pe ultimii doi ani, şi cum devenise ea Darcy Delamere.

– Cândva obişnuia să iasă cu un manechin pentru lenjerie, spuse Smith.

Ea îi aruncă o privire plină de precauție.

– Cum ai aflat-o?

Cinstit. Ea voia să ştie. Cum de tocmai el, din toată lumea asta, ajunsese să afle că Darcy Delamere ieşise cu un manechin pentru lenjerie?

– Ea a spus asta, cândva, într-o rubrică.

Acum o mie de ani, poate.

– Da. Ce putea să spună? Manechinele care prezintă lenjerie sunt tipi foarte cunoscuți.

– Şi ea a fost în Nepal.

Honey ridică din sprâncene.

– Cât timp spuneai că ai citit pagina mondenă?

Rubrica despre Nepal se derulase cu optsprezece luni în urmă şi trecuseră şase ani de la acea mare aventură cu amoniți. Nimeni nu făcuse legătura între cele două – până acum.

– Nu prea mult, spuse el. Dar m-am uitat prin arhivă.

O, Dumnezeule!

– Sper că şi ea a petrecut bine, ca şi mine. Munții Himalaya sunt aşa de....

– Elementari?

– Da, spuse ea ridicându-şi capul, şi privindu-l ironic. Exact. Elementari.

– Ai folosit mult cuvântul în scrierile tale despre „Orgasmul feminin elementar: un drept sau un privilegiu? Un abecedar pentru bărbați".

Ea schiță un zâmbet.

– Ai citit restul din *Comunitatea feminină.*

– Tot, recunoscu el. Apoi l-am întărit prin *Jugul tiraniei politice* pe care l-ai scris cu doctorul Barstow, cu toate că aş fi putut adormi la unele dintre capitolele de mijloc, am observat că ai folosit termenul elementar şi acolo.

– Surprinzător. Şi aproape de necrezut. Foarte puţine persoane, neimplicate în studiile feministe, au trecut prin *Sexualitatea femeii sub jugul tiraniei politice a secolului XXI,* treze sau dormind. Probabil le putea număra pe degetele de la o singură mână.

– Apoi mi-am amintit acel capitol din *Comunitatea feminină* intitulat: „Starea psihică post-orgasmică: Să ajungi acolo merită – Iluminare prin exaltare, spuse el, întorcând capul ca s-o vadă mai bine. Apoi smuci uşor lanterna ca să-şi găsească cămaşa şi s-o acopere cu ea şi o lăsă proptită în aşa fel încât să arunce o umbră palidă peste locul din spate. Ai scris mult despre orgasm.

– Ştii ce se spune, zise ea, aplecându-se ca să-i şoptească la ureche. „Scrie despre ceea ce cunoşti".

El începu să râdă, o sărută şi o strânse la piept.

Afară, ploaia continua să cadă peste Land Cruiser, dar acum ploua cu găleata, nu continuu. Începea să se însenineze.

– Apoi, într-o zi, când o citeam pe Darcy Delamere, reluă el relatarea de unde o lăsase, ea vorbea despre o chestie numită EBM.

O, la naiba!

– Şi m-am tot întrebat ce naiba înseamnă EBM. Şi m-am tot mirat până s-a terminat rubrica ei, unde ea ortografiase cu litere mari – ELEMENTAL BELTWAY MIND STATE – Centura Primară a Minţii, şi mi s-a aprins un bec. Dar n-a fost unul puternic. Acest bec s-a reaprins cu câteva minute în

urmă, după ce ai menționat Nepalul. N-am putut să mi-l scot din minte. N-am cunoscut prea multe persoane care să fi fost în Nepal.

Minciuna prin omisiune nu era considerată un păcat în nordul Potomacului, aşa că ea s-a hotărât să nu spună nimic.

El a tăcut vreme îndelungată, în timp ce afară continua să toarne cu găleata, fulgerele brăzdau cerul, iar vântul abia îi atingea.

– Aşa, spuse el în cele din urmă. Ai o slujbă.

Ea nu recunoştea nimic.

– Eşti foarte cunoscută, ştii, nu? spuse el.

Da.

– Şi ştii că ai dreptate în privința EBM.

Foarte bine, ea nu putea să mai reziste. Înclină uşor din cap. Iar el scăpă o înjurătură.

– La naiba! Am ştiut. Mă aflu într-o misiune top secret, cu un reporter de la un ziar blestemat.

Da, aşa era.

– Din nef... asta este de... necrezut.

Se bâlbâia, ceea ce pe ea pur şi simplu o fascină.

– Nu te-au verificat înainte de a te trimite aici cu această servietă blestemată, care le aparține celor de la CIA? Vreau să spun, Dumnezeule, n-ar fi trebuit să-ți scrie „Jurnalist“ în paşaport sau ceva în genul ăsta?

– Scriu doar o rubrică mondenă.

– Pe dracu'! spuse el. Eşti un personaj politic, ai fost chiar de la publicarea cărții despre acea

comunitate de femei. Atunci a fost feminism pur şi, la naiba, am citit că rubrica lui Darcy Delamere este primul lucru pe care secretarul Apărării îl citeşte duminica dimineaţă.

Ea nu se putea abţine; îi zâmbi şi se strânse lângă el. Îi plăcuse să fie menţionată de SECDEF. Miller îi mărise salariul şi-i rânjise ca prostul o săptămână întreagă.

– Dar ce ai afirmat despre EBM, cum că este o metodă oarbă de a conduce afacerile unei ţări, punând politica şi puterea înaintea bunului-simţ sau a adevărului, continuă el, şi că este periculos pentru oricine, în afară de cei care ne conduc, politicienii – asta a fost un atac la adresa lor. A funcţionat în cazul lor, i-a ţinut în birouri, le-a dat puterea pe care şi-au dorit-o. Şi tu ai avut dreptate când ai afirmat că noi, cei ca mine, care facem treburile ţării, care implementăm politicile guvernamentale, ne putem arde rău cu această EBM. Am văzut de multe ori politicieni care se aşteaptă ca misiuni care ar descuraja pe oricine să se îndeplinească de parcă le-ai scoate din pălărie. Prea mulţi n-au habar despre felul în care funcţionează lumea reală, acolo unde oamenii sângerează, unde mor... Îşi strecură piciorul între picioarele ei, şi îşi lăsă mâna în jos pe coapsa ei. La naiba! Darcy Delamere. Schiţă un zâmbet. Sunt... al naibii de impresionat.

Foarte bine. Poate era dragoste. Fiecare vorbă a lui o făcea să se topească. Dar ea nu putea pune asta

pe seama rubricii care-i plăcea lui. Asistenta ei de cercetare, Mindy Brighton, provenea dintr-o familie de militari şi se măritase cu un soldat din Forţele Speciale. Ştia multe despre cei de pe teren, care făceau totul, şi despre riscurile pe care şi le asumau. Honey nu fusese prea mult timp în preajma bărbaţilor care făceau munca de jos până când unul o alergase la San Luis şi o încuiase într-o cameră de hotel.

Nimic din viaţa ei nu mai fusese la fel de atunci.

Dar nu se plângea.

– O facem din nou, Cougar? îi şopti la ureche, aşezându-se confortabil deasupra lui şi plăcându-i să-i simtă pieptul lat, un perete de muşchi puternici şi de păr moale, braţele ca de fier, totuşi atât de blânde cu ea.

– Pe naiba, Cougar! El chicoti din nou. Nu încă, Darcy, iubito. Trebuie să dorm puţin, asta este, şi vreau să te simt aproape.

Darcy, iubito. Ea schiţă un zâmbet şi îl sărută pe buze, apoi pe obraz. Îşi trecu degetele prin părul lui şi, când îi sărută tâmplele, el adormise deja, ca o lumină care se stinsese.

Ea oftă şi se relaxă la pieptul lui.

Fusese de două ori îndrăgostită, dar nu se dovedise a fi bine pentru ea. Prima dată se întâmplase în perioada ei literară, între publicarea cărţii despre comunităţile feminine şi a cărţii despre jugul tiraniei... A doua oară fusese între Shakespeare jucat nud şi manechinele pentru lenjerie Calvin Klein, între o

tinerețe nu chiar rău înțeleasă și obținerea unei slujbe reale, una care îi oferise genul de legături pe care le-ar fi putut folosi ca să se țină departe de portbagajul unui Land Cruiser, aflat pe un drum lăturalnic din El Salvador.

Nu era sigură că era pregătită să se îndrăgostească a treia oară. Ar fi putut s-o doară foarte tare, dar n-ar pierde asta pentru nimic în lume.

Lumina lanternei arunca umbre contrastante, dure, făcând ca proeminențele chipului lui să fie clar reliefate, și cu toate astea era atât de frumos. Își lipi buzele de umărul lui, se întinse și stinse lanterna, apoi, cu inima lui bătând lângă a ei, simțindu-i răsuflarea în ureche și brațul atât de puternic în jurul ei, adormi în zgomotul ploii.

21

Plantația Campos, provincia Morazán, El Salvador

Începutul zilei nu era tocmai momentul preferat al lui Campos. La banii lui, se putea trece peste răsărit, iar zilele ar fi început mai bine, sau mă rog, după cafea, după micul dejun și sex, la o oră civilizată, cu amuzamente civilizate, pentru o viață civilizată.

Răsăritul era ora barbarilor. Fără exagerare.

Tot ce avea de făcut era să privească pe fereastra dormitorului său, la poarta din față, ca să și-o dovedească. Diego Garcia se prezentase deja la întâlnirea lor, mult prea devreme și mult prea în forță.

Garcia își adusese jumătate din armata sa blestemată, jumătate din soldații CNL din Morazán. În afară de evenimentele neprevăzute care apăreau în munca sa, Campos a avut tendința de a urma linia partidului, când se punea problema politicii Americii Centrale, iar partidul său, partidul guvernului american, sprijinea guvernul salvadorian, nu o scursură de rebeli care să arunce în aer plantațiile de cafea, să-i alunge pe sătenii fără pământuri dincolo

de frontul populist şi în unele părți să creeze acoperirea perfectă pentru o pătură de traficanți de droguri, care poate nu erau încă de talie mondială.

După trei ani de sprijin incompetent, Biserica Catolică schimbase foaia şi se alăturase guvernului, cu excepția a trei *religiosas* care se aflau la poartă cu Diego Garcia.

Sora Teresa, şi Campos folosi termenul cel mai blând arăta cam rău. *Vestimentas de monja* îi fuseseră luate şi Garcia îi dăduse în schimb o fustă modestă şi o bluză de țărancă, legată cu un cordon de sfoară. Încheieturile mâinilor îi fuseseră legate nu prea strâns, presupuse Campos, poate nu chiar o restricție, iar părul îi fusese ciopârțit.

Campos n-a fost şocat când a văzut-o. Urmărise sesiunea de styling cu o seară în urmă pe banda înregistrată de Lily Robbins, văzuse lacrimile, învinuirile şi bătaia. Putea fi şi mai rău. Teresa era pe picioarele sale şi mergea fără ajutor. Nu murise, iar pentru vina ei moartea nu era ceva neobişnuit. Iubitul cel tânăr plătise prețul final. Campos urmărise şi moartea acestuia şi fusese afectat profund de toate astea, de actul în sine, de locul unde se petrecuse – Garcia îl împuşcase în capelă în numele Domnului, iar motivul mâniei sale fusese o femeie necredincioasă. Căpitanul CNL îşi pierduse controlul – un criminal nemernic de care trebuia să se ocupe cineva, înainte să-l apuce amocul prin toată provincia.

Astfel că Alejandro Campos îi va da individului arme uşoare antitanc, în dimineaţa asta. Timp de câteva zile, în dicţionarul său cuvintele „ironie" şi „nebunie" fuseseră sinonime cu „politică".

Astăzi era una dintre zilele acelea.

Dintre toate călugăriţele, sora Rose, în pofida tinereţii sale, împrumutase vizibil din autoritatea sorei Bettine. Chiar şi în compania unor cuţitari, ea avea un aer de stăpânire de sine, de parcă ar fi fost sincer convinsă că Dumnezeu era cu ea.

Campos nu se îndoia nicio secundă.

La fel şi sora Julia. Şi ea era neînfricată. Dar chestia legată de Julia, pe care el niciodată nu ezitase s-o observe şi de care nu îi era teamă, era aura ei.

Da, femeia avea aură şi era chiar aurită, la fel de evidentă ca lumina soarelui într-o zi senină.

Campos crescuse pe străzile din America, furând şi înşelând, minţind şi căutând să scape la limita delictului, până când călcase pe bec. Până la şaisprezece ani, furase maşini de-ajuns ca să-şi pună pe picioare o investiţie imobiliară. Viaţa sa inclusese câţiva ani de cutreierare prin locuri rău famate ale lumii şi, da, asta era rău, aşa cum suna. Meritul său era că făcuse şi câteva lucruri bune în acele locuri, dacă avem în vedere că nimic din ce făcuse vreodată nu schimbase cursul a ceva, pentru prea mult timp. Se părea că lumea aluneca pe o pantă gravitaţională descendentă, cufundându-se în anarhie şi viciu. Apoi,

fără niciun motiv, împotriva sorții, apăru din senin o femeie, pe nume Julia Ann-Marie Bakkert și, desigur, era călugăriță.

Campos nu știa de ce le-a adus Garcia pe bunele călugărițe de la St. Joseph cu el la această oră, dar nu pentru sora Julia și sora Rose era el îngrijorat în această dimineață. Nici pentru sora Teresa nu era îngrijorat în mod special.

Se uită la scrisoarea pe care i-o dăduse Max cu câteva minute în urmă. Scrisul era al unui nerod, era drept, exprimarea prolixă, frazele presărate cu false preamăriri și amenințări subtile. Cu toate acestea, această scrisoare blestemată avea drept concluzie o singură poruncă barbară: renunță la femeie!

Renunță la femeie. Iisuse! Drept cine îl lua Diego Garcia?

Întâlnirea din această dimineață fusese stabilită cu un singur scop. Un schimb de arme și de bani pentru o servietă diplomatică cu toate documentele intacte. Nu exista nicio parte legată de renunțarea la femeie.

Desigur, nici banii nu existau.

La naiba! Spre meritul lor, cu toată ploaia torențială, patrula din noaptea trecută localizase avionul Cessna prăbușit și îl împrejmuise. Nimeni nu se apropia de el, sau mai precis de ceea ce rămăsese din el, cu excepția echipei formate din Rydell și Honoria York-Lytton.

Campos plănuise să trimită altă patrulă în dimineața asta ca să-i găsească, dar, după cum arăta

mica armată oprită la porțile sale, va avea nevoie de toți oamenii săi ca să-l apere. Pentru că era al naibii de sigur că nu va renunța la Lily Robbins. În loc s-o cazeze într-unul din elegantele sale apartamente pentru musafiri, el o trimisese cu Isidora și copiii ei în camerele servitorilor, gândindu-se că o profesoară din Albuquerque se va simți mai în largul ei alături de o femeie și de copiii acesteia.

După cele spuse de Isidora, avusese dreptate. Domnișoara Robbins dormea încă.

Chiar așa.

El îi dădu înapoi scrisoarea lui Max, îndreptându-și nodul de la cravată.

Îl durea piciorul ca naiba.

– Jake?

– Da?

– Cine se ocupă astăzi de etajul de sus?

– Noi. Pablo și Tomás sunt pe acoperiș, Pablo e pe frecvența mea, iar Tomás este trăgătorul tău.

– Bun. Amândoi erau trăgători de elită. Câți trăgători avem în depozit?

Paletul cu arme nu pleca nicăieri până ce Campos nu punea mâna pe documentația Agenției. Negocierea fără bani ar fi fost o problemă insurmontabilă pentru oricine – oricine altcineva. Campos însă se descurca.

– Cinci gardieni.

– Unde naiba sunt Rydell și York-Lytton?

– Mai încercăm încă să-i găsim prin radio, sau pe telefonul lui Rydell.

Campos lăsă să-i scape o înjurătură şi îmbrăcă jacheta de la costum pe care Max i-o ținea.

Acest răsărit blestemat! Soarele abia apăruse la orizont, iar el era deja în Armani.

Avea presentimentul că, dacă se întâmpla ceva cu cei doi americani, el va avea de pătimit. *La naiba!*

– Continuă să încerci să iei legătura cu ei până îi găsim. Sună-l pe Dobbs în Panama. Poate ştie unde naiba au ajuns.

Asta era problema cu misiunile cu care se pierdea legătura şi cu cele fulger, neorganizate temeinic. Lucrurile ajungeau unde nu trebuia – cum ar fi cele două milioane de dolari, două persoane mature şi un Land Cruiser.

22

Provincia Morazán, El Salvador

Două lucruri îl treziră pe Smith din somnul său profund: erecția la care ajunsese frecându-se de ceva atât de moale, mătăsos și cald, încât putea fi doar Honey și soneria telefonului său. Ambele necesitau atenția sa imediată. Doar unul dintre ele o va obține.

La dracu'!

Se rostolgoli pe spate și luă telefonul.

Telefonia era un lucru minunat.

Adevărat, la naiba, așa era.

– Smith, spuse întinzându-se peste Honey după radioul care ieșea dintr-unul dintre buzunarele laterale ale rucsacului său. Da, domnule... auxiliarul unu.

Se aplecă din nou deasupra ei, scotocind adânc în buzunarul lateral al rucsacului după GPS. Îl deschise și-i raportă locația lui William Dobbs din Panama.

– Da, domnule. Schimb frecvențele și sun. Da, domnule... ploaie... ploaie biblică... da... inspectă repede vizual Land Cruiserul și localiză servieta

lângă carcasa mitralierei Heckler şi Koch... domnule. Avem servicta... da, domnule.

Dobbs se lansă într-un mic discurs, înainte de a anunța codurile radio ale zilei. Smith nu-l învinui. Era inacceptabil să se rătăcească, mai ales un agent de calibrul lui.

– Da, domnule. Sun eu, spuse el şi închise celularul.

Scăpând o înjurătură doar de el auzită, intră pe frecvență şi formă cheia de codificare a informației în tastatura numerică a radioului cu o mână, în timp ce scotocea în pantaloni cu cealaltă şi spera că se afla cineva la stația radio de pe plantația Campos.

Trebuia să fie cineva. Campos avea reputația de a controla totul cu o mână forte, dar, dat fiind că lucrurile ajunseseră prea departe, Smith nu mai lua nimic drept garantat.

Dumnezeule, interiorul Land Cruiserului era ca o saună, cu ferestrele complet aburite, umiditatea fiind o sută zece la sută. Soarele se ivise deasupra, dar cam sfielnic.

– Haide, iubito, scoală-te. Se aplecă şi o lovi uşor peste fund pe Honey.

Ea oftă prelung şi se rostogoli pe spate, întinzându-şi brațele deasupra capului, cu un genunchi îndoit, atât de frumos, de minunat, de gol, erotic vorbind, la naiba! Privirea lui alunecă de-a lungul contururilor generoase ale trupului ei. Fata nu era deloc slabă. Totul se aranjase chiar în locurile în care trebuia, unele foarte incitante.

Da. Nu te gândi la asta Cougar, bătrâne.

Şi n-o va face. Era un profesionist.

Cu toate acestea, privirea îi alunecă între picioarele ei, la părul pubian uşor castaniu, pielea moale şi albă şi acei minusculi bikini, care o făceau să arate sexy.

Adevărat.

Fiecare celulă din trupul lui intră în alertă şi un singur lucru îl făcu să-şi păstreze pantalonii pe el – datoria. *La dracu'!* Conform spuselor lui Dobbs, Garcia se afla deja pe plantaţia lui Campos, iar negocierile urmau să înceapă la ivirea zorilor. Armele fuseseră livrate noaptea trecută, dar indiferent ce ar fi fost în servieta sa se afla încă acolo şi nu altundeva pe aproape, unde putea fi folosit.

Smith nu-l cunoştea pe Campos decât după reputaţia sa. Proprietarul plantaţiei nu se aflase în reşedinţa sa când Smith fusese în provincia Morazán. Dar în misiunea asta se aflau în aceeaşi echipă, iar Rydell era un jucător în echipa lor. Nu avea nevoie să-i spună Dobbs că trebuia să-şi păzească fundul şi să ajungă la plantaţia de cafea a lui Campos.

– Whitewater, spuse în receptorul radio. Hainele, Honey, îmbracă-te.

– Am recepţionat, Whitewater, se auzi prin radio vocea unui bărbat. Cascada Angel, bine îmbrăcat.

La dracu'! Nu voise să-i transmită şi ultima parte.

– Aici Smith.

– Jake. Prietenul meu îmi spune că m-ai sunat. Dă-mi coordonatele ca să-ţi spun unde ai greşit.

Smith își verifică din nou GPS-ul, înainte de a-i da lui Jake locația.

Ultimul lucru la care se aștepta de la contactul său era să-i răspundă pufnind în râs.

– Ai un simț teribil al direcției.

– Cum așa?

– Drumul pe care te afli se unește cu cel pe care ar fi trebuit să te afli peste vreo cinci sute de metri. Şi te afli la doar patru kilometri nord de Cessna.

Nemernicul! Smith se aplecă și șterse o parte a geamului cu mâna, dar nu vedea nimic. Lumea era cufundată în ceață în interiorul și în exteriorul Land Cruiserului.

– La ce distanță ne aflăm de tine?

– Cel mult jumătate de oră.

– Ce dorești să fac? Prioritatea misiunii lui Smith era recuperarea stick-ului de memorie, dar pentru că Garcia ajunsese deja pe plantație, trebuia să facă schimbări pentru a-i reuși operațiunea. Dacă lui Campos îi trebuia servieta, aceasta trebuia să ajungă la el.

– Lasă-mă cinci minute. Te sun din nou.

– Nu uita. Smith vârî radioul în buzunarul pantalonilor. Haide, Honey. Să mergem.

– Unde? mormăi ea întorcându-se pe burtă, și așezându-se din nou comod.

El își trase tricoul de sub ea și-l îmbrăcă. Urmară cizmele și ciorapii. Găsi și lucrurile ei și i le dădu.

– Cafeaua în două minute, îi spuse scoțând o pungă MRE din rucsacul său. Apoi plecăm imediat de aici, iubito. Poți să faci cafeaua goală sau îmbrăcată. Eu prefer goală, dar este alegerea ta.

– Ticălosule, şopti ea, iar el rânji înainte de a o mai săruta încă o dată pe fund.

Deschizând una dintre uşile din spate, se târî afară din Land Cruiser, la lumina zilei. În cele câteva minute de când se trezise, soarele urcase sus, pe cer, şi începuse să disipeze ceața. Îşi ridică GPS-ul, apoi se uită spre sud. Nu se aştepta să vadă avionul. Voia să vadă ținutul. Era abrupt şi deluros, ținut subalpin, nu pădure tropicală, cum era în apropierea coastei.

Când i se alătură Honey, morocănoasă şi ciufulită, el avea două ceşti cu cafea aburindă cu multă frişcă, cacao şi zahăr: micul dejun într-o ceaşcă.

– Drăguță bluza asta verde, spuse el observând că îmbrăcase ceva curat, scos din valiză. Îşi prinsese cătuşele la curea, ceea ce lui i se păru extrem de elegant.

– Nu e verde, bombăni ea.

De parcă ar fi putut să-l păcălească.

– Este chartreuse.

Sigur că era, acum ştia şi el.

– Trebuie să-ți legi cizmele, altfel o să cazi în fund, domnişoară Chartreuse.

Ea spuse ceva grosolan care-l făcu să zâmbească, apoi îngenunche şi-şi legă şireturile. În dimineața asta

părul îi era zbârlit, aşa cum fusese şi ultima oară când îşi petrecuseră noaptea împreună, şi el se întrebă dacă aşa era întotdeauna – se ducea în pat cu cea mai sofisticată şi mai elegantă femeie din lume şi se trezea alături de Sheena, femeia din junglă.

Uneori, în funcție de cât de obosit era şi cât de treaz trebuia să fie, mai adăuga şi pastile de cafeină în cafea. Cele câteva ceşti de astfel de cafea, pe care le sorbise deja încet şi constant, ar fi putut să-l țină treaz câteva zile.

După cum arăta, i-ar fi prins bine şi ei un mic ajutor.

– Vrei o tabletă de cafeină sau două în cafea, ca să te ajute să te pui pe picioare? *Şi poate să deschizi şi ochii, iubito?*

– Nu, mormăi ea. Cafeina obişnuită este de-ajuns. De obicei, beau cafea decofeinizată.

Țigară de foi, coniac şi cafea decofeinizată? Asta ştia deocamdată despre extravaganțele ei.

Luă ceaşca oferită de el şi se îndreptă spre fața Land Cruiserului.

– Îmi eşti dator că ți-am salvat fundul, îi spuse, iar el privi spre locul unde stătea ea, la bara de amortizare din față, uitându-se în josul muntelui.

– Şi cât crezi că valorează fundul meu în dimineața asta? o întrebă.

– Ce-ai zice de o sută de dolari?

El se ridică din locul unde se lăsase în genunchi, lângă plita aceea mică, scoase din buzunar două

bancnote de cincizeci, se îndreptă spre ea şi i le vârî în buzunarul din faţă al pantalonilor.

– Ne-am încheiat socotelile cu asta, spuse el.

– Aproape, încuviinţă ea şi mai sorbi din cafea.

Roata din faţă din dreapta atârna parcă de un fir de aţă pe marginea drumului, care aproape fusese distrus de ploaie. Un râu de murdărie şi de criblură curgea în josul muntelui.

– Poate ar trebui să mutăm maşina, sugeră ea.

– Mda, nu e o idee rea.

– O să aştept acolo, spuse ea arătând spre cealaltă parte a drumului, cea care mai era ancorată în munte.

– Bună idee. Îşi petrecuseră noaptea opriţi într-o curbă adâncă, cu drumul de munte înfundându-se la ambele capete. La lumina zilei era uşor de văzut de ce căzuse atâta ploaie asupra lor şi de ce pierduseră comunicarea.

Spre meritul lui, avusese perfectă dreptate în privinţa celor cincizeci de metri. Dacă ar fi ieşit din curbă fără să fi căzut peste margine, ea ar fi putut vorbi şi cu mama ei în Adams-Morgan, iar recepţia ar fi fost foarte bună.

Desigur, la fel de bine, dacă n-ar fi avut noroc, ar fi putut să zboare direct peste margine şi să ajungă astfel mult mai aproape de acel Cessna.

Dumnezeule! Acesta nu era locul pe care-l voia el ca să-şi sfârşească CV-ul , nici pe al ei.

Când reuşi să repoziţioneze maşina mai departe de drum, sună telefonul. El scoase harta din folderul

de pe partea şoferului şi o întinse peste consolă. Cu un creion notă coordonatele avionului Cessna şi primi de la Campos, prin intermediul lui Jake, permisiunea să înainteze şi să găsească stick-ul înainte de a porni spre plantaţie.

– Există o patrulă la locul epavei, îi spuse Jake. Au stat acolo toată noaptea şi au stabilit un perimetru. O să le spun că te duci acolo. De acolo de unde eşti trebuie să mergi pe drumul de est încă un kilometru.Vei întâlni o bifurcaţie şi de acolo intri pe cărare, dar sunt doar trei kilometri şi jumătate până la avion. Oamenii noştri te vor căuta.

23

Plantația Campos, provincia Morazán, El Salvador

Ei bine, lucrurile mergeau așa cum se așteptau, se apropiau de iad, cu un mic ocol pe la depozitul principal.

– Mai dorești cafea, căpitane Garcia? întrebă Campos, făcându-i semn lui Max să aducă un ibric cu cafea proaspătă la masă. Este din recolta mea și pot garanta că este excelentă.

El și Garcia stăteau singuri în patio în fața unei mese pline de mâncare, cu un televizor la un capăt. Doi dintre soldații lui Garcia erau poziționați lângă peretele patio-ului, însărcinați cu paza, iar Tomás, ascuns pe acoperișul vilei, îi avea pe amândoi în vizorul său. Max avea ibricul cu cafea fierbinte într-o mână și omniprezentul său Walther PPK ascuns la curea. Garcia era pur și simplu blindat de arme, iar Campos putea oricând să folosească Para 45, aflat în tocul de sub haină și Beretta Tomcat pe care și-l vârâse în buzunarul pantalonului.

Era micul dejun şi, într-adevăr, lucrurile puteau degenera într-o stare iremediabilă de conflict, înainte ca el să-şi tragă cuțitul de atac aflat la gleznă, dar, dacă devenea brusc necesar, putea să-l înjunghie pe Garcia cu cuțitul de unt. Toată dimineața fusese încordată, şi după ziua de ieri sperase la o atmosferă mai calmă în timpul meselor, pentru tot restul săptămânii. Lucrul cel mai uimitor era că putea să mănânce. Înfigându-şi dinții într-un croissant cu zmeură, îşi turnă frişcă în exces în ceaşca de cafea încă aburindă. Max nu lăsa cafeaua să se răcească. Pe lângă magia cu scrisorile, acesta era motivul pentru care îl ținea Campos lângă el, în afară de cei opt ani de loialitate şi muncă dedicată şi acel Walther PPK, pe care Max ştia să-l folosească prea bine.

– Nu, *señor*, spuse Garcia, stând țeapăn la stânga lui Campos, exact unde îl voia acesta. Dacă lucrurile evoluau prost, Campos ţintea mai bine, având-ul pe Garcia la stânga sa.

– Nu prea mănânci, căpitane, sublinie Campos. Doreşti altceva? Nu că i-ar fi păsat vreun pic dacă Garcia mănâncă sau nu.

Se asigurase că deținea controlul total al situației, înainte de a ieşi din dormitorul său în această dimineață, şi nu renunțase niciun pic. Nu se puteau face afaceri altfel în domeniul său, nu dacă voiai să scapi cu viață sau să poți mânca în linişte.

Luau micul dejun singuri, în locul ales de Campos, fără femei la vedere, cu restul oamenilor lui Garcia

răcorindu-se în interior, sub privirea atentă a oamenilor lui Campos şi a mitralierei .308 a lui Pablo.

– Da, zise Garcia. Aş vrea să văd armele şi banii care mi s-au promis. În caz contrar, nu facem nicio afacere, iar documentele vor ajunge la cel care oferă mai mult.

– Nu accept, căpitane, spuse Campos muşcând din croissant. *Gringos* mi-au spus foarte clar dorințele lor şi au trimis atât armele, cât şi banii, conform înțelegerii, dar a apărut o situație nouă, pe care aş dori să fiu iertat că am ignorat-o, având în vedere marea încredere pe care mi-au acordat-o să lucrez cu tine în numele lor. Şi este dificil să încercați doar să rostiți aceste cuvinte coerent, nimic mai mult, pe stomacul gol, în zorii acestei dimineți blestemate.

– Ce situație nouă? rosti Garcia, privirea sa devenind brusc precautā, dintr-un motiv foarte bun.

Campos făcu un gest scurt din mână, iar Max înaintă şi deschise televizorul. Începu un film.

– *Salvator mundi,* şoptea Bettine pe ecran, cu vocea aproape pierită. „*Salva nos omnes. Kyrie eleison; Christe eleison...*"

Da, se gândi Campos. *Ai grijă, Doamne, de noi toți.*

Se servi cu ouă-jumări, îşi umplu din nou paharul cu suc de portocale, îşi bău cafeaua, apoi mâncă.

Mâncă în timpul confesiunii înlăcrimate a Teresei, folosi telecomanda ca să treacă la cea de-a doua

confesiune a ei, cea în care declara că Diego Garcia este tatăl copilului ei, şi continuă să mănânce, apoi derulă filmul înainte, la scena în care era bătută, şi împinse farfuria deoparte. Garcia era uşor de identificat în acea scenă.

– Urmează felicitările, presupun? Campos întinse mâna spre ceaşca sa de cafea şi luă o gură.

Garcia pălise, dar atât.

– Asta nu are legătură cu documentele, sau cu armele mele. Guvernului Statelor Unite nu-i pasă ce se întâmplă cu o călugăriță dezonorată.

– Nu, dar oamenilor din Morazán le pasă, şi celor din El Salvador. Luptătorii pentru libertate din Cuerpo Nacional de Libertad s-ar putea trezi *personae non grata* chiar în țara pe care încearcă s-o elibereze, dacă acest film ar fi dat televiziunii din San Salvador.

– Mă ameninți cu asta? Garcia îl privi cu dispreț. Că am lovit o femeie?

Şi că ai profanat o mireasă a lui Hristos, ceea ce era de departe cea mai serioasă infracțiune, un fapt bine cunoscut de Garcia.

Campos ridică din umeri şi reveni cu atenția asupra televizorului. În orice tribunal, scena următoare din film ar fi fost decisivă şi foarte, foarte urâtă.

– A fost un trădător al cauzei, iar prețul pentru trădare este moartea, interveni Garcia apărându-se înainte ca trupul tânărului soldat să atingă podeaua.

De data asta, Campos n-a fost impresionat.

– Poate ar trebui să o derulez şi să dau sunetul mai tare, căpitane. Consider că i-ai spus de ce se face vinovat înainte de a-l ucide, şi n-a fost vorba de trădare.

Garcia privi spre oamenii săi, iar Campos aproape văzu arătătorul lui Tomás pe trăgaciul de la SR-25. I-ar fi luat jumătate de secundă ca să-i ucidă pe fiecare dintre oamenii lui Garcia.

– Nici faptul că ai profanat capela de la St. Joseph nu va trece neobservat de oamenii din El Salvador.

– Nu sunt catolici la Casa Albă din Washington, D.C.

– Nu sunt anul ăsta, fu Campos de acord. Dar sunt patrioţi, căpitane, chiar în anticamere, şi vor fi foarte nemulţumiţi să vadă cum a murit pilotul avionului Cessna.

– Omul a intrat cu avionul în munte, spuse Garcia, lăsând uşor garda jos, relaxându-se şi întinzând mâna după cafea pentru prima oară. Nu pot fi făcut responsabil de moartea lui. Oamenii mei i-au dus trupul la preotul din Cristobal. Asta este de-ajuns.

Campos luă telecomanda şi dădu înapoi la scena filmată de Lily Robbins marţi – moartea americanului.

– Se vorbeşte c-ar fi fost doborât, spuse. Mai mult decât atât. Oamenii lui au găsit avionul noaptea trecută şi au observat găurile de glonţ, mai ales pe cele mari de la împuşcăturile în blindaj.

– Poate este adevărat, fu Garcia de acord. Dar nu CNL-ul a doborât avionul.

Campos își imaginase asta, dar nu era relevant. Drăguța domnișoară Robbins se dovedise a fi grozav de folositoare pentru el.

Și era chiar drăguță, venită în locul nepotrivit la momentul nepotrivit și fără voia ei, iar el sperase s-o vadă plecată din Morazán înainte de sosirea lui Garcia la întâlnire.Totul ar fi așa de simplu, dacă ea ar fi fost deja pe drumul de întoarcere spre Albuquerque.

Îi făcu semn lui Max să-i umple ceașca.

Plantația Campos era renumită într-un grup redus de cunoscători pentru cafeaua sa specială: AC-130, Alejandro Campos, unu, trei, zero. O prăjea pe plantație și o ambala într-un pachet AC-130, Black Label, cu un craniu și două oase încrucișate. Fiind ceva colateral, nu-i aducea prea mulți bani, dar se adăuga la legimitatea sa de cultivator de cafea.

– Nu contează cine l-a doborât, căpitane, spuse Campos, atingând butonul play al telecomenzii, mai ales când a murit așa.

Se lăsă înapoi în scaun relaxat și sorbi încet din cafea.

El și Jake editaseră cumva pelicula noaptea trecută când făcuseră copiile, dintre care una se afla deja în drum spre Dobbs și alta spre ambasada din Guatemala City.

Scena începea cu o trecere rapidă în revistă a capelei, camera tremurase, imaginile erau mișcate. Campos își imagina cât de speriată fusese Lily Robbins. Calitatea imaginii era destul de bună totuși

şi nu încăpea nicio îndoială a cui moarte o urmăreau – a lui Hal Merchant.

Sau cel puțin acesta era numele pe care i-l ştia el.

– Ce-ți ofer eu, căpitane, este această peliculă şi armele în schimbul documentelor găsite de oamenii tăi în avionul Cessna.

Pelicula era o sinucidere politică. Prin ce făcuse săptămâna asta, Garcia îşi făcuse sieşi şi cauzei sale un rău ireparabil.

– Şi banii mei?

– Banii cumpără tăcerea mea, spuse Campos.

Garcia izbucni într-un râs zgomotos, din inimă.

– Două milioane de dolari cumpără prea multă tăcere, amice.

Nu chiar.

Campos îi înfruntă privirea cu fermitate, cu siguranță, până când zâmbetul căpitanului păli.

– Unde se află Honoria York-Lytton? vru să afle Garcia. Sora călugăriței Julia? Cu ea ar trebui să discut, nu cu tine.

– Sosirea domnişoarei York-Lytton a fost întârziată de furtună şi mi-am permis să-i sugerez să rămână la San Salvador.

– Atunci, unde sunt banii mei? Căpitanul nu mai râdea acum.

Pelicula ajunsese la sfârşitul scenei şi a editării făcute de el şi de Jake.

„La dracu', la dracu', la dracu'! Ultimele cuvinte ale lui Hal se repetau.

Campos n-ar fi putut rosti asta mai bine.

Atinse butonul de oprire şi se instală tăcerea. O lăsă să dăinuie o vreme între ei, cugetând asupra dimineţii, înainte de a vorbi.

– Armele tale au sosit foarte târziu noaptea trecută, căpitane, îi spuse, ridicându-se în picioare. Dacă vrei să le vezi, le-am depozitat într-una dintre clădirile mele. Făcu un gest spre curte şi, când în cele din urmă Garcia se ridică, îl conduse afară.

De la punctul ei de observaţie şi al lui Ari de pe dealul de deasupra casei lui Campos, Irena le urmărea pe cele două femei, dintre care una era călugăriţă, care luau micul dejun într-un balcon de la etajul vilei.

– Le vezi pe femeile din balconul de la etajul doi? întrebă ea.

– Da. Întins pe burtă lângă ea, uitându-se prin telemetrul carabinei Steyer .308, Ari confirmă.

– Călugăriţa mi se pare cunoscută.

Ari ridică încet capul şi privi peste cătarea armei.

– Tu nu cunoşti nicio călugăriţă, Irena.

– Cu toate astea mi se pare cunoscută, spuse ea gânditoare, deşi nu putea s-o identifice pe călugăriţa cea blondă.

– Tot n-a apărut Rydell?

– Nu, n-a apărut, confirmă ea. Şi nici Honoria York-Lytt... stai puţin.

Îşi plimbă binoclul de-a lungul acoperişului vilei, până o avu pe călugăriţa cea blondă în obiectiv.

– La naiba!

– Ce este? o întrebă Ari.

– Călugărița, blonda, seamănă cu femeia din fotografia dată de Hans, cea care îl însoțește pe Rydell.

– El călătorește cu o călugăriță?

– Nu. Cea care mănâncă croissant și bea cafea nu este Honoria York-Lytton, dar seamănă foarte bine cu ea.

Ari nu spuse nimic câteva momente, uitându-se prin binoclu.

– Ai dreptate, zise. Există o asemănare. Interesant.

– Foarte. Ea și Ari ocupaseră aceste poziții puțin înainte de răsărit, tocmai la timp ca să poată să vadă forțele CNL venind în camioanele lor, dar nu destul de devreme pentru a stabili punctul de ochire.

– Mai sunt și doi trăgători de elită?

Irena mișcă scurt binoclul.

– Unul pe acoperișul vilei și altul pe clădirea cea mai îndepărtată de poartă.

– Îi ai în cătare?

– Dacă începe ceva acolo, vor fi țintele noastre defensive de bază. Bună strategie, nimic personal. N-a fost niciodată personal. Lăsăm restul oamenilor lui Campos pe poziții, doar dacă nu-și dau seama că suntem aici. Atunci vor dispărea.

– Ai localizat armele? o întrebă Ari.

– Nu, dar priveşte cine iese din curtea vilei. Cu colțul ochiului, îl văzu schimbând direcția în care îşi îndrepta arma, de la femeile de pe balcon spre curtea de la nivelul întâi.

– Bărbatul în uniformă de căpitan trebuie să fie Diego Garcia, spuse el.

– Da, iar tipul în costum Armani este Alejandro Campos.

– Nu poți să vezi de la distanța asta că are costum Armani.

– Ba pot, spuse ea. Concentrează-te pe el. Dacă nu-i iese treaba aici, o să-i arate armele lui Garcia.

– Dacă am fi căutat lansatoare de grenadă şi mitraliere de şaizeci şi şase de milimetri, ar avea mai multă justificare prezența noastră aici, Irena.

Nu părea prea fericit cu situația asta, şi nici ea. Cu cât se apropiau mai mult de Rydell, cu atât se complica totul, în special motivele ei. Panica nu era reacția ei obişnuită la neprevăzut, dar ceea ce simțea față de faptul că Rydell era în viață era mai curând panică decât decizii la rece, raționale, pe care ea îşi spunea că le ia.

– E doar un job, Ari, nimic mai mult. Terminăm şi plecăm.

Nu mai rămânea decât să-şi aştepte ținta.

24

Provincia Morazán, El Salvador

Nu suport să transpir.

Smith ştia asta. O ştia pentru că i-o spusese de nenumărate ori. Era ca o mantră în ceea ce o privea, clocotind şi scăpându-i la fiecare cinci minute după socoteala lui – *Nu-mi place să transpir.*

Ei bine, în cazul acesta era total nefericită, pentru că asudase tropăind pe cărarea spre Cessna, alunecând în noroi, căţărându-se pe stânci şi... transpirând. Petele de sudoare îi apăruseră pe bluza verde, scuze, chartreuse, sub braţ, la guler, pe spate şi în faţă. Toată lumea devenise o saună cu ochiuri de apă peste tot, totul era ud de la acea furtună, iar soarele care se ridica mai sus şi mai sus pe cer făcea ca totul să scoată aburi. Ea era umedă pe şale şi în dosul gâtului. Transpiraţia îi umezise sprâncenele. Părul ei scosese la iveală un nou stil sălbatic, chiar devreme în această dimineaţă, genul păpădie sălbatică. Ar fi vrut să sufle peste ea, să-şi pună o dorinţă, s-o sărute.

– Chiar nu suport transpirația, mormăi ea din nou, de parcă ar fi fost posibil ca el să n-o fi auzit.

Femeile sunt atât de diferite! Lui nu-i păsa. Cam toată munca lui implica și transpirație, transportul rucsacurilor grei cu echipament dintr-un loc umed și fierbinte din junglă până la următorul loc greu de descris ca umiditate și temperatură. În dimineața asta se descurcase ușor, nu avea mai mult de cincizeci de kilograme cu tot cu servieta pe care o vârâse în rucsacul său, misterioasa servietă Zorro.

La naiba, șopti ea ca pentru sine, când trosni o creangă chiar în fața ei.

El își petrecuse două zile în pădure cu o echipă Force Recon și auzise mai puține comentarii decât în jumătatea de oră de când mergea cu Honey pe potecă – fuseseră atunci șase tipi care aveau o treabă de făcut și o făcuseră fără prea multe vorbe.

Se opri brusc în fața lui și-și ridică pumnul strâns în aer, făcându-i semn să se oprească.

O, Dumnezeule! Se opri și-și duse mâna la piept să oprească nici el nu știa ce, râsul, tristețea, neîncrederea. Semnale fără sonor, făcute cu mâna. Ea care icnea și gemea din toți rărunchii pe cărare, când în cele din urmă ideea de liniște nu-i mai păruse bună, începuse să-i facă semne cu mâna.

O, Doamne, doar nu era din Recon Marine!

Nu cu fundul acesta.

Darcy Delamere. Rânjetul lui se amplifică.

Apoi auzi şi el sunetele făcute de cineva din tufişuri.

– Lorenzo? spuse încet în stația radio.

– *Si,* Smith, auzi vocea unui bărbat. Femeia este uşor de depistat.

Nu era glumă. Era ca farul care te cheamă acasă, cu toate şoaptele ei.

El şi Lorenzo păstraseră contactul radio de când el şi Honey părăsiseră poteca şi apucaseră printre tufişuri, pe ultima sută de metri până la avion. Omul lui Campos îl asigurase că zona era curățată şi sigură. Patrulaseră toată noaptea şi dimineața şi nu văzuseră pe nimeni.

În mai puțin de un minut, Lorenzo le apăru în față şi, fără o vorbă, le făcu semn să-l urmeze.

Poteca deveni tot mai abruptă pe ultimii douăzeci şi cinci de metri până la zona accidentului, înainte de a se aplatiza. Avionul se odihnea într-o pădurice de pini, cu fuzelajul intact. Dacă pilotul ar fi putut trece de culmea dealului, ar fi văzut corect valea de dedesubt. Dar acesta se pare că a venit cu putere deasupra copacilor şi a căzut printre ei la o viteză de aproximativ cincizeci de noduri. Una dintre palele elicei era îndoită spre spate, semn că fusese o aterizare forțată, fără motor. Secția orizontală a cozii şi mare parte din aripi fuseseră secționate, dar avionul nu luase foc.

Smith nu ştia cine îl pilotase, dar era bucuros că nu arsese.

Acesta fusese coşmarul lui, să moară carbonizat. Nu atât el, cât Irena. Luni întregi după ce văzuse Piperul prăbuşindu-se în Afganistan, se trezea noaptea ud de sudoare, gândindu-se cum arsese ea în avion. Logic, trebuia să fi fost inconştientă sau moartă cu mult înainte ca avionul să se prăbuşească, iar după prăbuşire nu mai rămăsese nimic din ea, dar logica nu ţinea niciodată un coşmar sub control – şi în visele sale o auzea ţipând.

Se apropie de botul avionului.

Ceilalţi doi oameni ai lui Campos, care fuseseră toată noaptea la locul accidentului, terminau de luat micul dejun de cealaltă parte a avionului. O privire în interiorul fuzelajului indica faptul că se adăpostiseră în Cessna de furtună. La un moment dat, ancoraseră aparatul de o parte şi de alta de copaci, probabil înainte de a se culca.

Smith era impresionat.

– Bună lucrare, spuse arătând spre frânghii.

Lorenzo încuviinţă şi începu să turuie nişte explicaţii în spaniolă, arătând spre deal şi vorbind despre ploaie, atrăgându-i atenţia lui Smith spre alunecarea de noroi, la douăzeci de metri mai încolo.

Pentru misiunea lui Smith, siguranţa şi integritatea relativă a fuzelajului erau imperative. Având în vedere unghiul pantei în care ajunsese să se oprească, măsura luată de patrulă de a lega avionul salvase situaţia.

Îl felicită din nou pe Lorenzo, iar acesta se îndreptă spre locul unde restul patrulei montase soba.

Ajuns în fața Cessnei, Smith se uită la botul avionului, apoi se uită prin parbrizul spart la locul pilotului.

Ultimul accident de avion pe care-l văzuse fusese cel al Irenei. Nu realizase asta până în acest moment.

Țipătul ei era ceea ce îl trezea întotdeauna din coşmarurile pe care le avea, dar sudoarea rece venea de la faptul că şi-o imagina legată de scaunul avionului Piper Seneca, luptându-se să scape de centură, cu părul în flăcări, cu o expresie de groază pe față, cu una dintre mâini întinse peste pântec, strângând ceva.

– Ce este? îl întrebă Honey, oprindu-se lângă el.

El îi arătă două găuri de jumătate de centimetru, din partea de jos stânga, la compartimentul motoarelor.

– Gloanțe? murmură ea.

El ar fi putut să-i spună să nu se deranjeze să vorbească în şoaptă. Oamenii lui Campos au ştiut imediat ce s-a întâmplat, când au văzut găurile. Mai exista un singur secret legat de Cessna. Cel pe care îl va afla el.

– N-a fost defecțiune tehnică, nici eroare de pilotaj în această prăbuşire, spuse el. Avionul a fost doborât. Uită-te aici.

Trecând pe partea dreaptă, el îi arătă alte două găuri mai sus şi mai îndepărtate. Erau mai mari, cu

contur mai neregulat, acolo unde învelişul de aluminiu al avionului fusese găurit spre exterior.

– Cartuşe care au străpuns blindajul, spuse el. De cincizeci? Sau 12.7 milimetri. Bine ochit.

Gloanțele grele trecuseră în diagonală prin motor, probabil oprindu-l imediat.

Se uită de-a lungul pantei. Avionul se oprise cam la cincizeci de metri de creasta dealului.

La naiba, se gândi Smith. Tipul aproape reuşise. Valea de pe partea cealaltă îi dăduse şansa să aterizeze.

Uşa pilotului era deschisă, şi Smith se uită înăuntru. Impactul aruncase panoul cu instrumentele de control aproape în spatele locului liber al pilotului. Pe scaun era mult sânge uscat, ca şi pe parbriz. Încărcătura dispăruse, sau cel puțin încărcătura vizibilă, chiar şi servieta curierului diplomatic luată de oamenii lui Garcia, cei care începuseră să rostogolească acest bulgăre cu două zile în urmă.

Dar cu puțin noroc va mai rămâne ceva intact – stick-ul de memorie de 2 GB.

Săltă de pe umăr rucsacul şi-l puse pe pământ, apoi se lăsă la nivelul fuzelajului, cu Honey aproape, în spatele său.

Ea privi în jur şi figura ei deveni ciudat de abătută. El o înțelese.Toată povestea începea să se degradeze şi să se complice: parbrizul spart, panoul cu instrumente strivit, sângele de pe scaunul pilotului.

Tot ce nu fusese distrus în timpul prăbuşirii fusese distrus de oamenii lui Garcia, după ce doborâseră Cessna din aer, apoi năvăliseră precum cetele de lăcuste asupra avionului, lăsându-l aproape gol.

Şi cadavrul – el putea citi întrebarea pe chipul ei. Ce se întâmplase cu pilotul? Unde era? Sau unde era cadavrul? Cineva a pilotat avionul. Sângele lui era peste tot.

Dar acum nu mai era nimeni.

– Dobbs mi-a spus că trupul pilotului a fost dus la Cristobal, la preot. Va fi expediat acasă.

Ea încuviinţă şi păru parţial uşurată, dar expresia tristă de pe chip îi rămase. Moartea nu părăsise fuzelajul încă. Era încă evidentă, se simţea în aer.

– Totul este... este... o învălmăşeală, spuse ea. Crezi că stick-ul mai poate fi aici?

– Da. O singură privire îl ajutase să constate asta.

– N-am idee de unde să începem, spuse ea continuând să privească, dar ţinându-şi braţele strânse pe talie fără să atingă, să deranjeze ceva.

– Ştiu eu.

El făcu un pas înainte şi îngenunche între scaunele din faţă. Stick-ul era ascuns în interiorul compartimentului rezistent la şoc de pe podeaua avionului, chiar după consola din centru, în secţiunea cea mai solidă a carcasei aparatului. Cu secţiunea de mijloc a fuzelajului intactă, recuperarea nu trebuia să fie o problemă, atâta timp cât era atent.

Folosind o bucată de metal, curăță sticla spartă și alte resturi dintre scaune. Căuta o deschizătură în capac, lată de trei centimetri și lungă de șase, cu axa lungă paralelă cu linia de centru a avionului. Capacul era încastrat în podea și fixat pe margini cu ceea ce păreau a fi șase șuruburi Philips, cu distanță egală între ele, de trei centimetri. Doar cinci dintre acestea erau ceea ce păreau a fi. Al șaselea din centru dreapta era un mecanism declanșator și trebuia să rămână acolo intact și strâns, când era îndepărtată placa. Dacă șurubul era slăbit împreună cu celelalte, ridicarea plăcii ar fi aprins o mică încărcătură explozivă, iar compartimentul și tot conținutul său ar fi fost pulverizate. Deformarea compartimentului ar fi declanșat și ea explozia, ceea ce-l făcea să șovăie.

Nu mai era nevoie să spună că încărcătura rezista mult timp.

– Honey, îndepărtează-te de avion, îi spuse când găsi placa. Ies și eu imediat.

Ea nu comentă ordinul, ceea ce el aprecie, dar, odată ieșită afară, strigă:

– Este un mecanism-capcană?

– Da.

Urmă o lungă tăcere, în timpul căreia el scoase scula Leatherman din buzunarul pantalonilor și începu să slăbească încet, cu grijă, cinci dintre șuruburi.

– Nu mi-a spus nimeni că stick-ul se află într-un mecanism-capcană.

Nu. El nu presupusese asta.

– Crezi că mi-ar fi spus despre capcana asta?

Nu. Nu chiar.

– De asta m-au trimis pe mine, spuse el, slăbind cel de-al doilea şurub.

– Ca să sari tu în aer în locul meu?

El se opri un moment din slăbirea celui de-al treilea şurub.

– Nu am de gând să mă las aruncat în aer. Şi ăsta era adevărul.

Urmă o tăcere mai lungă după vorbele lui, dar nu prea lungă.

– Nu înțeleg de ce n-au putut să ajungă aici, ca să recupereze stick-ul ăsta blestemat, spuse ea.

Era un punct de vedere bun – sau, mă rog, aproape bun. Ea ignorase un singur fapt remarcabil.

– Honey, eu sunt „ei". Eu am fost trimis să recuperez acel blestemat stick de memorie. Trecu la şurubul cu numărul patru. Când acel trăgaci distrugător este plasat pe trapa de acces a termitului, există tipi ca mine care îl deschid – cu foarte mare grijă.

– Oh!

El aşeză şurubelnița Phillips pe al cincilea şurub şi răsuci. Nu-şi ținea respirația. Nu-şi ținea niciodată respirația. Încet, uşor, sigur şi calm, verificându-şi fiecare acțiune înainte de a o face – aşa era el.

– Termit? întrebă ea.

Termit, repetă el în gând, ridicând capacul, dând uşor afară aerul. Compartimentul nu avea mai mult

de cinci centimetri adâncime, era de dimensiunile compartimentului mănuşilor, iar în interior se afla stick-ul într-o învelitoare de plastic.

– L-am luat, spuse el. Ea oftă uşurată, iar el auzi oftatul în interiorul fuzelajului.

Puse în siguranță stick-ul în interiorul unui buzunar. Apoi dezactivă sistemul distructiv, puse la loc capacul trapei şi ieşi din fuzelaj.

– L-ai luat? întrebă ea.

– Este în buzunarul meu, spuse el. Doi gigabiți de indiferent ce, pe care ne-au trimis să-i recuperăm.

– Slavă Domnului!

Mda, slavă Domnului!

El închise cuțitul şi se uită înapoi în interiorul avionului, atenția fiindu-i atrasă de ceva. Amintiri, presupuse. Lăsă privirea să cuprindă tot ce fusese distrus prin doborârea avionului. Nu rămăsese nimic din Piperul Irenei, doar o grămadă de metal încins şi blestematul de coşmar.

Ştia ce păstrase ea doar pentru sine în acel coşmar, ce proteja cu ambele mâini, cu grijă. Îşi scosese asta din minte de atâtea ori, încercând să uite, pentru că, atunci când îşi amintea, tragedia se amplifica.

Fusese însărcinată.

Irena Anastasia Polchenko, cea mai rea dintre cele mai rele femei pe care le întâlnise vreodată, era *embarazada*. El fusese iubitul care observase cum i se schimbase trupul. El fusese amantul în care ea

avusese încredere, dar nu şi tatăl copilului. Această onoare îi revenise lui Rutger Dolk, alt aviator cu contract pe care-l cunoscuseră amândoi în Afganistan. Rutger plecase pe la sfârşitul acelui aprilie lung şi pe la întâi mai Irena îl înlocuise deja cu Smith.

Da, avea multe amintiri. Fusese atât de plin de sine atunci, cam până la mijlocul lui iulie, când se trezise legat, cu căluş, cu faţa în jos, în ţărână, într-o afacere arme contra droguri.

Dumnezeule. O iubise! Sau cel puţin crezuse c-a fost dragoste. Şi copilul... el cel puţin crezuse că partea aceea va fi ceva plăcut, chiar dacă nu era el tatăl. Apoi, de câteva ori se întrebase dacă nu era el tatăl copilului. Fusese atât de perfect sincronizat, trupul ei se împlinise şi devenise tot mai plăcut de fiecare dată când făcuseră dragoste. În mintea sa fuseseră două morţi în ziua aceea, nu una.

Şi acum nu mai era nimic.

Îşi şterse gura cu mâna şi privi în depărtare, peste văile şi dealurile cu perdelele lor de ceaţă joasă.

Ea trăia, ştia că fusese localizată, şi asta o făcea foarte, foarte periculoasă.

De acum era mamă şi cu cât se gândea mai mult la ea ca având un copil, cu atât mai mult înţelegea cum putea fi folosită informaţia împotriva ei. Ştia şi ea asta, şi brusc realiză în ce mare pericol era dacă ea afla vreodată cine fusese pe acel munte din Peru, şi având în vedere scurgerile de informaţii din biroul

de la Lima, nu credea că ei i-ar trebui un efort prea mare ca să afle orice naiba voia.

Perfect. Tocmai ce-i trebuia pentru ca ziua lui să înceapă bine – încă un lucru pentru care să-şi facă griji.

25

Nu prea merge, spuse Honey jumătate de oră mai târziu.

Merge ca naiba, se gândi Smith. Se întorseseră la Land Cruiser de la locul prăbuşirii avionului în două treimi din timpul care le fusese necesar să ajungă în sens invers, şi mergeau de mai puţin de zece minute, când ajunseră la această răscruce.

Smith discuta prin radio cu Jake, omul lui Campos, şi ştia că plantaţia se afla undeva, în dreapta. Dar semnul de pe stâlp indica şapte kilometri până la „Saint Joseph Escuela y Asilo de Huérfanes“, iar săgeata arăta stânga. Şcoala şi Orfelinatul St Joseph.

– Nu putem ajunge. Nu aveau de ales. Nu era doar problema celor şapte blestemaţi de kilometri. Poate ea nici nu este acolo.

– Ştiu.

La naiba!

Dacă Honey York urma să facă sex nebun cu el pe bancheta din spate a maşinii, să-i asculte ordinele, să fie rezonabilă, se va îndrăgosti de ea.

– O să mă revanşez.

Altă minciună. Dar chiar spusese asta? Nu-i venea să creadă că abia rostise aşa ceva.

Dacă „Nu suport să transpir“ era mantra ei, „O să mă revanşez“ era mantra lui. O spunea de o viață femeilor, care, evident, nu aşteptaseră niciodată de ajuns ca el s-o facă.

Dar de data asta o putea face.

– Bine, uite adevărul: dacă vrei s-o iei pe Julia acasă astăzi, pot face asta.

Sigur că putea. Făcuse parte din vreo două echipe care răpeau oameni şi, chiar dacă acum ar fi lucrat pe cont propriu, nu se gândea că ar putea avea probleme să răpească o călugăriță mică de statură, s-o înfăşoare în ceva, s-o suie într-un avion de Washington, D.C., în special pentru că la momentul la care va fi terminat misiunea de azi îşi imagina că Dobbs şi White Rook îi vor fi datori până peste cap lui Honey.

Lui îi datorau doar un cec. Dar ea era fără discuție în categoria celor fără obligații.

O privi şi observă că părea gânditoare. Lui îi convenea. Putea să se gândească pe tot drumul spre Campos.

Întorcând volanul spre dreapta, orientă Land Cruiserul spre plantație. Dată fiind prezența lui Garcia şi ceea ce numea Jake stadiul negocierilor, i se spusese să vină pe drumul din spate şi să stea ascuns. La cinci kilometri spre sud va ajunge la indicatorul pentru cafeaua AC-130, cu un craniu şi

două oase încrucişate, şi, da, din tot ce ştia el despre puştile AC-130, craniul cu două oase se potrivea. Făcuse o grimasă când îi spusese Jake de semn.

Trebuia să existe o poartă blocată, dar gărzile erau instruite să-i lase să treacă. Conform instrucțiunilor, urma să ajungă la un râu şi la o fabrică veche de pe plantație. Avea ordine să aştepte acolo. Dacă era nevoie de ei, vor fi la îndemână, iar dacă nu, nu se vor implica.

Lui Smith începuse să-i placă Alejandro Campos. Îi plăcea cu câtă grijă se mişca. Dacă omul putea să recupereze documentele Agenției fără s-o mai implice pe Honey, sau s-o aducă în acelaşi loc cu Diego Garcia, Smith îl va plăcea şi mai mult.

Şi servieta lui Zorro? Pe naiba, Smith nu ştia unde se potrivea aceasta sau cum naiba se va descurca Campos fără ea. Dar dacă era plină de bani, iar Campos nu avea nevoie de ea ca s-o scoată din afacere, el va fi ca naiba de impresionat.

– Vorbesc eu cu ea, spuse Honey. Să văd dacă o pot convinge de data asta să vină acasă.

Să vorbească, vorbească, vorbească. Personal, el considera că se vorbise prea mult. Erau câțiva ani diferență între cele două surori, iar cea mică se afla încă în necaz.

– Ar trebui să mă laşi s-o iau cu forța, spuse el. Ați putea discuta acasă.

– Cu forța?

Ea îi aruncă o privire sceptică.

– Exact. În sens strict vorbind. Nu avea de ce să îndulcească lucrurile pentru ea. Răpirea implica de cele mai multe ori o luare cu forța și asta era cu siguranță metoda pe care voia s-o folosească cu Julia. Dacă femeia avea un dram de rațiune, el n-o remarcase.

– Nu te poți duce și pur și simplu s-o iei cu forța.

– De ce nu? Era o metodă verificată în timp. Existau, desigur, câteva tactici și tehnici, dar el le știa. Le știa destul de bine pentru a nu o... răni.

– Ar putea fi însărcinată.

Oprește-te.

– Însărcinată? Încet, cu grijă, opri Land Cruiserul. Ce vrei să spui cu asta?

– Că va avea un copil.

Dumnezeule! Și nu rostise asta fără respect.

– Al cui este?

– N-ar trebui să-ți spun.

La naiba!

– Ar fi mai bine s-o faci. Pentru numele lui Dumnezeu! De când naiba devenise El Salvador tărâmul haosului?

– Diego Garcia.

Ei, asta îi făcu pielea de găină, dar în cele din urmă a înțeles de ce Honoria York-Lytton se afla alături de el pe un drum lateral din provincia Morazán.

Trase aer în piept și se întinse în scaun.

La naiba!

– Doar nu intenționezi să-l împuști, nu? *Te rog, spune nu,* se gândi el.

Dar ea nu spuse nimic.

– Voiai să-l împuști. Nu mai era o întrebare.

– Julia n-ar fi fost niciodată de acord să facă sex, spuse ea, strângând din dinți. Niciodată.

El o crezu, și asta, într-un fel, îl făcu să lase baltă întreaga misiune, sau cel puțin rolul ei în aceasta.

– O să-mi spui acum combinația, dacă nu, întorc mașina și te duc înapoi la San Salvador, zise el și chiar așa voia să facă. N-o va lăsa să ajungă aproape de Garcia. Tu alegi, Honey.

Urmă o lungă tăcere. Bine. El putea aștepta toată ziua, dacă era nevoie. Ea nu pleca nicăieri, decât în condițiile impuse de el.

– Șapte, opt, zero, patru, patru, doi, spuse ea în cele din urmă, iar el luă piciorul de pe frână, apăsă pe accelerație și porni.

Grozav. Perfect.

Indiferent ce se va întâmpla la Campos de acum înainte, Honey nu va intra în acțiune.

Avea nevoie de Honoria York-Lytton.

Campos își jucase toate cărțile, dar tot mai avea nevoie de Honoria York-Lytton și de servieta ei. Îl uimise și îl uluise pe Garcia cu boxpaletul său de arme și piese de artilerie. Nimeni nu producea mai bine arme și piese de artilerie de luptă ca SUA, și să vezi cea mai bună ofertă a acestui guvern gata să-ți

dispară de sub nas, ei bine, asta putea zăpăci minţile oricărui insurgent.

Pe Garcia îl zăpăcise cu siguranţă. Ochii nemernicului sclipeau de lăcomie. Căpitanul îşi dorise lansatoarele de grenade şi arme, dar nu de ajuns ca să facă singur afacerea cu armele.

Ameninţarea cu videocaseta era reală. Dacă ar fi ajuns la presă imaginile cu Garcia ucigând soldaţii şi bătând-o pe sora Teresa, asta i-ar fi dăunat carierei sale de căpitan din Cuerpo Nacional de Libertad.

Dar ideologia putea fi greu de respectat, chiar şi în cele mai bune condiţii. Soldaţii din gherilă, uniţi de o cauză comună, erau aproape anacronici în lumea contemporană. Drogurile erau cea mai uşoară modalitate de a pune mâna pe bani. Dacă Garcia nu mai putea conduce rezistenţa armată faţă de guvern, o putea măcar submina, facilitând comerţul cu droguri în ţara sa. Nu era nevoie să fie căpitan CNL, când titlul de lord al drogurilor i se potrivea la fel de bine. Infrastructura sa era creată, iar uniforma ar fi fost cam aceeaşi. Foarte puţine schimbări trebuiau făcute. Un epolet sau doi în plus şi se putea apuca de treabă.

Campos ştia asta. O ştia şi Garcia. Şi aşa se face că era nevoie de nişte bani ca să îndulcească afacerea, jumătate de milion mai precis, iar Campos cu siguranţă văzuse oameni vânzându-se şi pe mai puţin.

În ceea ce-l privea, Garcia apăruse cu zece pagini din documentul de două sute de pagini pe care-l

furase, și, prin intermediul lui Dobbs, Campos putuse să-i verifice autenticitatea. Garcia avea informațiile Agenției, astfel că afacerea era aproape gata.

Jumătate de milion. Zâmbi. Pentru o zi care începuse atât de dur, aceasta se dovedea a fi chiar bună.

Părțile implicate se întorseseră în taberele lor, Garcia cu oamenii săi înarmați și camioanele cu trupe, la poarta din față, iar Campos și Jake, la etajul doi al depozitului, în timp ce armele se aflau la parter, păzite de o mulțime de soldați înarmați.

– Unde sunt? întrebă Campos ochind cărarea plină de praf, care pornea din drumul principal spre fabrica de AC-130.

– Ar trebui să apară în câteva minute, spuse Jake ridicând stația radio la gură. Smith, unde te afli?

Campos îl auzi răspunzând și se întoarse spre Jake să afle ce-i spusese omul.

– Acum sunt la doi kilometri de la drumul de lângă râu.

Campos încuviință.

Ridicându-și binoclul din nou la ochi, își trecu privirea peste clădirea AC-130.

Fabrica unde se prăjea și ambala cafeaua era o fortăreață din beton, plăci de lemn și oțel striat aflată la distanță de jumătate de milă de vilă, aproape de râu și de culturile de cafea. Mici dependințe se aflau pe fiecare parte a acesteia. Clădirea principală era veche, prea mare pentru a se mai putea lucra la capacitate maximă, iar de-a lungul timpului i se

adăugaseră prea multe dependințe, făcând-o să arate ca un labirint.

Cercetă din nou drumul, apoi mută lentila repede spre unul dintre balcoanele de la etajul doi al vilei, ştiind exact ce va vedea. Lily Robbins mânca croissant şi îşi bea cafeaua cu sora Julia şi, pentru a doua oară de când o observase acolo, îşi dori ca şi el să ia micul dejun cu Lily Robbins.

Dar lăsă momentul să treacă.

Nu plângea după Jewel, nu în sensul adevărat al cuvântului, dar cumva rămăsese blocat la momentul despărțirii lor. Nu că n-ar fi trecut peste de atunci... el doar... nu... nu se resemnase. Deloc.

Sofia avea dreptate. Trebuia să plece din El Salvador.

– Sunt aici, spuse Jake după un moment şi, când se uită, Campos văzu Land Cruiserul negru apărând dintre copaci la sud, mergând spre fabrica cea veche.

– Mă duc acolo, spuse Campos. Când o să am banii, îl invităm aici pe Garcia, în acest birou, şi facem schimbul. O să-i permitem să-şi aducă unul dintre camioanele sale şi patru soldați să care armele, nu mai mult.

– Da, domnule, spuse Jake.

– Un Land Cruiser negru care se îndreaptă spre nord pe drumul de lângă râu, spuse Ari.

– O camionetă Toyota roşie părăseşte vila, o ia spre est. Ambele vehicule se îndreptau spre o

fortăreață din beton, plăci de lemn și oțel, extinsă, în josul râului, cu semnul AC-130 , cu un craniu și două oase încrucișate.

– Se petrece ceva acolo.

– Campos conduce camioneta roșie. Poți vedea cine este în Land Cruiser? întrebă Irena concentrându-se asupra SUV-ului.

– Nu. Nu pot să văd prin parbriz din unghiul ăsta.

Nici ea nu putea să vadă în interior, dar era sigură că în mașină se aflau York-Lytton și Rydell. Erau singurii jucători nepotriviți. Restul se afla aici, la vila lui Campos, iar York-Lytton avea servieta neagră pe care o adusese cu ea din Panama. Era ceva în ea, și Irena nu-și imagina că acel ceva periculos legat cu cătușă de mâna blondei nu era de importanță vitală pentru tranzacția care se desfășura.

– Să facem schimb, spuse ea, târându-se ca să ia locul lui Ari. Două echipe de trăgători de elită se schimbau între ele la intervale regulate, ca să mai ușureze încordarea ochilor, iar mitraliorii să nu obosească.

Special pentru această misiune, Irena își dori să fi fost ea cea care să tragă. Lentila optică de pe Steyer avea la fel de multă rezoluție ca aceea de la luneta ei telescopică. Odată ce-și ocupă locul la mitralieră, se concentră asupra Land Cruiserului și urmări cu atenție mașina care urca pe drum, iar în timp ce o urmărea, se acomodă, se calmă, strecurându-se în acel halo

de vigilență care o includea doar pe ea, mitraliera și ținta, toate trei entitățile fiind legate de un singur fir de existență.

– Dă-mi coordonatele fabricii, spuse Irena.

Aflat lângă ea, Ari măsură distanța și unghiul pantei din fața clădirii AC-130 cu ajutorul unui telemetru cu laser și calculă rapid cota de altitudine și abaterea. Condițiile de mediu erau constante.

– Setează patru-punct-nouă, spuse el și ea introduse altitudinea. Fixează la stânga zero-punct-unu.

Ea își ajustă gradul de deviere, îl stabili pe telescop și așteptă ca el să stabilească la rândul lui cătarea, ultima operație de reglare înainte de împușcătură. Și așteptară, urmărind cum Land Cruiserul și camioneta se târăsc prin găurile drumului și, încet, se opresc în fața vechii fabrici.

Degetul ei se strecură spre trăgaci.

– Sunt gata, spuse încet.

Ari își făcu datoria.

– Dreapta, zero- punct- opt.

Ea se pregăti să corecteze reticulul imediat ce stabili ținta. Campos trase în fața fabricii, coborî din camionetă și făcu semn Land Cruiserului să-l urmeze.

– Nu e bine, șuieră Ari, uitându-se prin lunetă.

Nu era bine deloc, încuviință și Irena în tăcere, urmărind cum Campos deschide o ușă glisantă și face semn Land Cruiserului să intre în fabrică. Vehiculul întoarse spre stânga, apoi, prin geamul deschis al

pasagerului, peste capul unei femei blonde, ea îl zări pe şofer: era C. Smith Rydell. Era sigură.

N-a fost de-ajuns. O expunere de o jumătate de secundă cu linia liberă a vederii nu i-a dat destul timp ca să compenseze mişcarea laterală a ţintei.

Fierbând de nervi, urmări cu privirea înaintarea Land Cruiserului, observând cum unghiul în care se afla vehiculul îi blochează împuşcătura. Apoi SUV-ul dispăru complet în fabrică.

Îşi luă degetul de pe trăgaci şi înjură în şoaptă. Procedase corect că nu trăsese. Împuşcăturile în cap de la şase sute de metri erau nişte operaţiuni înşelătoare, cu o ţintă imobilă. Dar, la naiba, fusese atât de aproape de a-şi îndeplini misiunea.

– Supraveghează uşa, îi spuse Ari. O să-ţi dau alt mesaj dacă iese el.

– Da, spuse ea fără să se mişte. Da.

Dar soarta le-a fost potrivnică şi n-au mai putut să tragă. Ari ştia asta la fel de bine ca ea. Rydell şi însoţitoarea lui fuseseră introduşi direct în fabrică pentru a fi protejaţi şi probabil că vor rămâne acolo sub protecţie. După zece minute, Ari se lăsă pe coate şi o privi lung.

– Cum doreşti să procedăm? o întrebă.

– Trebuie să ajungem acolo, spuse ea. Avem mai multe şanse de aproape.

Nu reuşiseră să ţintească de la distanţă, şi ea nu era pregătită să aştepte ore sau zile ca să se ivească altă ocazie. Poziţia lor era vulnerabilă. Maşina pe

care o închiriaseră era parcată într-o piață unde ar trece neobservată o zi, dar în mod sigur ar atrage atenția a doua zi.

– Trebuie să găsim o modalitate de a intra și de a ieși, spuse el.

– Da, răspunse ea, punându-și din nou ochiul pe lunetă și cercetând terenul din jurul fabricii. Vezi deschiderea din râpa joasă de deasupra râului? Șaptezeci de metri de la intrarea din spate a fabricii?

– Da.

– Ce crezi că este?

– Un fel de deschidere de vreun metru, poate o scurgere în râu.

– E din cărămidă, pare un tunel. Pătrundem pe acolo.

26

Honey coborî din Land Cruiser direct în răcoarea şi întunecimea clădirii AC-130 şi a fu imediat izbită de mirosul de cafea. Lucru bun, pentru că acea clădire veche văzută dinafară îi cam dădea fiori, fiind prea mare, veche şi dărăpănată în multe zone. Smith era chiar în spatele ei, ducându-şi rucsacul şi o armă care părea cam păcătoasă, despre care îi spusese că este un pistol-mitralieră.

Pătrunseră într-o încăpere spaţioasă, deschisă, care o făcu imediat să se simtă mai bine. Cu podeaua de lemn, pereţii de beton zugrăviţi într-un galben cald, rustic, locul avea o oarecare eleganţă rudimentară. Uşile duble dădeau undeva în spate, spre restul fabricii. Ferestrele cu multe geamuri dădeau spre râu.

În încăpere văzură nişte mese de lemn cu postament şi Smith rechiziţionă imediat una, punându-şi rucsacul pe ea şi deschizându-l ca să scoată servieta.

De asta se aflau acolo, ca să facă livrarea finală pentru care fusese ea recrutată sau şantajată, depinde de cum era dispusă să privească lucrurile, de către

domnul Cassle, cu mai puțin de patruzeci și opt de ore în urmă.

Nu prea mai avea timp.

Jake, omul de legătură, îi informase că Alejandro Campos era pe drum. Odată ce predase banii și recuperaseră stick-ul de memorie, se întrebă dacă va fi scutită de alte sarcini. Campos era în posesia armelor și deja negociase cu Garcia, care avea documentele. Ea nu știa sigur dacă mai avea vreun rol în acea parte din afacere, sau dacă mai avea vreun rol în vreun loc, având în vedere ce simțea.

Trebuia să ajungă la St. Joseph.

Și mai voia să-l pună la zid pe Garcia și să-i ceară socoteală pentru ce făcuse cu sora ei.

Smith avea dreptate. Îi trecuse prin minte, și nu doar o dată, să-l împuște pe căpitanul rebelilor. Trecuseră câteva nopți de la discuția cu părintele Bartolo, și de atunci nu se gândise decât la felul în care îl va ucide. Bătrânul preot fusese atât de convingător, de inflexibil și de violent, plin de amenințări la adresa călugărițelor de la St. Joseph, curvele lui Cristobal. Julia, care fusese căsătorită cândva, devenise ținta atacului lui virulent, iar apoi, după ce făcuse spume, preotul urlase: „Curva aia este și gravidă!“ și închisese telefonul.

Alarmant, ca să nu spunem mai mult.

Preotul mai acceptase o a doua discuție telefonică doar la intervenția unui prelat și la promisiunea unei donații zdravene către parohia St. Mary. Tot ce a

primit Honey în schimbul necazurilor şi banilor cheltuiţi a fost o aparenţă de normalitate, rugăciuni pentru sufletul ei şi asigurarea că voinţa Domnului va prevala – altă sentinţă extrem de alarmantă.

Iar Julia se afla în mijlocul a toate acestea, era singură şi izolată în munţii din El Salvador, cu curvele şi cu rebelii. Honey nu avusese de ales şi hotărâse să vină. De fapt, nu ştiuse cum să ajungă aici mai repede şi acum era ciufulită, plină de noroi, cu o servietă secretă, cu armatele la poartă, ascunzându-se într-o dărăpănătură cu un tip numit Cougar.

El arăta a soldat din cap până în picioare în dimineaţa asta, înarmat cu un pistol pe care-l ţinea la brâu şi cu un cuţit la centură.

Honey îşi pregătise o formulă de salut pentru gazdă, ceva rece şi profesional, dar, când Alejandro Campos intră în acea încăpere, nu putu decât să se holbeze la el. *O, Doamne,* se gândi. *O, Dumnezeule!*

– Campos. Smith făcu un pas spre el întinzându-i mâna, iar cel mai frumos şi mai lipsit de defecte bărbat din lume i-o luă în palmele sale.

– Bine ai venit, Rydell, zise Campos, apoi o fixă pe ea cu privirea.

Ea se controlă repede şi realiză că, da, rămăsese cu gura deschisă şi o închise. Nu putea face nimic în privinţa tricoului transpirat şi a părului răvăşit.

– Domnişoară York-Lytton. Se înclină în faţa ei. *Encantado.*

Ea nu vorbea spaniola, dar ştia exact ce-i spusese: *Sunt încântat.*

Şi ea era ridicol de încântată. Ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat era un tip grozav în Armani.

Dumnezeule, era clădit perfect, îmbrăcat în costumul acela negru, cămaşa albă, apretată, deşi era atâta umezeală în acel loc, cravată roşie de mătase, care arăta de parcă un artist ar fi turnat acuarele pe ea.

Ochii lui verzi, pătrunzători, aveau luciri căprui şi cenuşii, chipul părea cioplit cu dalta, părul negru de culoarea nopții strâns la spate cu o bandă discretă. Jumătate din față îi era brăzdată de o cicatrice.

– *Por favor,* le spuse făcând un gest spre servietă, mergând direct la obiect. Vă rog.

Cu siguranță, îşi spuse ea, se simțea neaşteptat de emoționată. Cărase obiectul acesta de la Washington, D.C. până aici, fără ca să aibă măcar idee ce se afla în el, dar acum va afla.

Făcu un pas înainte şi introduse cele şase cifre ale combinației, câte trei numere pentru fiecare dintre cele două cifruri secrete ale servietei. Cel mai sigur, în ea se aflau bani, dar nu era convinsă. Când termină, Campos înconjură masa, se uită la ce făcuse apoi luă servieta şi dispăru pe scările din colțul opus al camerei.

Ea rămase cu gura deschisă. Asta a fost?

– Dar..., spuse întorcându-se să-l privească pe Smith. Dar... dar...

El rânjea.

– Doar n-ai crezut c-o să te lase să vezi ce este înăuntru?

– Da. Da, aşa crezuse. Eu i-am adus-o până aici.

– Lucru pentru care îți este foarte recunoscător.

Ei nu-i venea să creadă.

– Totuşi, ce este în ea? întrebă.

– Bani, cred.

– Dar ce sumă?

– Eşti prea curioasă.

– Tu nu eşti? Nu-i venea să creadă.

El scutură din cap.

– Nu în privința servietelor cu cifru. În afacerea asta, Honey, important este să te concentrezi pe ce ai tu de făcut. Misiunea ta a fost să ajungi aici, a mea să te protejez şi a lui să se ocupe de orice ar fi înăuntru şi să folosească acel ceva. Săptămâna viitoare pentru mine ar putea să mai apară o altă servietă şi alt tip, altă afacere.

Ea înțelegea exact ce-i spunea. Era logic, dar totuşi voia să afle ce era în acea servietă neagră marcată cu litera Z. *La naiba!*

– Şi altă femeie? Cuvintele ei apărură din senin, surprinzând-o şi dezamăgind-o pe măsură. Dumnezeule mare, cum putuse să rostească ceva atât de... juvenil?

El izbucni în râs.

– Cred că îmi trebuie mai mult de o săptămână să mă recuperez de pe urma ta, iubito.

Ea îl privi intrigată, făcând tot posibilul să scape de acest moment jenant, şi vru să-l întrebe ce intenționase să spună – el avea atâta tupeu – când radioul lui Smith se trezi brusc la viață. În acelaşi timp, apăru Campos aproape în fugă, coborând scara, cu servieta în mână.

– Avem o mişcare de trupe, le spuse.

Smith încuviință, spunând „da“ în radio şi ascultă atent în timp ce se îndrepta spre locul unde-şi lăsase, pe o masă, rucsacul şi pistolul mitralieră.

Campos se îndreptă spre fereastra din față, privi afară şi înjură încet. Apoi se întoarse spre ea.

– A fost o plăcere, domnişoară York-Lytton, îi spuse. Dar aş vrea să aveți amabilitatea să plecați. Imediat. Făcu un gest spre uşile care duceau la clădire, înainte de a se întoarce spre Smith. Există un pasaj în camera de la parter unde este boilerul, care vă duce la râu. Vă recomand să-l folosiți cu încredere. Domnişoară York-Lytton, spuse şi privi în direcția ei, sora dumitale este la vilă. A venit în dimineața asta cu Garcia şi cu celelalte călugărițe de la St. Joseph.

Omul acesta avea cel mai interesant fel de a o reduce la o stare de uimire, de parcă ar fi lovit-o cu o secure. Julia era aici?

Vestea făcu să-i bată inima cu putere, dar asta însemna amplificarea dezastrului. Era ultimul loc unde ar fi vrut s-o ştie pe Julia, în mijlocul a toate acestea.

Se uită din nou pe fereastră, uimită cât de repede săriseră lucrurile în aer. Nu crezuse că rolul ei se încheiase? Iar acum trebuia să se întrebe dacă toată comedia se terminase.

Trei camioane pline cu soldați vâjâiau în sus pe drum, unul venind spre fabrică, celelalte două oprindu-se la o sută de metri de poartă. Zeci de bărbați coborau din vehiculele aflate la distanță. Numai cinci ieşiră din cel oprit la poartă, iar unul dintre ei era Diego Garcia.

Indiferent ce punea la cale, ea se îndoia că era ceva folositor pentru cineva din fabrica de prăjit cafea, lucru subliniat brusc de apariția unor dispozitive cu aspect ciudat conduse de soldații care veniseră cu Garcia.

– M-79, spuse Smith. Lansatoare de grenade de patruzeci de milimetri.

Grenade?

Dumnezeule!

– Plecați, le ordonă Campos, deşi nu mai era necesar. Smith deja îşi pusese rucsacul în spate, înşfăcase pistolul-mitralieră şi o prinsese pe Honey de braț. O grăbi prin uşile duble, iar Campos le trânti după ei.

Auzi o bară căzând în direcția opusă, ceea ce nu avu darul s-o liniştească, nu când se întoarse.

Nu.

Un singur cuvânt îi era clar în minte, foarte succint, şi foarte, foarte adevărat.

Soarele pătrundea prin crăpăturile de sus ale clădirii, dar acele raze luminoase nu făceau decât să adâncească umbrele care înconjurau grinzile, podețele, şi lifturile de marfă care se iveau de pe fiecare parte a încăperii cu aspect cavernos. Jos la parter, se ridica fumul din măruntaiele unei maşini vechi din fier, care scotea sunete stridente, hodorogea şi gemea din toate componentele în mişcare, totul sunând ca şi cum ar fi fost aproape să explodeze sau să se rupă.

Erau şi multe pânze de păianjeni.

Mari – şi ea ştia exact ce însemnau.

Păianjeni. Mari.

Erau şi lilieci.

Nu-i vedea, dar ştia că erau acolo. Locul acela era ca o peşteră blestemată, umedă şi întunecoasă, de o linişte sinistră. O, da, în afară de zgomotul făcut de acea maşină, nimic nu se mişca.

Părea că aşteaptă.

Probabil o aştepta pe ea.

O, da.

Se dădu un pas în spate, o retragere necugetată.

– Cred că...

– Nu crede nimic, spuse Smith ținând-o bine şi obligând-o să meargă în pas susținut. Se auzi ecoul paşilor lor pe scara de lemn deasupra podelei fabricii. Treptele scării şerpuiau de-a lungul pereților, oriunde s-ar fi uitat.

Şerpi.

Nu-şi imagina că-i trebuiseră treizeci de secunde ca să se gândească la şerpi – care probabil că erau şi la subsol, atârnaţi de orice pasaj secret spre râu.

Era o nebunie.

– Am un plan mai bun, insistă ea, forţată să alerge ca să ţină pasul cu el.

– Nu, nu ai.

– Nu intru în niciun subsol de aici. Locul ăsta este...

– Aşa ajungem la râu.

Noi şi şerpii, se gândi ea.

– Să ieşim pe una dintre ferestrele astea, sau să găsim o uşă şi...

El o forţă să se oprească şi o privi cât îşi trase sufletul o dată, de două ori, şi ea realiză că nu mai arăta ca bărbatul cu care făcuse dragoste pe bancheta din spate a Land Cruiserului. Arăta ca bărbatul pe care-l cunoscuse cu patru luni în urmă la hotelul Palacio. Dur.

– Sunt soldaţi acolo, Honey, şi cea mai bună cale de a-i evita este să ieşim cât mai repede de aici fără să fim văzuţi, ceea ce înseamnă pasajul de la subsol spre râu.

– Am un sentiment neplăcut în privinţa subsolului.

El nu păru fericit să audă asta.

– Sentiment neplăcut?

– Da.

El încuviinţă cu un gest scurt.

– Foarte bine, şi eu am un sentiment neplăcut, mă tem că vom fi făcuți franjuri de vreo grenadă blestemată.

– Asta sună chiar rău.

– Aşa şi este. Garantat. O şi văzuse. Acum, să pornim.

27

Asta era problema cu micile amânări, își spuse Campos. Se transformau în probleme mari. Dacă Rydell și York-Lytton nu s-ar fi rătăcit, el ar fi avut acum banii în vilă și ar fi putut să se descurce cu afacerea asta blestemată, să fi terminat cu ea până acum.

Dar nu fusese așa. Scurtul drum pe care a trebuit să-l facă la fabrică transformase totul într-un dezastru. Dă-le oamenilor timp de gândire, mai ales celor de teapa lui Garcia, și poți fi sigur că vor apărea cu o prostie.

Ce punea căpitanul la cale acolo? Cu salvadorienii în așteptare?

– Jake, spuse în radio, ce avem acolo?

– Cealaltă jumătate a armatei lui Garcia.

Așadar, acesta nu era grupul de la poarta din față. Garcia pusese la punct această strategie, cu mult înainte de a apărea la poarta lui, la ivirea zorilor. Nu puteai avea încredere în unii oameni.

În majoritatea oamenilor.

Ce nenorocire!

– Dacă voi fi forțat să-i dau cele două milioane ca să-mi salvez fundul, va trebui să intrăm acolo în seara asta şi să-i luăm înapoi.

– Ştiu, şefule.

La dracu'! Ultimul loc unde ar fi vrut să-şi petreacă seara era departe, spre nord, pe râul Torola, furişându-se şi târându-se prin pădure, încercând să fure două milioane de dolari, pe care ar fi trebuit să fie capabil să-i păstreze fără atâtea probleme.

Diego Garcia se dovedise o achiziție valoroasă pentru CIA în ultimii zece ani, dar toată afacerea asta cu avionul, cu banii şi servieta curierului, ca să nu mai vorbim de arme, avea iz de punct final, iar această mutare cu soldații şi grenadele era o strategie de ieşire, fără să mai poată fi oprită. Omul ăsta probabil lăsase câteva afaceri bune cu droguri să i se urce la cap.

Insurgența rebelă putea fi o afacere bună, dar pălea în comparație cu banii care se făceau din droguri. Nimeni nu putea nega asta, dar Campos nu era convins că Garcia înțelegea natura intens competitivă a cocainei.

În calitate de conducător al gherilei salvadoriene, avea doi inamici: guvernul salvadorian şi, cu mici excepții, în fiecare zi a săptămânii, guvernul american. Ca *narcotraficante*, acest număr, exploda.

La naiba! *Pendejos* luaseră o hotărâre proastă, iar în cazul în care Campos nu putea s-o ducă la bun sfârşit, lucrurile evoluau rapid, iar el se cam ardea.

Sau putea să considere că sunt chit chiar acum, să-l pună pe Jake să închidă totul în partea sa, să scoată mitralierele și să dea drumul la petrecere.

Dar mai întâi trebuia să pună mâna pe acele documente blestemate. Asta avea de făcut.

– *Señor* Campos! strigă Garcia de afară, atrăgând și primind întreaga lui atenție.

Pe naiba, asta chiar avea să-l coste!

– Stai ferm pe poziții, Jake. Dacă nu mă întorc la vilă într-o oră, sau dacă explodează ceva pe acolo, vreau să fiu răzbunat în stil mare. Memoriile mele sunt în seiful din biroul meu.

– Mda, spuse Jake. Și pe ale mele tot acolo le-am ținut.

Campos aproape că schiță un zâmbet, dar situația era al naibii de rea.

– A adus trei camioane aici, din cele mari, spuse el. Vor fi ținte grozave.

– Am recepționat.

După o biată milă, căzuse în ambuscadă în propria-i ogradă.

Își strecură radioul în buzunarul pantalonului și scoase telefonul.

O, da, asta urma să-l coste, foarte bine.

Formă numărul codificat și așteptă să se facă o serie de legături.

Când i se răspunse în cele din urmă din Cali, Columbia, se aruncă singur în râu, ca să-l salveze pe unchiul Sam.

– Spune-i lui Miguel Carranza că este Alejandro Campos.

Dacă ar fi putut cineva să oprească câinii de la uşa lui, acela ar fi fost şeful cartelului Cali.

– Ai văzut asta? întrebă Honey.

– Da. Smith zărise o mişcare bruscă sub ei, la etajul cu fabrica.

– Nu cred că este doar vântul sau... ceva. Nu se simte nicio pală de vânt.

Şi nu era. Nicio adiere.

Uitându-se în întuneric, era sigur că şobolanii, care păreau a fi o sută sau mai mulți, probabil controlau acest loc.

Şobolani. Foarte bine. Nu-l deranjau.

– Stai în spatele meu, îi spuse.

Campos îi spusese că pasajul se afla în camera cu boiler, care n-ar trebui să fie prea greu de găsit, odată ce ajungeău la subsol. Smith putea să parieze că treptele care dispăreau sub podea pe cealaltă parte a fabricii erau răspunsul.

– I-ai văzut? îl întrebă ea aproape căzând peste el în dorința de a-i fi cât mai aproape.

Da, îi văzuse, tot mai mulți şobolani colcăind prin umbrele aruncate de o grămadă de rable de la poalele scării. Saci de o sută şi de cincizeci de kilograme cu boabe de cafea erau stivuiți pe drumul spre parter, rezemați de piloni, alcătuind mici ridicături la perete

şi oferind un adăpost perfect pentru micii ticăloşi cu blană.

– Stai aproape. Lui îi plăcea teribil să dea ordine, la care ea nu avea nicio problemă să se supună.

A fost ascultătoare timp de alte treizeci de secunde.

– Ce-a fost asta?

– Ce anume? Dacă se punea problema să discute de fiecare şobolan pe care-l vedea ea, asta ar fi fost cea mai vorbită escapadă din istoria lumii. El avea un plan. Odată ce ajungeau la râu vor înconjura locul, ca să ajungă din nou la vilă. Văzuse un Beech Baron parcat într-un hangar aproape de clădirea principală, iar acolo unde era un avion, trebuia să existe şi un pilot. Să plece pe calea aerului din Morazán era al naibii de preferat, faţă de mersul cu maşina.

Desigur, planul lui era bun, dacă nu sărea totul în aer, rămânând doar fum până când ajungeau ei acolo.

– *Acela.* Ea îl apucă de curea, iar cuvântul ei sfârşi într-un scheunat.

– Ar putea fi ceva şobolani pe acolo. Ei bine, poate mai mulţi de o sută, peste câteva sute.

Ea îl strânse şi mai tare de cureaua pantalonului.

– Şobolani?

– Honey, ei sunt cea mai mică dintre problemele noastre.

Zăngănitul uşilor de deasupra lor le dovedi asta. O explozie exterioară îi trânti cu putere. El mări pasul, îndepărtându-i mâna de pe pantalonii săi şi

apucând-o de braț. Cu arma pregătită, o grăbi spre parterul fabricii, o rupseră la fugă când găsiră calea liberă, ascunzându-se printre echipamentele aflate între ei și scara pe care abia o coborâseră.

Când vocile răsunară chiar deasupra lor, o trase în fața lui și o împinse ușor.

– Du-te, du-te. Du-te, îi ordonă.

– *Alto!* Comanda veni de undeva, de deasupra lor. Stai!

Apoi, cineva trase spre ei, iar glonțul ricoșă în zidul de deasupra capului lui.

La dracu'!

– Du-te! Acum!

Ea porni în jos spre scări, cu el foarte aproape pe urmele ei, până ce făcu o întoarcere bruscă spre el repede și porni din nou cu viteză și mai mare, încercând să-l împingă, respirând greu, lividă.

– Oh.... oh, Dumnezeule, Oh, aju... ajutor... Nu era deloc coerentă. O privire în jos îi explică tot. Ea se răzvrătea. Împotriva șobolanilor.

Se îndreptau spre ea, alergând peste cizmele ei, pe jumătate urcați pe picioarele ei, chițăind, răpăind cu unghiile ascuțite, zgrepțănând pe trepte, trupuri de-a valma, unul peste altul, cățărându-se, sute de animale.

Bine. Asta era situația. El nu schimbă direcția, nici măcar pentru o secundă, și nu se opri din mers. Continuă să coboare, măturând creaturile blestemate de pe trepte cu cizmele, strivindu-i pe cei care nu se

mişcau destul de repede şi, pentru Dumnezeu, o trase pe Honey după el, foarte aproape, ridicând-o de pe trepte.

Când o lăsă jos, o forţă să meargă în continuare, cu toate protestele ei abia rostite şi încercarea ei zadarnică de a sta pe vârfuri. Deasupra lor se auzea zgomotul cizmelor prin fabrică.

În vârful scării nişte *pendejo* luară iniţiativa şi traseră câteva rafale de arme automate în subsol.

La dracu'! Gherilele se aflau în spatele lor, şobolanii la mijloc, nu puteau să vadă pasajul secret sau camera cu boiler, lui nu-i venea să creadă că se lăsase prins împreună cu Honey ca nişte şobolani într-o....

Şobolanii.

Când auzi paşi pe trepte, o împinse pe Honey în spatele unei maşinării ruginite şi trase şi el.

Un soldat rebel lăsă să-i scape un strigăt şi căzu pe restul treptelor, creând un ambuteiaj de moment.

Şobolanii.

Dacă ar fi fost un blestemat de şobolan alergând prin fabrica de cafea AC-130 ar fi optat pentru ieşirea de-a lungul râului.

Ţine-te după şobolani, mda, asta era strategia clasică de luptă.

Sigur că aşa era.

Locul pe unde intrau ei era cel pe unde ieşeau el şi Honey. O înşfăcă din nou şi o rupseră la fugă, împingând-o în faţa lui, contra valului de şobolani.

28

Telefonul lui Campos sună şi sună în buzunarul lui Diego Garcia, confiscat de căpitan împreună cu pistolul 45 şi cuţitul cu teacă. El îşi luase Beretta Tomcat şi staţia radio, considerând că va termina pe la două şi, înainte de a rămâne fără telefon, luase legătura cu Miguel Carranza.

Carranza îi spusese că se va gândi la propunerea lui.

Muy bien. Foarte bine. Dar acest „se va gândi“ nu era suficient, mai ales când Garcia le ordonase soldaţilor săi să arunce în aer un depozit de cafea, un act neinspirat de intimidare, pe care Jake îl va lua ca pe o undă verde pentru răzbunare. Dar nu şi când oamenii căpitanului trăgeau peste tot prin fabrică.

– Domnişoara York-Lytton este mai preţioasă vie, sugeră Campos formând combinaţia cifrului de la servietă.

– Deschide servieta, *señor*.

Desigur, dacă Carranza hotăra să nu intervină, Campos nu mai era nevoit să-i întoarcă favoarea, ceea ce nu era puţin lucru. Nu credea că mai avea

puterea să se achite față de cartelul Cali. Riscul unei astfel de propuneri putea crește insuportabil de mult.

Dar exista și o parte bună, ca atare, pentru că Garcia adusese documentele cu el. Se aflau într-o servietă maro, pe masă. Căpitanul plănuise să facă imediat schimbul cu Honoria York-Lytton pentru cele două milioane de dolari.

Campos ar fi putut să-l prevină că în dimineața asta nu se puteau pune în practică planurile nimănui, dar tăcu. Adevărul ieși la iveală destul de repede, în vreo trei secunde, mai exact. Odată formată combinația cifrului, el deschise servieta și speră la ce era mai bun.

Urmă un lung moment de tăcere, când Garcia fixă cu privirea rândurile de teancuri așezate cu grijă, legate cu benzi de hârtie.

– Nu este destul, spuse căpitanul.

Aceasta era o chestiune strict din punctul său de vedere, dar, din punctul de vedere al lui Campos, jumătate de milion de dolari era mai mult decât de ajuns pentru documentele furate de Garcia din Cessna.

Însă Campos nu era plătit pentru părerile sale personale, nu în dimineața asta.

– Femeia, spuse el rece. Ți-a furat banii, căpitane.

Garcia îi aruncă o privire plină de suspiciune.

– Nu tu?

El se dădu un pas înapoi de lângă servietă, cu mâinile ridicate.

– Aş fi putut lua ceva pentru mine, dar am o situație respectabilă şi nu-mi pot permite să-mi pierd amicii nord-americani tocmai acum. *No, Capitán,* mi s-a spus că vor fi două milioane de dolari într-o servietă neagră adusă de Honoria York-Lytton. Făcu un gest spre teancurile de bani. Poate de asta s-a şi grăbit să plece imediat ce ai ajuns.

Privirea lui Garcia alunecă spre uşile care dădeau spre fabrică. Nu părea convins.

– Poate, spuse. Dar uşile au fost blocate pe partea asta, *señor*.

El voia să ignore acest mic raport investigativ.

– Ar fi putut ascunde banii oriunde, între acest loc şi San Salvador. Te asigur, *Capitán,* că au fost urcați în avion împreună cu ea, la Panama City.

– Banii veneau direct de la Washington.

– *Exactamente.*

Garcia se gândi câteva secunde, timp în care izbucniră focuri de armă în fabrică, iar Campos îşi făcu probleme – dacă nu se grăbea, orice hotărâre ar fi luat putea fi incriminatoare. Garcia îşi trimisese patru dintre cei cinci oameni după femeie, ceea ce însemna că raportul era de cinci la unu, dacă îl lua în calcul pe Rydell, nu pe domnişoara York-Lytton. În privința lui, raportul era de doi la unu, mai mult decât respectabil, în special pentru că cei doi nu ştiau că este înarmat.

– *Césense disparando!* ordonă Garcia în final în stația radio. Încetați focul.

Campos răsuflă uşurat.

– Vom prinde femeia vie, spuse Garcia.

Da, se gândi Campos. Era mai bine să fie vie.

Bine că murise, se gândi Smith, privind în jos la nemernicul care voise să tragă în el şi în Honey. Subsolul era un labirint plin de piese vechi, de utilaje şi de mobilă, grămezi de lăzi şi de vechituri. Pentru ca să poată trage ca lumea, trebuia să se întoarcă prin spate şi, pentru asta, trebuia să o lase pe Honey într-un loc sigur. Alesese tunelul.

Îl găsiseră în cele din urmă, în încăperea din spatele boilerului, făcând exact ceea ce sperase el că va funcţiona în acest caz: să se ia după şobolani. Nu suporta s-o lase acolo, dar tipul murise şi asta însemna că ucisese trei şi mai avea încă unul, pe cel speriat, care încercase să se întoarcă la scară şi să iasă naibii din subsol.

Nu-l va lăsa s-o facă.

Nemernicul era prea speriat ca să nu facă vreo greşeală şi, când o făcu, Smith îşi ridică puşca-mitralieră şi apăsă pe trăgaci.

O, Dumnezeule!

O, Dumnezeule!

O, Dumnezeule!

Honey stătea atât de nemişcată în tunel, încât abia putea să respire. O rază de lumină se zărea la depărtare, dar, cu adevărat, asta îngreuna lucrurile.

Pentru că îi văzu.

Şobolani.

Peste tot.

Era casa lor.

Ei nu erau speriați aici, ca în fabrică. Nu alergau. Umblau peste tot, la tălpile ei, pe picioarele ei, aşezându-şi lăbuțele din față pe gambele ei, adulmecându-i genunchii. O atingeau, treceau peste cizmele ei, iar ea era în apă până la glezne. Erau atât de mari, şi ea, de teamă, îşi simțea gura uscată, tremura din cap până în picioare, dar încerca să nu se mişte.

Tunelul era construit din cărămidă, cea mai mare parte sfărâmicioasă, ceea ce le dădea şobolanilor posibilitatea să urce pe perete. Nu îndrăznea să se uite, dar avea impresia că se afla unul chiar în spatele ei, uitându-i-se peste umăr. Aproape îi simțea răsuflarea în ureche... parcă îl şi vedea întinzându-se, cu acele picioare subțiri, cu labele întinse, cu coada ca de şarpe lovind în stânga şi în dreapta, pregătindu-se să... pregătindu-se să...

Să sară.

Teama, o teamă cumplită îi paraliză tot corpul pentru un moment, apoi în secunda următoare o rupse la fugă.

Fugea ca de frica morții, fugea ca naiba în singura direcție care exista, spre capătul tunelului; alergă până când alunecă.

29

Unde oare ajunsese? se întrebă Smith păşind în tunel. Trebuia să fie aici, chiar la intrare. Pentru numele lui Dumnezeu, când lăsa pe cineva undeva, se aştepta să-l găsească tot acolo, chiar dacă el îl lăsase în mijlocul celui mai teribil coşmar.

Nu avea de ales, pentru propria sa apărare, dar asta nu rezolva blestemata de problemă, nu?

Din spate auzi voci care se apropiau. Se uită în amândouă direcțiile, în camera boilerului şi de-a lungul pasajului lung din cărămidă. Era posibil ca ca să dispară într-o singură direcție şi el o urmă, îndreptându-se spre lumină.

Honey ştia ce înseamnă să fii hăituit. Un vechi alergător obişnuia să spună că astfel îți va zbura sufletul din tine. Fratele ei, marele aventurier Haydon, fusese hăituit astfel în Westwater pe râul Colorado, într-o operațiune clasică. Honey nu fusese hăituită – până astăzi.

Nu avea timp de gândire. Era ceva visceral, haotic, agonizant, ce-i inducea panica. Să fie purtată în sus şi-n jos de curenții unui râu care o lăsau fără

puteri, dezorientată, nu era felul în care îşi imaginase că va sfârşi.

Dar iat-o prea epuizată ca să se mai întoarcă, neştiind încotro se îndrepta, făcând încă un înconjur.

Apoi fu scoasă afară.

Trase aer adânc în piept şi se simţi apucată de spatele tricoului şi trasă prin apă. Ridică privirea surprinsă să vadă un bărbat masiv, cu părul negru, un străin.

Pe mal, o femeie spunea ceva, dar Honey nu-i auzea cuvintele, doar glasul. Încercă să asculte, dar i-a trebuit fiecare fărâmă de concentrare ca să-şi ţină capul deasupra apei, să oprească apa să-i intre în gură la fiecare respiraţie. În cele din urmă, simţi cum atinge fundul apei, dar nu se putea ridica.

– E vie?

– Da, *patrona*.

Bărbatul cu părul negru o trase pe bancul de nisip de pe mal şi se lăsă în genunchi. Honey nu putea să se ridice. Zăcea epuizată, încercând să evite să atingă mâlul cu faţa.

– A fost o luptă, Ari, spuse femeia. Râul era să câştige.

Bărbatul spuse ceva abia auzit, iar femeiea râse încet.

– Eşti un animal. Nu m-am îndoit nicio clipă de asta.

Honey o auzi pe femeie apropiindu-se, apoi când aceasta îngenunche, îi văzu faţa.

– Honoria? spuse femeia ducându-şi mâna la faţa ei, îndepărtându-i o şuviţă de pe frunte. Avea o atingere foarte plăcută.

Părul îi era negru, strâns într-o coadă, ochii gri-deschis, un chip îngrijit, elegant, picioare lungi, subţiri, umerii drepţi, părea sigură de sine. Încrederea radia din fiecare celulă a trupului ei. Honey nu mai simţise asta niciodată.

– Honey, spuse ea, abia recunoscându-şi vocea, atât era de aspră şi de răguşită.

Dumnezeule, o durea tot. Se simţea ca bătută, abia respira. Va avea răni peste răni. Erau bolovani în râu şi se lovise de fiecare de cel puţin câte trei ori.

Femeia îşi arcui sprâncenele graţios.

– Honey! Ce drăguţ! Apoi începu să râdă din nou. Unde este Rydell, Honey?

– În spatele meu. În... fabrică. Erau acolo nişte bărbaţi, soldaţi care trăgeau în noi, ne urmăreau.

Femeii îi pieri zîmbetul şi-şi ridică privirea spre bărbat.

– Trebuie să ne mişcăm, să-l acoperim.

– Da, *patrona*.

Femeia întâlni din nou privirea lui Honey şi-i netezi fruntea cu mâna.

– Ai glezna ruptă, spuse ea calm, cu o voce plină de alinare. Aşa că nu încerca să te ridici să fugi undeva.

Şi cu asta se ridică şi plecă, lăsând-o în noroi.

*

Primul lucru văzut de Smith când ieşi din tunel fu trupul lui Honey zăcând pe mal, nemişcată. Apoi văzu cercul roşu al armei cu laser în ceafa ei şi asta îl făcu să înghețe.

Cineva o ținea sub supraveghere.

– Salut, Rydell. Nu ne-am văzut de mult, auzi o voce de femeie care venea de sus, dintre copacii de pe mal.

N-a trecut destul. *Cățeaua.*

Punctul roşu de pe capul lui Honey nu se clinti. Mâna care ținea arma era inuman de fermă. Red Dog era aşa stăpână pe sine. Kid Chaos era la fel. Şi Irena Polchenko.

Chiar şi după şase ani, nu se îndoia că vocea era a ei.

– N-ai venit aici pentru femeia asta, Irena, îi spuse.

Nu se va întâmpla asta, nu va lăsa ca Honey să moară, nu astăzi.

– Nu. Ai dreptate, Rydell. Am bătut tot drumul ăsta pentru tine. După Peru, nu-mi puteam permite să n-o fac.

La naiba. El avusese dreptate.

Îşi ridică mâinile cu palmele în afară, semn că se preda.

– Să termini treaba?

– Să corectez greşeala. Cum de a ratat Abdurrashid?

– N-a ratat. Nici n-a tras.

– Am auzit împuşcătura, Rydell.

El se uita spre pâlcul de pomi, încercând s-o localizeze.

– L-ai auzit pe Tirandaz împuşcându-l pe Hindukush. El a luat Stingers în ziua aceea. S-au tras recipoc pe sfoară. Cine s-a prăbuşit cu Piperul tău în Hindu Kush?

– Un tâmpit care a considerat c-a obţinut un preţ bun, păcălind o femeie la negocierea unei afaceri.

Un tâmpit, avea dreptate. Smith învăţase în timp să nu subestimeze o femeie numai pentru că aparţinea sexului opus – desigur, cu câteva excepţii.

Privirea îi căzu pe Honey şi se simţi invadat de ceva mai multe emoţii decât era obişnuit. Existau nişte limite de suportabilitate pentru o prinţesă din Park Avenue.

Şi le încălcase astăzi, îşi rupsese glezna şi, după unghiul ciudat în care îşi ţinea piciorul, poate şi altceva. Trase aer în piept şi se forţă să se uite din nou spre copaci.

– Dacă ai venit după mine, pe mine trebuie să mă iei. Şi ştia că asta înseamnă „să mă elimini".

– V-aş putea elimina pe amîndoi.

– Ştiu prea bine despre ce este vorba, Irena, şi mi-am luat măsuri de precauţie. El minţea destul de bine, chiar şi într-o zi liberă. Când mizele erau ridicate, avea tendinţa să mintă perfect.

– Precauţii? Sesiză o umbră de îndoială în vocea ei.

Îi plăcu asta.

– Joint Ops Central din Lima este un coşmar în materie de informaţii. Am fost impresionat de cât de

repede ai lucrat, dar nu mă surprinde că ai aflat că eu am fost în operațiunea de supraveghere. M-am asigurat, pentru orice caz.

– Cum te-ai asigurat?

El auzi cum cineva pleoscăia prin tunel, poate nu era o singură persoană. Nu vorbeau, indiferent cine erau ei, dar el nu îndrăzni să se întoarcă să vadă cine erau.

– Atâta timp cât sunt în viață, secretul tău va fi bine păzit, dar în clipa în care mor, cinci tipi de la DEA din Washington, D.C. vor primi un mesaj amânat până atunci, explicându-le unde trebuie să caute, ca să te termine. Atâta timp cât țin amânarea codificată, e-mailul stă într-un fişier draft. În minutul în care regulatorul de timp ajunge la draftul fişierului, acesta este trimis automat. Ei, Irena, ce zici?

– Da.

– Calculatorul în care se află mesajul nu este al meu. Nu se afla acasă la mine, nici în biroul meu.

– Presupun că incluzi şi femeia în această asigurare.

– Sunt al naibii de sigur.

Din spate auzi vocea lui Campos.

– Poți să ocheşti bine?

– Nu, răspunse el foarte încet. Este adăpostită de copaci şi mă îndoiesc că e singură.

– Te-am văzut la treabă acolo, la subsol. Bună treabă, zise Campos. Am mai adăugat şi eu ceva şi l-am adus pe Garcia aici cu mine, cu documentele CIA într-o servietă maro şi o anumită sumă de bani în cea neagră.

O anumită sumă? Smith putea ghici ce însemna asta.

– Cât?

– Cinci sute de mii.

– Am bani gheață, Irena, strigă el. Şi promisiunea de a mă ține de cuvânt. Vei afla dacă o să-mi calc promisiunea, dar nu o voi face. Secretul tău nu ține de ceea ce facem noi şi nici femeia. Las-o să plece. Ia banii.

Smith ştia că este ținta perfectă şi că în fiecare clipă putea să considere că a respirat pentru ultima dată. Dacă ea doar juca tare, el nu va şti niciodată.

– Dacă mor aici şi ea o ucide pe Honey, promiți s-o urmăreşti până la capătul lumii ca să-i tragi un glonț în cap? îi spuse încet lui Campos.

Tăcerea de moment îi spuse că tipul se gândea cu grijă la răspuns. Lui Smith îi plăcu asta, indiferent cum i s-ar fi răspuns.

– Pentru uciderea unei *inocente?* Da. E destul că murim când ne vine vremea.

– Proşti sentimentali, zise Garcia cu duritate. O să muriți amândoi pentru ce s-a întâmplat astăzi.

– Dă-mi servieta, spuse Smith întinzând mâna.

– Nu, strigă Garcia. Banii sunt ai mei. Afacerea este a mea. Oamenii mei vor veni şi...

O explozie cumplită zgudui pământul, apoi urmă alta. Tunelul se cutremură, dar nu cedă când o minge de foc se ridică spre cer dinspre drumul paralel cu râul şi fu urmată rapid de o alta. Camion versus

mitraliere, se gândi Rydell. Cele din urmă câştigă întotdeauna.

– Banii, Rydell, strigă Irena, iar el luă servieta de la Campos şi o aruncă de-a lungul malului râului. Zbură vreo nouă metri, înainte de a ateriza lângă pâlcul de copaci, iar în clipa aceea Diego Garcia muri. S-a întâmplat într-o secundă. Căpitanul s-a întins după servietă, iar punctul roşu s-a mutat de la capul lui Honey la pieptul lui Garcia, apoi poc poc şi s-a terminat, iar punctul roşu reveni asupra lui Honey.

Dumnezeule, se gândi Smith. Avea nevoie de mai mult timp cu trasul focului.

Din spatele lui, Campos răsuflă uşurat.

– Ai văzut?

– Am văzut.

Un individ solid, cu părul negru, ieşi dintre copaci ca să ia servieta şi apoi Irena vorbi din nou.

– Spune-i lui Campos că lovitura a fost darul lui Miguel Carranza. Banii îi iau de la tine, Rydell. Care este cifrul?

Din spatele lui, din tunel, Campos recită numerele.

– Şapte, opt, zero, patru, patru, în partea de sus, spuse Smith destul de tare ca să fie auzit mai departe. Şi aceleaşi înapoi pe mijloc.

Tăcere până când ea confirmă.

– Totul este în ordine.

Punctul roşu n-o părăsi pe Honey. Apoi, spre uimirea lui, Irena ieşi din spatele copacilor şi-l salută scurt.

– *Dos vidanya.* La revedere, spuse ea dispărând la loc în pădurice. După două secunde, punctul roşu dispăru de pe capul lui Honey.

I-a luat puțin lui Smith să se echilibreze pe marginea dărăpănată a tunelului şi mai puțin de treizeci de secunde să coboare pe mal. Înțelesese ce se întâmplase cu ea imediat ce o văzuse atât de udă şi plină de noroi. Malul de sub pasaj fusese erodat masiv, mai ales după ploaia din noaptea trecută, iar tavanul de la capătul tunelului căzuse. Oricine ar fi fost prins pe neaşteptate de această prăbuşire ar fi căzut în vârtejul râului de dedesubt.

La dracu'! Gândul îl înspăimântă la fel de tare ca şi felul în care arăta ea.

– Honey, îi spuse atingându-i chipul, inspectând-o din cap până la picioare. Nu se vedea sânge, nu avea răni la cap şi, când îşi ridică mâna spre el, răsuflă uşurat.

– Glezna, spuse ea cu glasul puțin răguşit.

– Da, iubito. Cred că e ruptă. Te mai doare şi altceva?

– Nu... nu... eu... se întinse spre el, iar el o prinse în brațe.

De la distanță, îl auzea pe Campos care chema un mijloc de transport prin radio.

30

În casa lui Campos era o zarvă generală. Afară, Jake direcționa traficul, pe rebeli, şi înlătura efectele negative ale ciocnirii de dimineață; Rydell se afla în apartamentul cel mare al lui Campos aplecat asupra lui Honey; şi sora Julia era lângă Honey; Sofia, în acelaşi apartament, se ocupa tot de Honey; trei dintre copiii mai mici ai Isidorei făceau ca larma să fie şi mai mare; iar Campos se afla acolo doar în calitate de gazdă îngrijorată.

Glezna femeii era luxată. Campos fusese împuşcat şi nu primise atâta atenție. La naiba, asta se întâmplase chiar ieri, şi nu primise atâta atenție.

– Conchetta, Paco, Rosella, *váyanse*. Scoase copiii din încăpere, întrebându-se dacă vor mai mânca astăzi. Presupuse că putea afla ducându-se la bucătărie. Din câte îşi amintea, Lily Robbins era la bucătărie cu Isidora. Probabil pregăteau masa.

Îşi punea mari speranțe în asta.

Câțiva ofițeri din armata salvadoriană veniseră cu un elicopter să constate moartea lui Garcia, până la sosirea trupelor salvadoriene, care urmau să-l ia în custodie.

Nu intenționa să-i hrănească pe soldații rebeli, dar pentru ofițeri era nevoit s-o facă.

Nu avea de gând să-i dea nici faxul lui Rydell, cel în care i se spunea că partenerul său de afaceri din Lima fusese ucis. Multe persoane primiseră această veste proastă. O va afla şi Rydell destul de repede.

Din apartamentul vecin auzi un plânset şi se opri să arunce o privire. A, da. Sora Teresa.

Va trebui s-o ia la el, să-i găsească un loc în rândul personalului său. Isidora va rezolva problema asta în locul lui. Desigur, Biserica nu-i va permite să rămână la St. Joseph, nici măcar cu sora Rose, care i-ar lua apărarea. Nu, femeia asta era o proscrisă, cu doi iubiți morți şi un număr mare de jurăminte încălcate.

Când ajunse la bucătărie, se opri în fața uşii şi se uită înăuntru. Domnişoara Robbins o ajuta într-adevăr pe Isidora, făceau echipă bună amândouă, chiar cu spaniola precară a lui Lily. Pregătirea hranei, îşi spuse el, era probabil un limbaj universal, ca şi matematica.Toți care intraseră vreodată într-o bucătărie ştiau cum funcționează.

Jewel nu pregătise în viața ei vreo mâncare.

Iar lui nu-i păsase.

Miguel Carranza căpătase în mod miraculos o reacție adversă bruscă față de Diego Garcia, ca urmare a telefonului său din această dimineață, prin care acesta îşi depăşise prerogativele, iar el se supărase tare. Când i-o va plăti, va fi ca în iad. Singura

lui speranță era asasinul. Era posibil să fie ceva în discuția dintre Irena Polchenko și Rydell ce putea fi folosit în avantajul său în relația cu Miguel Carranza.

Va trebui să se gândească la asta foarte atent.

Mâncarea mirosea grozav, oalele pentru supă scoteau aburi, carnea se prăjea, iar Lily purta un șorț alb de bucătar. Lui îi plăceau femeile înalte și subțiri, iar Lily așa era pe placul lui, cu un decolteu generos, un vis care se adeverea. Altă dată, în alt loc, poate și-ar fi îngăduit. Dar, după cum era viața lui acum, i-ar trebui douăzeci de ani și altă țară ca să se implice cu o femeie ca Lily Robbins, o profesoară care se plângea cu voce tare.

Profesoarele, de obicei, se încruntau când auzeau de dealerii de droguri, și, din toate punctele de vedere, el era un dealer, cu tot ce implica asta. Nu avea cum să se eschiveze, atâta timp cât se afla în El Salvador. Acoperirea sub care lucra fusese câștigată cu greu, iar viața sa depindea de asta. Așa că nu avea cum să existe o Lily Robbins în viitorul său.

Dar o putea lua acasă. După orice standard, el scăpase misiunea săptămânii de sub control, dacă nu a întregii luni. Misiunea sa fusese un insucces. Ei aveau documentele, stick-ul de memorie, trei pătrimi din bani, un milion și jumătate pe care îi pusese el în clădirea AC-130, într-un seif.

Din acest motiv, între CIA și SUA n-ar trebui să fie nicio problemă în îndeplinirea solicitării sale de a i se pune la dispoziție un avion privat, care să-i aștepte

după-amiază la San Salvador. După masă, cu aprobarea Sofiei pentru ca Honey să poată călători, el plănuia să-i transporte pe Rydell, Honey, sora Julia şi pe Lily la Ilopango. De acolo, îi va urca în avionul spre Albuquerque, iar de la Albuquerque le va duce pe surorile York-Lytton la Washington, D.C. şi probabil şi pe Rydell. Bărbatul nu părea să vrea s-o lase singură pe Honey. Câteva zile departe de Morazán nu era o idee rea nici pentru el. Păcat că nu le putea petrece în Albuquerque. Întoarcerea acasă va fi o surpriză pentru domnişoara Robbins, şi era mulțumit că-i putea oferi măcar atât.

Distanța de nouă mii de metri deasupra golful Mexic nu i se păruse niciodată atât de plăcută lui Honey, în parte datorită bărbatului care dormea alături de ea, dar şi datorită Juliei.

Julia se întorcea acasă.

– Nu-mi vine să cred că părintele Bartolo a insinuat că eu eram cea însărcinată, spuse Julia, scuturând din cap.

– Aminteşte-ți, am spus că a insinuat. N-a declarat că ai fi.

– Dar din cauza asta ai venit aici, Honey, şi uite ce ți s-a întâmplat. Dumnezeule, ai fost în pericol tot timpul, ai fost rănită. Julia se întinse peste scaun şi-i luă mâna lui Honey. Îmi pare rău, Honey.

– Nu din cauza ta am fost rănită, spuse ea pentru a suta oară. Cauza a fost tunelul care se dărâma şi apele învolburate ale râului.

– Nu te-ai fi expus unui asemenea pericol, dacă...

– Ssstt... Honey îşi întrerupse sora. Nu te pot învinui decât că nu mi-ai scris destul de des.

Starea sistemului poştal din Morazán era exemplară. Dar exista un mic impediment între Şcoala şi Orfelinatul St. Joseph şi poşta din Cristobal, unde era procesată corespondența. Impedimentul era ajutorul de bucătar, a cărui sarcină era să adune corespondența din cutia şcolii şi să se asigure că ajungea în siguranță la Cristobal. Julia promisese că va verifica ranițele pe care băiatul pe aşeza pe spinarea măgarului său la întoarcere. Amândouă aveau impresia că existau scrisori vechi, înghesuite ici şi colo prin ranițe sau crâmpoțite prin colțuri.

Şi acesta era şocantul adevăr. Julia pleca la Washington, D.C., împreună cu Honey, şi era fericită că-şi va vedea familia, dar apoi se va întoarce acasă, la St. Joseph.

Dar nu numai lipsa scrisorilor făcuse legătura lor atât de dificilă. Munca fusese cauza, spunea Julia. În mijlocul copiilor, cu orele în care preda şi cu abnegația ei, nu prea mai avea timp să se ocupe de lumea din afară, căci în interiorul orfelinatului îşi găsise pacea şi speranțele.

Munca era alinarea ei.

Iar Honey ținea la liniștea sufletească a Juliei. Trecuseră prin prea multe împreună, iar dacă Julia va avea probleme vreodată, Honey va fi întotdeauna gata s-o ajute, căci tânăra ei soră însemna mult pentru ea. Dar poate era momentul să înceapă s-o lase să se descurce singură. Sau poate nu. Simțea o durere mare numai la gândul acesta.

El Salvador nu era singura țară din lume cu orfani, dar era țara în care trăiau orfanii Juliei, iar Honey avea sentimentul că Alejandro Campos ar fi o legătură mai de încredere decât Garcia. Deși Julia o asigurase că, indiferent de defectele acestuia din urmă, și nu erau puține, el îi fusese de mare ajutor la St. Joseph.

Iar dacă Alejandro Campos dădea greș cu ea, îl avea pe Brett Jenkins III în Panama City, care-i răspundea mereu la telefon, și pe cvazivul domn Cassle, care știa tot și pe toată lumea. Dar în special îl avea pe Smith, cel puțin deocamdată; și fiind la nouă mii de metri în aer, îndreptându-se spre casă, asta îi era de-ajuns.

Lily nu mai zburase vreodată cu un avion privat. Nici nu văzuse o grenadă sau un camion explodând, un ucigaș cu sânge rece, nici cum moare un om. Experiențele acestea o marcaseră pe viață. Nu va uita niciodată moartea pilotului, nici pledoaria finală a tânărului soldat.

– Mai vrei apă minerală, domnişoară Robbins? Sau vin? o întrebă bărbatul care stătea vizavi de ea.

Nu-l va uita nici pe Alejandro Campos. Nu se aşteptase la violență la El Salvador, dar prezența lui acolo n-o surprinsese.

El o surprinsese prin tot ce făcuse.

Din clipa în care intrase în bucătăria lui udă până la piele şi speriată, el o tratase cu bunătate. Cel mai mare traficant de droguri din provincia Morazán era cel mai gentil bărbat pe care-l cunoscuse vreodată, iar ea nu ştia dacă acest lucru spunea ceva despre bărbații americani sau despre cei din Albuquerque, sau dacă îl caracteriza pe Alejandro Campos.

– Prefer vinul. Chardonnay.

El ridică mâna şi servitorul său, Max, aduse Chardonnay din bucătărie şi-i turnă un pahar.

– Acum, unde rămăsesem? întrebă domnul Campos. La Diane, nu? Una dintre fetele din clasa a zecea de geografie care se ocupa de Planificarea Avansată a Aşezărilor Umane? Spuneai că eseul ei despre nativii americani s-a dovedit excepțional de pătrunzător.

Da, exact asta spusese, iar domnul Campos o ascultase şi aşa se întâmplase în ultimele patru ore. Ea nu-şi amintea să se mai fi bucurat vreodată de atenția deplină a unui bărbat, cel puțin când era îmbrăcată. Fostul ei soț Tom îi acorda atenție doar când era goală, dar chiar şi sexul începuse să nu mai fie la fel pentru ei.

– Da, spuse ea. Diane a reuşit să integreze cu succes o teorie privind identitatea tribală cu o poziție din memoria genetică, expusă de James Waddel în cartea sa despre celți. Şi tot aşa în continuare, discutaseră subiect după subiect, în timp ce domnul Campos îşi rezema uneori bărbia în pumni şi o urmărea parcă vrăjit, în timp ce ea turuia despre liceul la care lucra şi despre amănunte din geografie.

Când schimbară subiectul din nou, el scoase un stilou din buzunarul de la haină şi îi ceru hârtie lui Max.

– Îți voi da un număr de telefon, îi spuse scriindu-i-l pe hârtie. Din motive evidente, nu am asupra mea cărți de vizită, iar prin acest număr vei ajunge direct la mine. Îşi ridică privirea zâmbindu-i, iar căldura de pe chipul lui îi merse direct la suflet. Presupun că nu sună a lăudăroşenie, nu?

– Nu mă deranjează, spuse ea simțind dintr-un oarecare motiv că nu voia să piardă legătura cu el, dacă era posibil.

– Bine, zise el şi continuă să scrie. Dacă vreodată, indiferent din ce motiv, vei vrea să iei legătura cu mine, acest număr este de-ajuns. Îmi citesc mesajele în fiecare zi şi am posibilitatea să sun înapoi într-o zi sau două. Îndoi hârtia în jumătate şi i-o întinse. Dacă vei avea nevoie de mine, domnişoară Robbins, dacă îți pot fi de folos, nu ezita să suni. Iar acum, te rog să mă scuzi, dar cred că ne pregătim să aterizăm la Albuquerque. A fost o plăcere să te cunosc. Se

ridică de pe scaun, se înclină ușor în fața ei, înainte de a se îndrepta spre carlingă.

Ea se uită la ceilalți pasageri. Sora Julia îl plăcea pe Campos, la fel și celălalt bărbat numit Rydell. Lily nu avusese cu adevărat șansa de a discuta cu sora călugăriței Julia, dar niciuna din aceste persoane nu părea să observe, sau să-i pese de felul în care își câștiga traiul enigmaticul domn Campos.

Lăsându-și privirea în jos, desfăcu bucata de hârtie și se uită la număr. Nu-l va forma niciodată, desigur. Ce nevoi ar putea avea o profesoară din New Mexico de la un traficant de droguri din El Salvador? Niciuna, spera ea.

Spera din tot sufletul – și cu toate astea se bucura să aibă numărul.

31

Denver, Colorado

Dintre toate ciudatele întâmplări din acea zi, aceasta se dovedea a fi de departe cea mai interesantă, se gândea Campos. Absolut fascinantă şi probabil, gândindu-se la ceea ce făcea în realitate, după atâţia ani, era chiar inevitabilă.

La Albuquerque, Rydell făcuse solicitarea de a schimba destinaţia de la Washington, D.C. la Denver. De acolo, îi promisese lui Campos, va trimite femeile acasă.

Admiterea cererii lui fusese ceva aproape firesc. Lui Campos îi plăcea Denverul din multe motive, unele dintre acestea fiind strict personale. Cunoştea oraşul, dar nu mai fusese acolo de ani întregi, din varii motive, unele foarte personale – cum ar fi cea care înainta pe asfalt, îndreptându-se spre avion.

Soarele tocmai se pregătea să apună după o zi lungă de vară din Mile High City, dar el ar fi recunoscut-o oriunde pe Corinna. Acest Pontiac GTO din 1967 era o bestie albastru-marin, cu un Ram Air 400 sub capotă şi cu patru viteze.

Tânărul care coborî de la volan, Kid Chaos, era la fel de uşor de recunoscut, poate doar pentru că era imaginea fratelui său, J.T. Chronopolous. Da, aflase veştile despre J.T. cu câțiva ani în urmă şi în fiecare seară, timp de o săptămână nu adormise decât după ce băuse o sticlă de scotch, apoi făcuse asta din nou după o lună, şi încă o lună. J.T. fusese întotdeauna cel mai bun dintre ei. Încă îl mai durea că-l pierduse.

Campos îl urmări pe Kid, care se îndrepta pe pistă spre Rydell şi spre cele două femei, şi observă privirea bărbatului mai tânăr aruncată în direcția sa, dar asta a fost tot. Kid nu-l recunoscuse, în special din cauza distanței, a ochelarilor de soare, a părului lung şi a costumului său Hugo Boss. El rămăsese lângă avion, în special pentru a păstra distanța. Întotdeauna păstra distanța. Dar distanța şi o pereche de ochelari de soare n-au fost de-ajuns ca să-l ascundă de cel care coborî de pe locul pasagerului din Goat.

Dumnezeule! Dylan Hart.

Campos aproape schiță un zâmbet. Da, trecuseră câțiva ani buni de când considerase că erau una şi aceeaşi persoană.

Dylan vorbi la celular, până când şeful de la SDF de pe Steele Street îşi îndreptă privirea asupra bărbatului pe care nu crezuse că-l va mai vedea vreodată.

Campos nu l-ar fi sunat; nu aşa se desfăşura afacerea. Cu toate acestea, ştia că Dylan se întrebase

ce făcea el. Toți se întrebaseră; Hawkins, Creed, Quinn şi J.T.

Fleacuri, se gândi el. El făcuse alegerea şi singurele regrete pe care le avusese fuseseră cele recente.

Îl văzu pe Dylan spunând ceva foarte scurt în telefon, apoi închizându-l şi vârându-l în buzunar şi în tot timpul acesta privirea lui a rămas fixată asupra pistei, cu o expresie greu de intuit.

Când pilotul scoase capul din carlingă să le spună că puteau pleca, Campos încuviință din priviri, apoi se uită din nou la Dylan. Rydell, femeile şi Kid urcau în Corinna, iar Campos se îndoi că-l văzuse careva pe Dylan salutându-l scurt.

Dar el îl văzuse şi asta a contat.

El înclină capul o dată, cu cea mai imperceptibilă mişcare, apoi se întoarse şi se duse înapoi la platformă.

32

738 Steele Street, Denver, Colorado

Te zgâieşti la fundul meu.

– Da, este adevărat. Asta făcuse de dimineaţă, de când se trezise, apoi îşi pierduseră primele ore ale dimineţii în pat.

– Te uiţi la fundul meu de trei săptămâni.

– Şi arată bine, iubito.

– Nu trebuie să ne mai întâlnim aşa.

– Nu, nu trebuie. Lui îi plăcea acest gen de întâlniri, ca în fundul gol, un număr abia ieşit din *Rocky Mountain News* şi o ceaşcă aburindă de cafea. Era perfect, voia să facă asta pentru restul zilelor sale. Numai că nu-i spusese încă.

– N-ar trebui să mai citeşti prostiile locale, ci nişte ştiri adevărate, spuse ea din capătul opus al patului, unde îşi întinsese ediţia de duminică din *The Washington Post*.

– Şi ce are de spus Darcy Delamare astăzi?

– Nu prea multe, recunoscu ea. Fata asta n-a prea mai fost la multe petreceri în ultimul timp.

– Păi... am auzit că şi-a rupt glezna. El luă o gură de cafea.

Ea îl şicană cu o privire peste umărul atât de moale, de culoarea smântânii, la care el visa tot timpul.

– Am auzit că are un iubit nou şi că n-a mai coborât din pat din luna mai. Ea mişcă din sprâncene.

În mod normal, el ar fi pufnit în râs, dar ea tocmai îi dăduse o idee grozavă.

– Ai vrea s-o facem din nou în bucătărie?

– Nu, zise ea uimindu-l. Le mersese grozav în bucătărie. Cred că mai am încă meringue pe fund de noaptea trecută.

– Nu, nu ai. I-l luase el pe tot. Cu limba. Cum de uitase oare?

– Nici vorbă. Cred că a mai rămas un pic aici.

El se uita chiar la fundul ei şi putea să garanteze că era... oh.

– O, da. Cred că ai dreptate. Sigur că ea avea dreptate. Ea reuşea întotdeauna să aibă dreptate, mai ales în privința urmei de meringue de pe fund, şi a numărului de orfani salvadorieni pe care-i putea sprijini prin Fundația Kardon, şi a politicienilor de doi lei pe care-i va desființa săptămâna viitoare, în Washington, D.C. Fata asta avea multe fațete.

Ca un diamant care-l ardea în buzunarul pantalonului. Se uită şi-şi văzu pantalonii aruncați pe podea. Erau alături de o rochie neagră, scurtă, genul clasic de rochie neagră, pe care i-o scosese el noaptea trecută. Blondelor le stă bine în negru.

Desigur, ele sunt mai frumoase goale, dar, pe lângă goliciune, ea mai avusese ceva din dantelă şi după dantelă el îi mai scosese ceva elastic, apoi rochia neagră, tricotată care se oprea deasupra genunchilor.

– Vreau să-ți fac o propunere, îi spuse el şi îi captă atenția.

– Este ceva gen propunerea pe care mi-ai făcut-o săptămâna trecută în Osaka?

– Nu. Acea propunere fusese foarte orientală, cu câteva accesorii, un pic din asta şi un pic din cealaltă, iar ei îi plăcuse şi el se bucurase de plăcerea ei.

– Este ca propunerea de acum două săptămâni din Key West?

– A, nu, râse el. La Key West se distraseră. Era o femeie cu care nu te plictiseai şi un tovarăş de nădejde la drum. Înțelegea acum de ce frații ei o invitau mereu în aventurile lor.

– Hmm, spuse ea. Nici Osaka, nici Key West. E ceva ca acel Houston Hustle pe care mi l-ai arătat?

El clătină din cap, iar ea ridică din sprâncene.

– Mai exact, la ce te-ai gândit, Cougar?

Începu să râdă şi se întinse spre ea ca s-o ridice spre el.

– Cum te simți cu glezna astăzi?

– Bine. Ea se ghemui la pieptul lui, cu convingere. Era făcută pentru meseria de reporter. Spune-mi ce te frământă.

– Lovitură, spuse el, folosindu-şi toate resursele. Şi dezamăgire.

Ea era o femeie istcață, cu o memorie teribil de bună. Îşi ridică privirea spre el cu un aer foarte serios.

– Aşa ai numit capitolul pe care intenţionai să-l scrii despre căsătorie, la San Luis.

– Iar cel scris de tine s-a intitulat „Sanctionarea Oprimării în Societăţile Patriarhale".

Ea tăcu o vreme, tăcu privindu-l, iar el începu să se întrebe dacă nu cumva depăşise măsura.

– Ne simţim foarte bine împreună, spuse ea.

– Este ceva mai mult, Honey, şi tu ştii asta. Şi aşa era. El nu ştia să descrie prea bine ce simţea pentru ea, în afară de faptul că era ceva diferit de toate izbucnirile hormonale pe care obişnuia să le numească generic dragoste. Deşi sexul mergea perfect, sentimentele lui mergeau dincolo de asta. Îi plăcea mult să vadă cum gândeşte ea. Nouăzeci la sută dintre femeile cu care avusese relaţii fuseseră inteligente şi simpatice şi frumoase, iar cele zece la sută poate nu fuseseră chiar aşa de simpatice, şi, ei bine, poate unele nu fuseseră inteligente.

Dar cu Honey totul era altfel. Ea era tot ce-şi putea dori un bărbat, dar nu pentru asta o voia el.

– Vreau să-ţi spun ceva nebunesc, poate, zise el.

– Mai nebunesc decât căsătoria noastră?

– Da, spuse el încet. Este legat de ziua în care ne-am cunoscut.

– Atunci n-a fost nebunie, răspunse ea. A fost soarta.

– Mda, cam aşa ceva voiam să spun. Mi-am amintit ceva legat de mama mea cu câteva săptămâni în urmă, ceva ce m-a dus cu gândul la felul în care ne-am cunoscut.

– La ce te-ai gândit? îl întrebă ea, când el se opri.

– De obicei, nu sunt acel gen de agent care părăseşte postul de observaţie ca să salveze o femeie care nu face parte din misiunea sa. Dar când te-am văzut acolo, n-am mai stat pe gânduri. Am acţionat direct. Mi-a plăcut rezultatul la care am ajuns, dar m-am întrebat întotdeauna de ce m-am ridicat de pe scaun şi mi-am lăsat berea acolo.

Ea îl privi cu o umbră de scepticism.

– Şi?

– A fost ceva legat de rochia aceea cu buline. Mama purta una la fel în fotografia despre care ţi-am vorbit, cea pe care am privit-o de sute de ori în copilărie, cea în care i se vedea cicatricea, şi ai apărut tu, altă femeie într-o rochie cu buline, şi, în clipa aceea, Dumnezeule, am văzut pericolul care te păştea de la distanţă. Aşa că m-am ridicat şi am intrat în acţiune.

– Oh! exclamă ea încet.

– Dar nu asta este uluitor.

– Nu?

– Nu, spuse el. M-a uimit că te-ai dovedit a fi femeia perfectă pentru mine.

Ea îl strânse în braţe.

– Şi de asta crezi că trebuie să ne căsătorim?

– Nu, spuse el, trăgând-o aproape, trecându-şi mâna peste spatele ei. Consider că trebuie să ne căsătorim pentru că te iubesc, Honey, şi vreau să-ţi fiu alături oricând.

– Şi eu vreau să fiu alături de tine.

– Să consider că accepţi?

Ea se întinse şi-l sărută o dată, cu dragoste, pe obraz.

– Este un răspuns afirmativ, deocamdată, dar, după ce ne căsătorim, va trebui să rămânem aşa o vreme, până trecem de perioada de acomodare.

– Perioada de acomodare. Îi plăcea cum sună. Nu asta am făcut în cele trei săptămâni care au trecut? Nu ne-am acomodat?

– Ba da, admise ea. Dar mai sunt lucruri de rezolvat.

– Uite, spuse el, aplecându-se spre marginea patului şi scotocind în buzunar până găsi inelul. Poate asta ne va ajuta.

– O, Dumnezeule. Smith! exclamă ea. E minunat!

Da, şi lui îi plăcea. Era din platină, cu câteva pietre mai mici în cerc şi una mai mare în mijloc.

– Am considerat că partea asta este cea mai cochetă, spuse el arătându-i acele diamante mici incrustate pe banda de platină. Îi plăcuse felul în care li se concentra strălucirea şi-şi închipui că şi ei îi plăcea. Lui îi amintea de ea, acea platină rece şi strălucirea inelului, apoi urma partea neaşteptată, centrul care emana căldură şi strălucirea celor mai mici diamante.

– Ne va ajuta să ne netezim calea, spuse ea strecurându-şi-l pe deget şi ridicându-l în sus, la lumină.

Da, calea, se gândi el. El era acela care o va face, dar nu voia să-i spună încă. Îşi pusese destul inima pe tavă în faţa ei. Va păstra ceva şi pentru mai târziu, după perioada de acomodare.

Sfârşit

Pe fugă, un roman de mare succes al cunoscutei autoare TARA JANZEN, a fost primit cu entuziasm de cititorii şi fanii genului thriller din lumea întreagă.

Eroul principal, C. Smith Rydell, reuşeşte întotdeauna să-şi menţină calmul în momente tensionate. De aceea, Forţele Speciale de Apărare i-au atribuit o misiune periculoasă în Panama, fiind nevoit să rezolve totul în 48 de ore. Situaţia pare a fi de coşmar: gloanţele zboară în stânga şi-n dreapta, iadul parcă s-a dezlănţuit pe pământ.

Caracteristicile principale ale romanului sunt suspansul şi acţiunea alertă, „pe fugă", din care nu lipsesc dragostea, romantismul, trădarea.

ISBN 978-973-629-241-5

EDITURA LIDER
www.edituralider.ro

5 948390 005364